

Tam Sinh, Vong Xuyên bất tử

Contents

Tam Sinh, Vong Xuyên bất tử	1
1. Chương 01	2
2. Chương 02	6
3. Chương 03	11
4. Chương 04	15
5. Chương 05	19
6. Chương 06	23
7. Chương 07	28
8. Chương 08	30
9. Chương 09	34
10. Chương 10	39
11. Chương 11	43
12. Chương 12	47
13. Chương 13	52
14. Chương 14	57
15. Chương 15	62
16. Chương 16 (Hết)	69
17. Ngoại Truyện 1	72
18. Ngoại Truyện 2	75
19. Ngoại Truyện 3	78

Tam Sinh, Vong Xuyên bất tử

Giới thiệu

Ai đã từng là fan của Tam Sinh Tam Thế - Thập Lý Đào Hoa hay Hương Mật Tựa Khói Sương, xin

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tam-sinh-vong-xuyen-bat-tu>

1. Chương 01

TA MUỐN NHÂN GIỚI QUYẾN RŨ HẮN

Không biết bắt đầu từ khi nào, những người đi ngang qua sông Vong Xuyên đều gọi ta là đá Tam Sinh. Kể từ đó, có kẻ khinh bỉ ta, trước mắt ta có người tay nắm tay với người có duyên kiếp trước, có người lại gào khóc thất thanh.

Mà ta chỉ là một tảng đá bên bờ Vong Xuyên, không buồn khổ, không vui mừng.

Ta thản nhiên ở bên cạnh bờ Vong Xuyên ngàn năm, cuối cùng hóa thành tinh linh.

Vạn vật sinh linh, đều phải trải qua lịch kiếp. Còn ta lại yên ổn sống qua trăm năm sau, cho tới khi gặp...

Tình kiếp.

Một lão đạo râu bạc trắng đi ngang qua Vong Xuyên xem tướng giúp ta. Lão rung đùi đắc ý đoán trước kiếp số của ta. Ta lại cho rằng lão nói dối.

Chân thân của ta là đá Tam Sinh, ta là linh hồn của tảng đá, là trái tim của tảng đá. Âm khí ngàn năm không tiêu tan bên bờ Vong Xuyên càng hun đúc lòng dạ ta thêm cứng rắn.

Khi đó, ta nghĩ là như vậy. Nhưng, lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Một buổi chiều u ám ở Minh giới, ta theo thói quen tản bộ bên bờ Vong Xuyên từ ngàn năm qua chưa từng thay đổi, lúc trở về, ta ngẩng đầu nhìn xung quanh. Trong lúc lơ đãng, cảm giác như ánh mặt trời của Nhân giới phá tan tầng sương mù, ánh nắng vàng rực rỡ chiếu rọi trên con đường Hoàng Tuyền trải đầy hoa Bỉ Ngạn [1].

Nam tử kia nhanh nhẹn đi tới.

Bỗng nhiên ta nhớ lại, nhiều năm trước đây, có một nữ tử phạm nhân đi ngang qua người ta có thì thầm một câu: “Hữu phỉ quân tử, như thiết như tha, như trác như ma [2].”

Cả ngàn năm trôi qua, đây là lần đầu tiên trái tim đá nhỏ bé của ta rung động.

Hắn chậm rãi đến gần, đương nhiên không phải tới tìm ta, đơn giản vì sau lưng ta chính là cầu Nại Hà đi sang Minh giới. Ta cảm thấy thật vất vả mới gặp được một người như vậy, phải nắm chắc cơ hội khi gặp một người tuyệt vời như hắn.

Ta tiến tới, nhỏ giọng gọi: “Công tử.” Ta muốn hành lễ với hắn giống như các tiểu thư phạm nhân có lễ giáo trong sách. Nhưng mà ở trong đó chỉ viết là nhẹ nhàng chào hỏi mà thôi, cũng không nói rõ cho ta biết phải có động tác và tư thế như thế nào.

Ta suy nghĩ một chút, lại bắt chước dáng vẻ lũ u hồn suốt ngày khóc lóc kêu gào trước mặt Diêm Vương, hai đầu gối quỳ “phịch” xuống, mạnh mẽ dập đầu ba cái trước mặt hắn, “Công tử, xin hỏi quý danh của huynh là gì?”

Đám tiểu quỷ xung quanh hít sâu hai ngụm khí lạnh, còn hắn ngơ ngác đứng đó, ánh mắt kinh ngạc, trong chốc lát không trả lời được câu hỏi của ta.

Đối nhân xử thế phải có thành ý, Hắc Bạch Vô Thường [3] rất hay nói câu “Có thành ý thì mới làm tốt công việc.” Cho nên, lần nào bọn họ cũng có thể dắt linh hồn ngoan ngoãn trở về.

Ta không thấy hắn trả lời, suy nghĩ một lúc, có lẽ dập đầu không có tiếng vang, chưa bộc lộ đủ thành ý, vì thế vừa quỳ vừa lê về phía trước ba bước, cũng không tiếc dùng sức, dập đầu ba cái thật mạnh.

Dường như ba cái dập đầu của ta tạo ra ba dư chấn [4] lớn. Khiến đám tiểu quỷ xung quanh vội vàng hút không khí. Chắc đã sợ mất hồn.

Ta ngẩng đầu lên, khuôn mặt đầm đìa máu tươi nhìn hắn: “Quý danh của công tử?”

Có lẽ vết mặt đau thương đầy máu này của ta khiến hắn giật mình, hắn

vẫn im lặng.

Ta vội vàng lau mặt, lòng bàn tay đều ươn ướt. Ta không biết vì sao mình lại để chảy nhiều máu đến thế, cũng hiểu được vì sao hấn lại đỡ dần như vậy.

Ta hoảng sợ, luống cuống tay chân lau mặt, kết quả biến toàn thân mình bết bết máu.

Ta ngẩng đầu, bắt đầu nhìn hấn.

Trong đôi mắt đẹp của hấn có bóng dáng ta, rồi đột nhiên lấp lánh ý cười.

Mặc dù không hiểu hấn vui vẻ điều gì, nhưng thấy hấn vui vẻ, ta cũng thể hiện tình hữu hảo bằng cách khoe ra hàm răng trắng bóc. Không ngờ ta càng cười, máu lại càng chảy đầm đìa thấm đầy người.

Tiểu quỷ Giáp bên cạnh không khỏi lo lắng, kéo sát ta vào bên người gã, ta cũng không chịu đứng dậy. Gã thở gấp, nhỏ giọng nói: “Bà cô Tam Sinh của ta ơi! Người bày ra cái bộ mặt lệ quỷ này là muốn dọa ai? Người có biết đó là ai không?”

Ta là linh vật ở Minh giới, pháp lực không quá cao thâm, nhưng cũng là người có vai vế, đám tiểu quỷ đều cung kính với ta, kiểu nói chuyện như vậy vô cùng hiếm thấy, ta nhú mày, không hiểu hỏi lại, “Đương nhiên ta không biết hấn là ai, không phải ta đang hỏi đây sao?”

Dáng vẻ tiểu quỷ Ất như hận không thể chết ngay tại chỗ, “Bà cô ơi! Đây là thiên thượng...” Gã còn chưa nói xong, đã bị một giọng nói trầm nhẹ cắt ngang...

“Tên ta là Mạch Khê!”

Hấn vươn tay, ta cũng tự nhiên đặt tay vào lòng bàn tay hấn, hấn lật tay, giữ chặt cổ tay ta.

Cổ tay là mệnh môn [5] của ta, hiện giờ hấn chỉ hơi dùng lực một chút, ta sẽ chết vô cùng khó coi. Sắc mặt tiểu quỷ Ất đã tái lại càng thêm tái, Giáp vội cầu xin: “Đại nhân! Đại nhân! Tam Sinh cô nương cả đời sống bên bờ Vong Xuyên, Minh phủ là nơi tầm thường, cô nương không hiểu quy củ lễ tiết nơi đây, xin đại nhân lượng thứ.”

“Tam Sinh ư? Cái tên kỳ lạ nhưng cũng rất có ý nghĩa.”

Ta vẫn nhìn hấn, trong lòng cũng không sợ hãi, bởi vì trong mắt hấn không có sát khí.

Hấn cẩn thận quan sát ta một lượt, buông cổ tay rồi kéo ta lại gần: “Tảng đá ở Minh giới có thể hóa thành tinh linh, đúng là một chuyện lạ. Người không biết ta là ai, vì sao lại hành đại lễ với ta?”

Ta hiểu rồi. Hóa ra vừa rồi không phải là ta không đủ thành ý, mà là thành ý quá mức. Ta thật thà nói: “Huynh rất đẹp, ta muốn...” Ta không giỏi sử dụng từ ngữ, trong lúc cuống quýt ta tùy tiện dùng một từ không biết tại sao lại xuất hiện trong đầu, “Ta muốn quyến rũ huynh...”

Tiểu quỷ Giáp dùng ánh mắt hết thuốc chữa nhìn ta...

Hấn cười, “Đúng là một linh vật trong sáng.”

Ta nghĩ đó là một lời khen, trong lòng vui mừng không thôi, vội hỏi: “Vậy ta có thể quyến rũ huynh ư?”

Hấn lạnh lẽo nói: “Lần này ta tới đây vì lịch kiếp, sẽ không ở lại Minh phủ quá lâu.”

Nghĩa là không thể rồi. Ta cúi đầu, có chút thất vọng.

“Từ trước tới nay người đều ở bên bờ Vong Xuyên ư?” Đột nhiên hấn hỏi.

Ta gật đầu.

“Có muốn đi ra ngoài chơi không?”

Ánh mắt sáng ngời, ta hăng hái gật đầu.

Hấn cười nhạt, vỗ vỗ đỉnh đầu ta, “Lần này người đập vỡ đầu lay ta mấy lay, không thể để người lay vô ích được. Người đã muốn ra khỏi Minh phủ chơi một chút, ta sẽ để Tam Sinh người được tự do một lúc. Lịch kiếp [6] của ta là ba kiếp, cũng có nghĩa là người được tự do ba kiếp, sau khi ta lịch kiếp trở về, người cũng ngoan ngoãn trở về bên bờ Vong Xuyên, được chứ?”

Không phải là vụ mua bán lỗ vốn, ta gật đầu chấp nhận.

Hắn tạo một kim ẩn ở cổ tay ta: “Là linh vật, phải thông minh một chút, sau này phải tự bảo vệ chính mình.” Hắn nói, “Không phải kẻ mạnh nào cũng lương thiện như ta đâu.”

Về mặt tiểu quỷ Giáp Ất run rẩy hộ tống hắn rời đi. Ta sờ sờ kim ẩn trên cổ tay.

“Mạch Khê.” Ta cao giọng gọi.

Đứng trước cầu Nại Hà, hắn đang bưng bát canh Mạnh bà, quay đầu lại nhìn ta.

“Ta có thể tới Nhân giới quyến rũ huynh sao?” Ta hỏi nghiêm túc như vậy, khiến Mạnh bà đang múc canh cười ngặt nghẽo.

Hắn nhếch môi, “Nếu có thể tìm được, thì cứ quyến rũ đi.” Dứt lời, uống cạn bát canh Mạnh bà.

Hắn cũng không quay đầu lại, đi vào sâu bên trong Minh phủ, ta vẫn nhìn theo hướng hắn rời đi, tận tới khi không còn trông thấy nữa vẫn không thể chuyển tầm mắt. Tiểu quỷ Ất đi từ cầu Nại Hà trở về, bàn tay xanh lét gầy gò quơ quơ trước mặt ta, “Tam Sinh cô nương!”

“Ừ!”

“Không phải Tam Sinh cô nương động lòng với ngài ấy rồi đấy chứ?”

Ta còn thật thà quay đầu nhìn Tiểu Ất, hỏi: “Như thế nào gọi là động lòng?”

Ất gãi đầu nghĩ nghĩ, “Giống như những tranh minh họa nam nữ mà người vẫn xem hàng ngày ấy, đó gọi là động lòng.”

Ta nghĩ nghĩ một lát, những quyển thoại bản [7] ta xem hàng ngày, công tử gặp tiểu thư, tiểu thư đáp lễ, hai người đối thoại hai ba câu xong bắt đầu không thể kiềm chế, vận động ư ư a a. Ta không có ý muốn vận động ư ư a a như vậy với Mạch Khê, chắc không phải là động lòng rồi.

Ta kiên định lắc lắc đầu: “Không hề động lòng.”

Ất thở dài, lăm bầm lăm bầu thì thào: “Cũng đúng, là tảng đá thì làm sao có thể động lòng được chứ, là ta nghĩ quá nhiều rồi.” Rồi lại nhìn ta chằm chằm, “Tóm lại, không động lòng vẫn tốt hơn! Hỏi thế gian, ngoài tình ái thì còn thứ gì có thể ép buộc con người. Cũng không phải nói là Tam Sinh cô nương chắc chắn không thể thích ai. Nhưng Mạch Khê Thần Quân là người duy nhất trong trời đất này không thích hợp làm người trong mộng của nữ tử.”

“Tại sao? Ta thấy từ dáng vẻ đến khí chất, đều thấy hắn là người tốt nhất.” Ta dừng một chút, “Lúc nói chuyện, giọng nói cũng rất dễ nghe.”

“Bởi vì ngài ấy quá hoàn mỹ, nên tuyệt đối không thể động lòng với hắn. Mạch Khê Thần Quân là Cửu Thiên Chiến Thần, lên trời xuống đất, không gì không làm được, trong tim chỉ có thiên hạ. Trong lòng chỉ có muôn dân bách tính, làm sao còn chứa nổi tư tình nhi nữ cơ chứ.”

Ta cảm thấy trong lòng Mạch Khê không chứa nổi tâm tình nhi nữ cũng không liên quan nhiều lắm tới ta, nhưng nửa câu đầu của Ất lại khiến ta ngẩn người, “Chiến Thần là những vị thần đẳng đẳng sát khí, sao hắn có thể làm chứ? Rõ ràng hắn là một người lương thiện.”

Suýt chút nữa Ất phun ra một ngụm máu: “Lương thiện ư? Tam Sinh cô nương tin là như vậy sao?” Thấy ta gật đầu, Ất yếu ớt lắc đầu, nói:

“Trước kia có lần Ma tộc phạm thượng, mang mười vạn ma binh lên Thiên giới. Mạch Khê Thần Quân dẫn ba vạn thiên binh giết sạch đại quân Ma tộc, chuyện lấy ít thắng nhiều không nói làm gì, sau đó còn chỉ huy quân đội tiến thẳng vào Cửu U Ma đô, giết toàn bộ, Ma vực máu chảy thành sông, mười năm không nghe thấy Ma âm, Ma tộc từ ba tuổi trở lên đều bị giết sạch.”

Việc này ta cũng có biết một chút, thời gian đó Minh phủ vô cùng chật chội, lúc nào cũng nghe thấy tiếng khóc lóc vắng vắng trong điện Diêm Vương. Cầu Nại Hà nhanh chóng bị sập. Tuy Ma tộc đều chết dưới tay Mạch Khê, nhưng lúc chiến tranh, người sống ta chết là chuyện bình thường, Mạch Khê thân là Chiến

Thần, dùng võ lực chấn áp phản loạn là trách nhiệm của hần, hần trung thành với tộc mình, trong lúc chiến đấu, lạnh lùng tàn nhẫn cũng là điều đương nhiên.

Ta vỗ vỗ vai Ất: “Cảm ơn người nói cho ta biết việc này, ta về trong tảng đá chuẩn bị một chút.”

Ất ngẩn ngơ: “Cô nương muốn đi đâu?”

Ta cười: “Ta muốn tới Nhân giới quyến rũ hần.”

Chú thích :

[1] Hoa Bỉ Ngạn có 3 màu chính: Trắng, đỏ và vàng. Hoa Bỉ Ngạn màu trắng gọi là Mạn Đà La Hoa (mandarava), Hoa Bỉ Ngạn màu đỏ gọi là Mạn Châu Sa Hoa (Manjusaka).

Tương truyền loài hoa này nở nơi Hoàng Tuyền, đa số đều cho rằng hoa Bỉ Ngạn nở bên cạnh bờ Vong Xuyên ở Minh giới. Hoa có màu đỏ rực rỡ như máu, phủ đầy trên con đường thông đến địa ngục, mà có hoa thì không có lá, đây là loài hoa duy nhất của Minh giới. Theo truyền thuyết hương hoa có ma lực, có thể gọi về kí ức lúc còn sống của người chết. Trên con đường Hoàng Tuyền nở rất nhiều loài hoa này, nhìn từ xa như một tấm thảm phủ đầy máu, màu đỏ đỏ như là ánh lửa nên gọi là “hỏa chiếu chi lộ”, đây cũng là loài hoa duy nhất mọc trên con đường Hoàng Tuyền, và cũng là phong cảnh, màu sắc duy nhất ở nơi đây. Khi linh hồn đi qua Vong Xuyên, sẽ quên hết tất cả những gì khi còn sống, tất cả mọi thứ đều lưu lại nơi bỉ ngạn, bước theo sự chỉ dẫn của loài hoa này mà đi đến địa ngục của u linh.

[2] Thi vân: chiêm bí kỳ ức, lục trúc y y, hữu phỉ quân tử, như thiết như tha, như trắc như ma, sắt hề giản hề, hích hề, huyền hề, hữu phỉ quân tử, chung bất khả huyền hề, như thiết như tha giả, đạo học dã; như trắc như ma giả, tự tu dã; sắt hề, giản hề giả, tuận lật dã; hích hề, huyền hề giả, uy nghi dã; hữu phỉ quân tử, chung bất khả huyền hề giả, đạo thịnh đức chí thiện; dân chi bất năng vong dã.

Dịch nghĩa: Kinh Thi nói rằng: “Trông kìa trên khúc quanh của sông Kì, tre xanh tốt rườm rà, [Nước Vệ] có người quân tử thanh tao, như cắt như giữa thật chăm chỉ, như dùi như mài thật tinh tế. Trang trọng nghiêm túc, xiết bao uy nghi. Vinh diệu rạng rỡ thay! [Nước Vệ], có người quân tử, mọi người mãi mãi không quên”. Câu “như cắt như giữa” là nói việc học của người quân tử. Câu “như dùi như mài” là nói việc trau dồi phẩm chất. “Trang trọng nghiêm túc” là nói trong lòng người quân tử cung kính sợ sệt; “Vinh diệu rạng rỡ” là nói đáng về người quân tử rất mực uy nghiêm, có người quân tử, mọi người mãi mãi không quên” là nói thịnh đức chí thiện, thì dân chúng không bao giờ quên. (Thi. Vệ phong. Kì ức, chương 1, câu 1-9).

Đoạn trích trong thiên Kỳ cú , là thiên đầu tiên thuộc Vệ Phong , Quốc Phong. ngợi ca phong độ đẹp đẽ và đức tốt của Vũ Công nước Vệ.

Tóm lại, câu thơ này có nghĩa là: Người quân tử phải chú ý tu thân, chăm chỉ giống như người thợ làm ngọc “như cắt như giữa”, “như dùi như mài”.

[3] “Hắc Bạch Vô Thường” ai ai cũng sợ hãi, cho là hai con quỷ hại người. Ấn tượng của thế gian là, Hắc Vô Thường mặc áo đen, Bạch Vô Thường mặc áo trắng. Một hôm nào lỡ gặp hai vị này thì có nghĩa là số mạng đình chỉ , phải lo gấp “hậu sự” thôi !

Nhưng có sổ sách vở nói rằng, đừng nên sợ hãi khi gặp hai vị Hắc Bạch này, lúc đó chỉ cần bình tĩnh, thành tâm cầu bái và xin hai vị ỉnh “bất cứ món đồ gì”, nhất định về sau sẽ “đại phú quý” ! Cho nên, trên bàn thờ của một số đoàn hát kịch ở một vài địa phương có thờ hai vị Hắc Bạch Vô Thường chung với Thần Tài, mà chiếc mào trên đầu hai vị có ghi câu “Nhất kiến sinh tài” (một lần thấy ta ắt có tiền).

[4] Dư chấn là một hình thức rung động tự nhiên của lớp vỏ Trái Đất, xuất hiện ở những khu vực vừa xảy ra động đất. Sau khi trận động đất kết thúc, những rung động có tần số nhỏ sẽ tiếp tục diễn ra kéo dài trong khoảng thời gian từ vài phút đến vài ngày sau (đối với các trận động đất có cường độ mạnh). Những dư chấn này thường không gây nguy hiểm và thiệt hại nghiêm trọng trực tiếp, nó chỉ tác động phụ thêm và khả năng gây hại đối với các công trình đang trong giai đoạn rạn nứt, sạt lở, sụp đổ. Dư chấn nguy hiểm thường là các dư chấn trong khu vực có tuyết phủ dày đặc, cồn cát, đồi núi đang sạt lở.

[5] Mệnh môn: là cửa ngõ của sinh mệnh, có thể hiểu là yếu huyết.

[6] Lịch = trải qua, vượt qua (kinh lịch) Kiếp= số kiếp. Thần tiên có thể xuống trần sống vài chục năm xem như 1 kiếp người, trải qua hỉ nộ ái ố của người thường, gọi là lịch kiếp. Nếu thử thách, đau khổ chủ yếu là tình yêu thì gọi là “lịch qua tình kiếp”

[7] Thoại bản: là một hình thức tiểu thuyết Bạch thoại phát triển từ thời Tống, chủ yếu kể chuyện lịch sử và đời sống xã hội đương thời, thường dùng làm cốt truyện cho các nghệ nhân sau này.

2. Chương 02

GỌI TA MỘT TIẾNG “NƯƠNG TỬ” ĐI

Sau khi ta sắp xếp xong xuôi công việc ở Minh phủ, Diêm Vương tự mình ấn vào gáy ta ba ấn, mỗi một ấn là một kiếp sống ở Nhân giới. Khi nào cả ba cái ấn đều biến mất, ta phải trở về Minh phủ, trông coi Vong Xuyên.

Dưới ánh mắt ngưỡng mộ của các linh vật, trong y phục trắng muốt, ta đi tới Nhân giới.

Những câu chuyện ở Nhân giới được miêu tả trong sách còn náo nhiệt, còn thú vị, còn... nguy hiểm hơn so với những gì ta tưởng tượng.

Ngày thứ ba ở Nhân giới, trên đường đi tìm Mạch Khê, ta đi ngang qua một ngôi miếu, trong ánh nắng chói mắt, ta nhìn thấy miếu thờ Địa Tạng Bồ Tát, ta cũng lễ phép đi vào lạy, vừa quỳ xuống, đầu còn chưa chạm đất, đột nhiên có một hòa thượng lớn tuổi đầu bóng lờng cầm dao cạo đi ra.

Lão mỉm cười từ ái với ta, “A di đà Phật, thí chủ lầm đường đã biết quay lại, quy y cửa Phật, đúng là một việc thiện.”

Ta ngẩn người, còn chưa kịp hiểu lão nói vậy là có ý gì, thì dao cạo trên tay lão đã trực tiếp “chăm sóc” mái tóc trên đầu ta.

Ta là tảng đá, là đá Tam Sinh, từ trên xuống dưới, chỗ không dễ dàng phát triển nhất chính là tóc, chờ nó dài suốt ngàn năm mới thấy ồm ồm một chút, thế mà lão lừa ngốc này dám đối xử với ta như thế! Trong lòng giận dữ, ta xoay người đập lão. Không ngờ lão lại là kẻ luyện võ công, dễ dàng tránh được một cú đập của ta.

Nụ cười hiền lành trên gương mặt lão biến mất: “Thí chủ có ý gì?”

Ta ngạc nhiên hỏi lại: “Con lừa ngốc người có ý gì?”

Lão hừ lạnh một tiếng: “Ta còn tưởng yêu vật người thật tâm muốn tới quy y cửa Phật, chuộc tội ác nghiệt, hóa ra đúng là người tới khiêu khích!”

“Yêu vật? Người nhầm rồi, ta không phải...”

“Hừ, âm khí trên người người, từ lúc còn cách ba dặm ta đã cảm nhận được, còn dám nói dối!”

Ta ngửi trái ngửi phải, thật sự cũng không biết âm khí trên người mình nặng bao nhiêu nữa, âm khí của con cá giữa sông Vong Xuyên còn nặng hơn ta gấp trăm lần kia.

Mà lão hòa thượng kia cũng không nghe ta giải thích, cứ vung dao cạo về phía ta, sát tâm ta vừa nổi lên lại nhớ ra mình là người cõi âm, Diêm Vương đã dặn đi dặn lại, tuyệt đối không thể làm hại tính mạng con người.

Ta thu chiêu, xoay đầu, bỏ chạy. Lão hòa thượng đuổi theo ta tròn một vòng ngọn núi lớn. Trong lúc kiệt sức vì chạy trốn, ta thầm nghĩ sẽ đập cho con lừa ngốc kia một đòn, cho lão ngủ bất tỉnh nhân sự luôn.

Bỗng nhiên, có hương thơm lạ lùng lướt qua mũi, ở Minh phủ, chưa bao giờ ta ngửi thấy hương thơm tuyệt vời như thế, bị hương thơm dẫn dắt đi theo. Càng chạy càng gần, một biển hoa mờ ảo xuất hiện trước mặt ta.

Bây giờ là thời điểm con người gọi là Mùa Đông, mà vật thể trong suốt bao phủ trên những đóa hoa màu đỏ được gọi là tuyết. Nhưng ta không biết loài hoa này tên là gì. Đi xuyên qua vườn hoa thơm lạ lùng này, thấy một tiểu viện tĩnh lặng tọa lạc bên trong.

Ta tò mò, đẩy cửa tiểu viện rồi đi vào. Vừa bước một bước, bỗng nhiên kim án Mạch Khê lưu lại trên cổ tay ta chợt lóe, trong lòng ta giật mình, đến gần đại sảnh, lại nghe thấy giọng nói dịu dàng của một nữ tử, “Ngoan nha, ngoan nha.”

Ta đẩy nhẹ cánh cửa lộ ra một khe hở, lặng lẽ nhìn vào bên trong, có một thiếu phụ ngồi bên giường, trong lòng ôm một đứa trẻ sơ sinh. Ta tinh tế quan sát, nụ cười này, khuôn mặt này, mũi môi này, đứa bé đúng là bản sao của Mạch Khê.

Đúng là không tổn công vẫn có được [8]!

Nhưng hiện giờ hẳn chỉ là đứa bé, đã quên chuyện kiếp trước, lại không thể nhận biết người khác, ta quyền rũ hẳn bằng cách nào chứ? Không thì ta sẽ ở bên cạnh hẳn, che chở cho hẳn lớn lên, không thể để nữ tử hoặc nam tử khác nhân lúc hẳn còn nhỏ nắm tay trên cửa ta được.

Ta đang suy nghĩ, đột nhiên phía sau có tiếng hét lớn, “Yêu nghiệt, người trốn chỗ nào?”

Ta giật mình, nghiêng về bên trái, mở cửa phòng “cạch” một tiếng, ngã vào trong nhà. Dao cạo xẹt qua, ta chỉ nhìn thấy một nhúm tóc đen trước trán đứt lả tả.

Nằm chán nản, ánh mắt ta trống rỗng nhìn nhúm tóc đen dưới đất. “Á!” Tiếng thét chói tai của thiếu phụ kia sao lại xa xăm như thế, mà lời Diêm Vương thiên đình vạn chúc [9] lại càng mờ ảo như mây bay.

Ta đứng bật dậy, linh lực ngưng tụ trong lòng bàn tay, mang theo âm khí Vong Xuyên ngàn năm đánh về phía lão hòa thượng, mắt nhìn thấy một chưởng này sẽ đánh lão võ óc, thì đột nhiên tiếng trẻ sơ sinh khóc thét khiến lý trí ta tỉnh táo trở lại.

Ta di chuyển chưởng lực, đánh lên xà nhà, toàn bộ căn nhà gỗ bị chấn động. Ta lộn người một vòng nhảy ra ngoài. Đường như con lừa ngốc kia đã bị chưởng lực của ta dọa mất hồn, mãi một lúc sau mới hồi phục tinh thần, lão nhìn ta, lại nhìn bản sao bé của Mạch Khê, đột nhiên nói với thiếu phụ đang hoảng sợ kia, “Ấn đường[10] chu sa, con trai ngươi không phải là người thường, mới sinh đã gặp yêu nghiệt, sau này chắc chắn sẽ khắc người nào ở gần.”

Lời này nói ra, khiến thiếu phụ kia sợ hãi tới mức mặt cắt không còn giọt máu, ôm đứa bé, không biết phải làm thế nào.

Ta giận dữ, “Lừa ngốc đừng nói bậy.” Ở Nhân giới, con người rất tin mắt lời tiên đoán của hòa thượng đạo sĩ, lão nói như thế, đã hủy hoại cả kiếp này của Mạch Khê.

“Hừ! Yêu nghiệt, vừa rồi nhân lúc ta chưa chuẩn bị đã đánh lên ta, lần này nhất định lão nạp phải thu phục ngươi!”

Dao cạo trong tay hòa thượng lóe sáng kim quang, hóa thành thiên trượng, đánh về phía ta, lão hòa thượng đó đạo hạnh không cao, nhưng trên thiên trượng có phật quang làm ta không dám nhìn thẳng. Địa phủ âm u, sợ nhất chính là thánh quang của Phật tổ Tây phương. Ta không chịu nổi, liên tục lui ra phía sau.

Ta cứ nghĩ rằng, ta và lão hòa thượng đó đánh cũng không bao lâu, ta là tảng đá, định tính là tốt nhất, đợi khi lão hòa thượng đó đánh nhau với ta mệt mỏi, thì sẽ dừng lại, tới lúc đó, ta trở về chờ Mạch Khê lớn lên là được.

Không ngờ lão hòa thượng còn bướng bỉnh hơn ta ba phần, coi trăm yêu trừ ma là sứ mệnh cả đời. Lại cho rằng ta là “yêu quái” lợi hại nhất mà lão gặp trong cuộc đời này, cho nên lão coi việc diệt ta chính là nhiệm vụ trừ ma vệ đạo cuối cùng trong đời.

Ta đấu với lão một trận, kéo dài suốt chín năm ở Nhân giới.

Chín năm! Cuối cùng, cũng không phải là lão buông tha không giết ta, mà là bị người quen của ta – Hắc Bạch Vô Thường huynh đệ tới cứu hồn lão đi...

Lúc nhìn thấy người quen, ta đang trốn trong núi sâu, dáng vẻ chật vật, nhìn thấy bọn họ câu hồn con lừa ngốc đó, ta vui mừng ôm hai gã lẩm lờn đó khóc ầm lên. Nhân tiện còn dặn bọn họ phải nói với Mạnh bà, dặn bà ấy mức nhiều canh cho lão hòa thượng ấy một chút, để kiếp sau lão cả đời ngây ngốc ngu si, cả đời đau khổ.

Xử lý lão hòa thượng xong, ta sửa soạn lại dung nhan chín năm qua không được chăm sóc một lượt, bay qua ngàn rừng núi sông mới tìm lại được tiểu viện lần trước gặp Mạch Khê.

Ở Nhân giới chín năm, ta cũng biết được loại hoa màu đỏ có hương thơm lạ lùng ấy tên là hoa Mai. Nhưng ta lại không biết, thời gian chín năm có thể biến một vườn mai tươi đẹp thành một vùng héo úa như vậy.

Ta chậm rãi tới gần tiểu viện kia, kim ấn trên cổ tay lại lóe sáng. Còn chưa bước vào trong viện, đã thấy một thằng bé nhếch nhác cầm một cái chổi còn cao hơn nó rất nhiều đang quét dọn khoảng sân hoang vu.

Tiếng chổi “loẹt xoẹt” nghe qua thật thê lương.

Dường như cũng cảm nhận được có người đi vào, thằng bé quay đầu lại. Ta nhìn thấy một đôi mắt trong suốt, và một dấu chu sa đỏ tươi ở ấn đường. Lòng ta thêm căng thẳng, tay hơi run rẩy, kẻo đường mưa cho Mạch Khê rơi xuống đất.

“Người là ai?” Hắn đi tới trước mặt ta.

Ta ngồi xổm xuống nhìn hắn, thấy bóng dáng mình hiện lên trong đôi mắt trong veo của hắn, ta dùng ống tay áo lau vết bẩn trên mặt hắn,

“Ta là Tam Sinh, tới để quyến rũ người.”

Hắn nhìn ta chằm chằm, không nói gì, để mặc ta lau mặt sạch sẽ cho hắn. Ta nhìn quần áo trên người hắn rách tung tóe, trên cổ tay hắn còn có vết bầm xanh tím, nhớ lại dáng vẻ của mẫu thân(mẹ) hắn chín năm trước, cũng không giống là người nghèo khổ, sao lại nuôi hắn thành như vậy, “Mẹ ngươi đâu?” Ta hỏi.

“Chết rồi.”

Hắn trả lời thản nhiên như vậy khiến ta ngẩn người, không phải con người đều rất để ý chuyện sống chết sao? Hắn... Có lẽ vì còn quá nhỏ, nên không hiểu sống chết là gì. Ta chỉ có thể tự giải thích như vậy.

“Mẹ ngươi đã mất, từ nay ngươi phải tự mình làm chủ cuộc đời, ngươi phải nhớ kỹ, từ hôm nay trở đi, coi như ta quyến rũ ngươi.”

Hắn vẫn không trả lời ta như trước. Ta gãi đầu, cảm thấy nói chuyện với một đứa trẻ thật khó khăn, mà đứa trẻ này lại cô độc, không giỏi ăn nói, ta quyết định dùng ngôn ngữ đơn giản giải thích với hắn.

“Nói cách khác, từ hôm nay ta sẽ là nương tử (vợ) của ngươi, theo quy củ của con người, ta coi như là con dâu nuôi từ bé của ngươi. Nhưng điều đó không quan trọng. Quan trọng là từ nay về sau có ta ở đây, không ai có thể bắt nạt ngươi.” Đôi mắt hắn hơi hơi lóe sáng, ta xoa xoa đầu hắn, “Gọi ta một tiếng ‘nương tử’ nghe chút đi.”

Im lặng trong chốc lát. “Tam Sinh.” Hắn gọi như thế.

“Là nương tử.”

“Tam Sinh.”

“Nương tử!”

“Tam Sinh.”

“... Được rồi.” Ta chịu thua, “Vậy gọi Tam Sinh đi.”

“Tam Sinh.”

“Ừ.”

Ta vĩnh viễn nhớ rõ, ngày nào hắc cũng gọi tên ta vô số lần, mỗi lần cũng chờ ta trả lời xong mới bỏ qua. Mãi sau này, ta mới biết được, hắc làm như vậy là có lý do, vì từng có một ngày, hắc cũng gọi tên mẹ hắc vô số lần, nhưng lại không nghe thấy tiếng trả lời.

Mạch Khê vốn là Chiến Thần Thiên giới, tuy bây giờ hắc hạ phạm lịch kiếp, là một người bình thường, nhưng vẫn phải có cử chỉ tao nhã như con người, cho nên ta nghĩ nên đưa hắc tới trường học.

Cách nơi chúng ta ở không xa có một trấn nhỏ, trên trấn có một ngôi trường, nhưng đám phu tử(thầy giáo) trong trường biết được trước đây từng có một lão hòa thượng tiên đoán số mệnh Mạch Khê, biết hắc sẽ khắc người nào ở gần, cho nên không chịu nhận hắc.

Ta đưa cho Mạch Khê cầm một thỏi vàng dạo qua trường một vòng, cuối cùng phu tử cũng nhận hắc.

Ngày đưa hắc tới trường, ta giúp hắc búi tóc, gương mặt hắc phản chiếu trên gương đồng, trong ánh mắt có mấy phần lo lắng. Ta dịu dàng nói, “Người còn sống ở nhân gian này mấy chục năm nữa, đi học cũng không phải thời gian quá lâu, ta có thể bảo vệ người bình an cả đời, nhưng ta càng hi vọng người trở thành người có trách nhiệm, để cả đời này có thể nở mày nở mặt. Đọc sách là việc cần thiết. Vào trường nghe lời phu tử, dù bọn họ không phải thánh nhân, nhưng trước mặt đệ tử, tốt xấu gì cũng sẽ giả bộ kiêu ngạo chó đội lốt người. Hãy học cho tốt.”

Mạch Khê gật đầu.

Buổi tối, khi hắc trở về, trên mặt có vết thương, tím bầm một bên. Ta hỏi hắc, “Bị bắt nạt?” Hắc gật đầu.

“Có đánh lại không?” Hắc lắc đầu.

Ta chăm sóc vết thương cho hắc xong, lại hỏi: “Kẻ bắt nạt người ở đâu?”

Tiểu Vương mập mập là con một địa chủ trong trấn, nhà nó giàu có, hậu viện cũng rất lớn. Ta vui vẻ sai ma trơi đốt phòng chứa củi nhà nó, sau đó thổi một trận gió nam, càng làm lửa cháy to. Toàn bộ bầu trời quanh trấn nhỏ đều đỏ rực.

Ta cảm thấy cảnh này rất hoành tráng, dẫn Mạch Khê đi ngắm cảnh xung quanh, chỉ vào ngọn lửa đang đốt cháy nhà Tiểu Vương mập mập nói: “Cười thoải mái đi.”

Mạch Khê im lặng, hắc nhìn ta, “Tam Sinh, phu tử nói phải lấy ân báo oán [11].”

“Mạch Khê, lúc học phải biết phân biệt rõ ràng. Phu tử dạy như vậy là nói dối lừa người mà thôi. Nghe qua là được rồi, không cần làm theo.”

Mạch Khê nghe lời ta nói xong, đột nhiên cười lớn.

Thời gian ở Nhân giới trôi qua cực nhanh, chớp mắt một cái, Mạch Khê đã tới tuổi trưởng thành.

Dưới sự dạy dỗ tỉ mỉ của ta, Mạch Khê trưởng thành trở thành một quân tử trầm tĩnh ôn hòa không ngoài dự đoán của ta. Dáng vẻ của hắc lúc này không kém gì thân ảnh ta gặp ở Minh phủ, người có dáng dấp như thế cực kỳ hiếm thấy ở Nhân giới, lại thêm Mạch Khê có trí tuệ phi thường, trở thành một người nổi tiếng xa gần đều biết.

Nhưng, người sợ nổi danh heo sợ béo, tục ngữ này có thể lưu truyền như vậy, đương nhiên có cái lý của nó.

Đó là một buổi sáng sớm trời trong nắng ấm, ta đang nằm trên nhuyễn tháp (giường êm) đọc thoại bản, đang tới đoạn tài tử và giai nhân sau khi trải qua một hồi đau khổ, bắt đầu tiến hành vận động ư ư a a. Ta đang xem tới đoạn “động lòng” thì Mạch Khê đi từ bên ngoài vào, hắc nhặt áo gió và áo lót ta tiện tay vắt dưới đất lên xếp gọn, rồi lại rót cho ta một chén nước nói: “Nằm mãi trong phòng cũng không tốt, Tam Sinh nên ra ngoài phơi nắng đi.”

Ta đón cái chén, ánh mắt vẫn không rời khỏi trang sách, trả lời cho có lệ, “Mặt trời là độc dược với ta, không tốt cho sức khỏe của ta.”

Hắc cũng không tin lời ta: “Sáng nay tuyết vừa rơi, trong viện, hoa mai đã nở, đi xem đi.” Ta nhìn hắc, thấy trong mắt hắc lóe lên tia sáng kỳ lạ, ta đành bỏ dở đoạn ư a kia, vui vẻ nói: “Được rồi, đi chơi với người một chút.”

Hắn cười nhẹ, rất vui sướng.

Ta vịn tay hắn dạo bước trong vườn mai, đúng là hắn không gạt ta, hôm nay hoa mai nở rất đẹp. “Mạch Khê, người biết ta thích ngắm nhìn hoa mai đỏ nở trong ngày tuyết, nhưng có biết vì sao không?”

Hắn nghĩ nghĩ, “Có lẽ tính tình Tam Sinh cũng giống mai này đi.” Ta dừng bước, nhìn hắn lắc lắc đầu, mỉm cười không nói.

Hắn không hiểu, cũng mặc cho ta nhìn, dần dần mặt đỏ lên, “Tam Sinh thích nhìn ta à?”

“Thích.” Ta lấy tay đo khoảng cách đầu hắn với đỉnh đầu ta, hắn đã cao hơn ta một cái đầu, ta nghiêng đầu nghĩ nghĩ, “Mạch Khê, gọi một tiếng ‘nương tử’ nghe chút đi.”

Tai hắn đỏ ửng.

Ta nói: “Người cũng đã trưởng thành, ta nghĩ ta làm con dâu nuôi từ bé nhiều năm như vậy, cũng nên phù chính [12]. Người xem ngày nào được thì thành thân với ta đi.”

Màu đỏ lan tỏa từ tai tràn đến hai má hắn, yết hầu giật giật, một lúc lâu sau, đôi mắt hiện ra mấy phần ảo não, “Tam Sinh, người, người luôn...”

Còn chưa nói xong, ta nghe thấy bên ngoài vườn mai có người nói chuyện. Từ khi Mạch Khê có chút danh tiếng, thường xuyên có người tới tìm hắn, lúc bình thường ta cũng không nói gì, nhưng hôm nay bọn họ cắt ngang việc đàm luận hôn sự của ta, sắc mặt ta khó coi, rất bực mình.

Tiếng nói chuyện càng ngày càng lớn, Mạch Khê cũng nghe thấy, “Tam Sinh, hình như có người đến, người về phòng trước đi.”

Ta ừ một tiếng, xoay người trở về phòng mình, về đọc nốt đoạn truyện dở dang. Mạch Khê đi ra đại sảnh đón khách.

Tối trưa, cuối cùng Mạch Khê cũng tiễn khách, lại trở vào phòng ta. Hắn ngồi yên không nói lời nào, ta cũng không nói lời nào. Tính kiên nhẫn của ta từ xưa tới nay không kém, cuối cùng hắn cũng không thể độ với ta được.

“Tam Sinh.”

“Ừm.”

“Hôm nay người đến là tuần phủ đại nhân.”

“Ừm.”

“Ông ta... Ông ta muốn ta tới kinh thành làm quan.”

“Ừm.”

Về lãnh đạm của ta khiến Mạch Khê có chút băn khoăn không biết theo ai, hắn thận trọng quan sát vẻ mặt ta, giống như hạ quyết tâm nói, “Ta muốn đi.”

Ta lẳng lặng lật trang sách đọc tới cuối cùng, kết thúc câu chuyện, tài tử và giai nhân làm lễ thành thân, kết thúc viên mãn bên người mình yêu.

Lúc này ta mới quay đầu nhìn về phía Mạch Khê, chỉ thấy hắn trầm tĩnh nhìn ta. Ta thở dài nói, “Nam nhân chí ở bốn phương, người muốn làm quan, cũng không phải muốn đi đánh cướp... À, tuy rằng tính chất trách nhiệm của hai vị trí này không khác nhau là bao. Nhưng ở trong triều đình, cũng là một nơi phát huy hoài bão, ta vẫn hi vọng người có thể trở thành một nam tử hán đầu đội trời, chân đạp đất. Tới tận bây giờ người mới có cơ hội. Đại sự quan trọng, còn nhìn ta làm gì?”

Mạch Khê lắc lắc đầu: “Làm quan cũng không phải khát vọng của ta...” Má hắn ửng đỏ, “Nàng cũng nói ta đã trưởng thành, ta cũng luôn suy nghĩ tới lúc ta thành thân với nàng.”

Ta đang cầm chén trà, ngăn người.

Hắn có chút bất đắc dĩ cười: “Nhưng, Tam Sinh, nàng luôn nhanh chân hơn ta một bước.” Hắn nói, “Ta muốn cùng nàng xây dựng gia đình, nhưng ta là một nam tử, không thể cứ để nàng nuôi cả đời. Ta muốn dùng chính năng lực của mình cho nàng cuộc sống hạnh phúc mỹ mãn.”

“Tam Sinh, nàng có đồng ý chờ ta hai năm không? Chờ tới ngày ta đại công cáo thành, sẽ trở về thành thân với nàng.”

Ta không nói lên lời. Trong khoảnh khắc đó, ta thật sự cam lòng làm một nữ tử bình thường, chấp nhận cô đơn phòng trống chờ hắn trở về sẽ nhẹ nhàng gọi ta một tiếng “Tam Sinh”.

Nhưng mà hắn muốn chờ thêm hai năm, dù một tảng đá như ta kiên nhẫn tới mức nào cũng không thể chịu nổi.

Một đêm trần trọc mãi không ngủ được, bỗng nhiên ta ngồi bật dậy gọi: “Mạch Khê.” Ta biết rõ hắn không có ở đây, nhưng vẫn muốn gọi tên hắn, giống như gọi như vậy, hắn sẽ lại xuất hiện trước mặt ta. “Mạch Khê.”

Ta cứ gọi tên hắn như thế ba lần, ngoài tiếng gió bên ngoài phòng, ta không hề nghe thấy tiếng gì khác. Ta lại không ngủ được, dứt khoát xoay người xuống giường, chẳng thu dọn gì, mặc y phục trắng muốt đi ra ngoài, trực tiếp tới kinh thành tìm hôn phu của ta.

Chú thích:

[8]: Nguyên văn: Đạp phá thiết hài vô mịch xứ, đắc lai toàn bất phí công phu. Nghĩa là: với việc đang nôn nóng tìm kiếm một thứ gì đó, mất bao nhiêu công sức cũng không thấy, lại vô tình có được.

[9]: Thiên đình vạn chúc: Dặn đi dặn lại.

[10] Ẩn đường: chỗ giữa hai bên lòng mày.

[11] Đức Phật dạy rằng: “Lấy đức báo oán, oán ấy tiêu tan. Lấy oán báo oán, oán ấy điệp trùng.”

[12] Phù chính: thời xưa là từ thiếp lên vợ.

3. Chương 03

KHÔNG AI XỨNG VỚI TA NGOÀI TAM SINH

Kinh thành, đối với ta cũng không xa lạ gì. Ta từng bị lão hòa thượng đuổi mấy vòng kinh thành trong suốt mấy tháng liền, nên đã đi qua rất nhiều nơi, cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

Ta sốt ruột đi tìm Mạch Khê, lại không muốn để hắn biết ta nhớ mong hắn như vậy, nên không dám quang minh chính đại đi tìm hắn. Hắn mới được tiến cử vào quan trường, lúc đầu chắc vô cùng vất vả, lại không phải là người nổi danh. Hỏi trên đường, cũng không ai biết. Vài lần muốn vào trong hoàng cung tìm kiếm, nhưng xung quanh hoàng cung tràn ngập long khí cuộn cuộn, ép ta không thở nổi, đành phải từ bỏ.

Suy nghĩ một hồi, ta quyết định ban ngày ở trên đường chờ vận may, buổi tối sẽ tới nhà các quan đại thần tìm kiếm tung tích Mạch Khê.

Ta cứ tưởng rằng tự mình cố gắng đi tìm, tỷ lệ may mắn gặp được Mạch Khê sẽ lớn hơn một chút, không ngờ rằng vận may của ta lại vô cùng tốt.

Ngày ấy, dưới ánh nắng chan hòa, ta đang cầm một củ hành tây. Vừa đập đập vào quyền thoại bản, vừa nhàn tản dạo phố. Chợt nghe phía trước có tiếng ồn ào, dân chúng lục tục vây quanh. Tò mò nổi lên, ta cất thoại bản, hành tây vào trong tay áo. Chạy tới xem náo nhiệt.

Đúng là một tiết mục đặc sắc. Chính xác là tiết mục bạc tình, hoa rơi cổ ý, nước chảy vô tình.

Mà nước chảy vô tình kia lại chính là vị hôn phu Mạch Khê của ta, còn hoa rơi cố ý, nếu ta không nhận nhầm, thì chính là con gái yêu của đại tướng quân đương triều, Thi Sảnh Sảnh.

Vì sao ta lại biết? À, đại khái là trang sức trong khuê phòng của nàng cũng không tồi, mấy ngày nay ta bán nhiều trang sức như vậy, cũng được khá nhiều tiền.

Bỗng nhiên Thi Sảnh Sảnh ngã xuống đất, giống như đau chân, đôi mắt hoa đào ưu sầu nhìn Mạch Khê. Mạch Khê thờ ơ liếc mắt nhìn nàng một cái, xoay người rời đi. Thi Sảnh Sảnh vội bổ nhào về phía trước muốn nắm lấy vạt áo Mạch Khê, không ngờ Mạch Khê tránh được, khiến nàng ngã nhào xuống đất bắn hết mặt mũi.

Đám người vây xem hít một hơi, Thi Sảnh Sảnh chật vật nằm úp mặt dưới đất, lại quật cường cắn môi, hốc mắt đỏ sẫm, thân hình mảnh mai, khiến ta cũng thấy thương cảm.

Còn Mạch Khê lại lạnh lùng nghiêm mặt, ngay cả một cái liếc mắt cũng không có, bước nhanh đi xa.

Hmm, ta xoa xoa cằm nghĩ, từ năm chín tuổi, là ta chăm sóc Mạch Khê, chưa bao giờ hấn biểu hiện với ta như vậy. Không ngờ ở bên ngoài hấn lại là một quân tử lạnh lùng.

Tiểu cô nương rất quật cường, Mạch Khê đi rồi, có người tới đỡ nàng, nàng cũng không cần, tự mình đứng dậy. Ta nghĩ, nữ tử nhìn trúng Mạch Khê cũng là một nữ tử có tâm địa thiện lương phân rõ phải trái, vì thế thi triển pháp thuật, chữa trị vết thương trên chân nàng. Cũng không quan tâm vẻ hoảng hốt của nàng, ta xoay người đi theo Mạch Khê.

Mạch Khê đi vào một quán rượu nhỏ. Ta đứng cạnh một gốc liễu dưới lầu, không thể tới gần một tấc. Bởi vì quán rượu này hôm nay biến thành một tửu quán không bình thường. Nó tỏa ra khí thể cuộn cuộn giống hoàng cung. Ta ngẩng đầu nhìn lên trên gác, có một nam tử mặc y phục màu lam đang dựa cửa sổ ngồi uống rượu một mình.

Hoàng đế.

Hoàng đế Nhân giới khá sáng suốt. Mà nay bốn biển thái bình, quốc thái dân an, một thời đại không tồi. Chỉ tiếc là đại tướng quân nắm quyền, khiến cuộc sống hàng ngày của hoàng đế trẻ tuổi khó có thể bình an, lúc này chắc đang nghĩ tới làm cách nào có thể đoạt lại quyền lực đã mất trên tay tướng quân.

Mạch Khê vừa tới kinh thành không lâu đã có thể gặp riêng hoàng đế, có lẽ hấn có cách giúp hoàng đế trừ bỏ mối họa lớn trong lòng. Ta đang thầm khen Mạch Khê thông minh, đột nhiên có một người mặc áo đạo sĩ đi ra từ hẻm nhỏ bên cạnh quán rượu.

Đại quốc sư.

Thiên hạ này đạo sĩ là người lợi hại nhất. Ta nhận ra hấn, trước kia bị lão hòa thượng đuổi bắt, lão hòa thượng còn năn nỉ người này đến giúp đỡ để thu phục ta.

Hôm nay thấy hấn, chắc chắn không thể thiếu một phen tranh đấu. Ta đang than thở mình mệnh khổ. Không ngờ đạo sĩ kia vừa nhìn thấy ta, lại xoay người rời đi. Ta đang thắc mắc, đột nhiên nghe thấy một tiếng gọi nhỏ từ gác trên quán rượu: “Tam Sinh.”

Đúng là Mạch Khê ngồi bên cửa sổ đã nhìn thấy ta. Không tránh được, ta mỉm cười với hấn, nói to: “Lúc nào ta cũng nhớ chàng, không chịu nổi đêm dài tịch mịch, nên tới tìm chàng. Chúng ta vẫn nên sớm thành thân đi.” Lời này vừa nói ra, toàn bộ đường cái yên tĩnh. Mạch Khê đáng thương đỏ bừng hai má.

“Ha ha ha.” Sau lưng hấn truyền tới tiếng cười sang sảng của hoàng đế,

“Một giai nhân to gan lớn mật nha. Mạch Khê, người đứng là người có điểm phúc!”

Mạch Khê hành lễ với hoàng đế một cái rồi vội vàng chạy xuống lầu. Ta cười tủm tỉm nhìn hấn. Mạch Khê đi tới, như cố gắng đè nén niềm vui sướng, nhướn mày hỏi: “Sao lại tìm tới đây nhanh như vậy? Ta còn tưởng rằng phải chờ thêm nửa năm nữa cơ đấy. Một mình nàng tới đây có vất vả lắm không? Có gặp phiền phức gì không? Có đói không? Muốn nghỉ ngơi không?”

Ta chỉ nhìn hấn cười. Mạch Khê quan sát ta cẩn thận, lại nói: “Là ta đã lo lắng quá nhiều, làm sao Tam Sinh để mình chịu thiệt được. Sao nàng lại tìm được ta?”

“Vừa rồi nhìn thấy ở ngoài đường.”

Mạch Khê đang cười, hơi hơi cứng đờ, vội vàng giải thích với ta: “Tam Sinh, đó là...”

“Ừ, cô nương ấy thích chàng.”

Hắn cẩn thận quan sát sắc mặt ta. Ta nói: “Khuôn mặt không tệ, vóc dáng hơi thấp một chút, không giống như ta đây xứng với chàng.”

“Điều đó là tất nhiên” Mạch Khê nghe ta nói xong, mỉm cười, “Ngoài Tam Sinh ra, không ai xứng với ta...”

Ta vui vẻ vỗ vỗ vai hắn, “Hiểu được là tốt rồi.”

“Ta lên chào tạm biệt với bằng hữu, rồi sẽ đưa nàng về nghỉ ngơi.”

“Được.”

Hóa ra Mạch Khê không ở trong hoàng cung, cũng không sống nhờ nhà vị đại thần nào, mà tự mua một căn nhà nhỏ đơn giản tĩnh mịch. Bài trí trong nhà, cũng không khác gì Mai uyển nơi ta và hắn sống cùng nhau.

Ăn tối xong, ta kéo Mạch Khê đi tản bộ trong tiểu viện. “Kinh thành rất lớn khác với trấn nhỏ chúng ta quen ở, một mình chàng ở đây có gì không thoải mái không?”

“Cũng không có gì không thoải mái, chẳng qua sáng sớm không thấy nàng dọn bát đũa cho ta, về muộn cũng không có ai châm đèn rót trà cho ta. Lại lo nàng ở nhà một mình, không biết có chịu chăm sóc bản thân hay không, cảm thấy hơi buồn.”

Lòng ta vui sướng cười thầm. Nắm tay hắn, nhìn ánh trăng trên đỉnh đầu, chậm rãi bước từng bước, lắc lư: “Mạch Khê.”

“Ừ.”

“Mạch Khê.”

“Hử?”

“Mạch Khê.”

“Chuyện gì?”

“Chỉ muốn gọi tên mà thôi.” Ta nói, “Mỗi lần gọi tên chàng, đều có thể nghe thấy tiếng chàng trả lời. Đột nhiên ta cảm thấy, đây là chuyện hạnh phúc nhất.”

Mạch Khê mỉm cười. Ta lại nói tiếp, “Công việc ở kinh thành có vất vả lắm không?”

Mạch Khê im lặng một lát, nói: “Có thể dùng năng lực chính mình giúp người khác, có thể dựa vào hai tay chính mình làm việc mình mong muốn, có người vì việc làm của ta mà vui vẻ, tuy rằng nội bộ triều đình lục đục cũng không phiền lòng lắm, nhưng quyền lực ta đạt được nếu có thể giúp đỡ dân chúng... Tam Sinh, nàng có hiểu được cảm giác thỏa mãn đến thế nào không?”

Lòng ta khẽ run, ngẩng đầu nhìn hắn, trong ánh mắt hắn lóe lên tia sáng đã lâu rồi ta không nhìn thấy.

Trong nháy mắt, ta cảm giác như mình gặp lại Cửu Thiên Chiến Thần ở Minh phủ năm nào.

Mạch Khê như vậy mới là Mạch Khê chân chính. Đột nhiên ta nhớ tới lời tiểu quỷ Giáp nói với ta năm đó: “Mạch Khê Thần Quân là Chiến Thần Thiên giới, lên trời xuống đất không có gì không làm được, nhưng trong tim ngài ấy chỉ có thiên hạ. Trong lòng chỉ có muôn dân bách tính, làm sao chứa nổi tư tình nữ nhi.”

Lúc đó ta không để tâm tới những lời này, nhưng hôm nay nhìn vào mắt Mạch Khê, ta mới hiểu được, Tiểu quỷ Giáp, một người quan sát tỉ mỉ đã tiên đoán đúng.

Trong tim Mạch Khê chỉ có muôn dân, dù hắn biến thành gì đi nữa...

Hôm sau, Mạch Khê vào cung. Ta vẫn ở trong phòng đọc thoại bản như thường lệ.

Còn chưa đọc được hai trang, nghe thấy bên ngoài sân có những tiếng bước chân bước đều. Quan binh ư? Từ lúc ta có linh thức cho đến nay, chưa bao giờ tuân theo quy củ. Ta từng bị quỷ tóm, bị Diêm Vương gia mắng, bị hòa thượng truy đuổi, bị đạo sĩ đánh. Nhưng cho tới bây giờ vẫn chưa từng bị quan binh bao vây như thế này.

Đây là lần đầu tiên trong đời gặp phải, ta có chút kích động.

Ta vẫn chờ bọn họ đồng loạt xông vào, vây quanh ta, để ta xem rốt cuộc đám quan binh này có trận pháp thế nào. Không ngờ đợi nửa ngày lại có tiếng đập cửa rất quy củ, ta hơi thất vọng. Chỉ có thể ra mở cửa. Có lẽ đám quan binh đã trốn vào một góc nào đó. Trước cửa chỉ có một tiểu cô nương thanh tú. Ta nhìn nàng nửa ngày mới nhận ra, đây không phải chính là Thi Sảnh Sảnh bị Mạch Khê bỏ mặc trên đường ngày hôm qua đây sao?

Nàng thấy ta mở cửa, vẻ mặt giống như bị sét đánh ngang tai, thì thào tự nói: “Thật sự có nữ nhân ư, sao hẳn có thể dẫn một nữ nhân về nhà?”

Thích là một chuyện, nhưng dây dưa tới cửa lại là chuyện khác, lòng ta không bao dung được đến thế, cảm tình bớt đi rất nhiều, liền khoanh hai tay ở trước ngực, thản nhiên dựa ở cạnh cửa nói: “Không sai, ta là nữ nhân của hắn, từ nhỏ đã ngủ bên cạnh hắn. Người có muốn nói gì nữa không?”

Định lực của tiểu cô nương vẫn còn kém lắm, bị ta nói như vậy, sắc mặt trắng bệch, lảo đảo ra sau hai bước, suýt ngã dưới đất. Ta nhíu mày nhìn nàng, trong lòng cảm thấy không đành lòng nhưng lại thấy có chút thoải mái.

Đột nhiên có một người đàn bà trung niên từ bên cạnh xông ra, chỉ vào mặt ta quát mắng: “Đừng hòng bắt nạt tiểu thư nhà ta! Đừng để ngôn ngữ ô uế của người làm bẩn lỗ tai tiểu thư nhà ta!”

Ta vô tội hỏi lại. “Nàng hỏi, ta đáp, trả lời thật, sao lại dơ bẩn?” Sắc mặt Thi Sảnh Sảnh càng tái mét. Người đàn bà kia mắng: “Yêu phụ lớn mặt! Dám vô lễ với tiểu thư! Người đâu, bắt ả!”

Ta bất đắc dĩ day day trán, rõ ràng người này cố tình gây sự mới đúng. Ta còn muốn nói lý với bà ta một chút, thì chớp mắt một cái đã thấy một đám quan binh bên cạnh.

Hai mắt ta sáng lên, hưng phấn “A!” một tiếng. Người đàn bà kia cũng hét lớn: “À muốn dùng ám khí! Bảo vệ tiểu thư!”

Khoảnh khắc tiếng kiếm rút khỏi vỏ khiến tóc gáy ta dựng đứng.

Ta mấp máy môi, chưa kịp nói bốn chữ “dĩ hòa vi quý”, một cây đại đao đã bổ tới trên đầu ta. Trải qua tôi luyện ở Nhân giới, tính tình ta đã kiềm chế rất nhiều, nhưng cũng không thể dễ dàng để người khác bắt nạt.

Mắt ta nhìn trừng trừng vào gã lính đầu tiên xông tới.

Không tu luyện pháp thuật, phàm nhân này bị ta dùng âm sát trừng, nháy mắt chân mềm nhũn, “bịch” một tiếng quỵ xuống lạy ta một lạy.

Đám người phía sau lại không thông minh, như ong vỡ tổ đánh về phía ta.

Ta niệm một cái quyết, cánh tay nhẹ nhàng vung lên, toàn bộ đám lính bao vây ta bị đánh bay. Ta giận dữ nói: “Làm người phải làm chú ý quan sát, xem xét thời thế.”

Thi Sảnh Sảnh và người đàn bà kia bị âm khí quét qua, ngã xuống đất, giật mình sợ hãi nhìn ta. Ta tiến lên, vươn tay kéo người đàn bà đứng dậy, bà ta hét to một tiếng, ‘yêu quái’, rồi ù té chạy. Ta đành phải quay lại đỡ Thi Sảnh Sảnh.

Nàng lại ngoan ngoãn để ta kéo lên, ta phủ bụi trên mặt nàng nói: “Thích một người, cũng phải giữ được tôn nghiêm chính mình. Từ nay về sau đừng tìm tới cửa tra hỏi nữa. Mắt mặt không nói làm gì, cổ sức cũng không lấy lòng được. À, còn nữa, ba kiếp của Mạch Khê đều thuộc về ta. Nếu người thật lòng muốn quyền rũ hắn, chờ hết ba kiếp rồi hãy tới.”

Ta nói những lời này đều là sự thật, nhưng không ngờ lọt vào trong tai nàng lại có ý nghĩa khác. Hốc mắt nàng đỏ lên, rơm rớm chực khóc, quay đầu bỏ chạy.

Ta dọn dẹp cửa nhà xong xuôi, lại bình tĩnh trở về phòng đọc thoại bản.

Ta nhớ vừa rồi đọc tới đoạn tài tử gặp mặt giai nhân, giai nhân vừa cưỡng hôn tài tử. Trò này đúng là không tầm thường.

4. Chương 04

MẠCH KHÊ, CẢ ĐỜI TRƯỜNG AN

Sẩm tối, Mạch Khê vội vã trở về.

Ta dựa trên nhuỷn tháp, liếc mắt nhìn hắn một cái rồi lại tiếp tục đọc thoại bản. Hắn đứng ở cửa một lúc, dè dặt lại gần ta. Hắn ngồi xuống bên cạnh giường, ngập ngừng một lúc lâu mới nói: “Ta nghe nói, hôm nay có quan binh tới.”

“Ừ.”

“Tam Sinh...”

Ta ném thoại bản sang một bên, ngồi thẳng người dậy, nhìn hắn:

“Chàng muốn hỏi gì?”

Hắn mấp máy môi nhưng vẫn không nói được gì.

Ta nói: “Quan binh bị ta đuổi, Thi Sảnh Sảnh cũng bị ta đuổi đi.”

Hắn nhìn ta một lát, có chút bất đắc dĩ, bật cười.

Ta nhú mày, “Sao nào? Hóa ra chàng muốn kết hôn với thiên kim tiểu thư nhà đại tướng quân, à, hóa ra ta đến không đúng lúc, làm hỏng mối nhân duyên của chàng. Nếu như chàng không đành lòng, để ta tìm cô nương ấy về, ta thấy tình cảm nàng ấy dành cho chàng rất sâu đậm.”

Nói xong, đứng dậy đi ra bên ngoài.

Hắn kéo ta lại, mặt hơi hơi đỏ lên: “Tam Sinh, nàng biết rõ ý ta không phải như vậy. Nàng... Lần này thấy nàng ghen như vậy, thật ra trong lòng ta rất vui. Nhưng...”

“Nhưng...?”

“Đám quan binh nói nàng là yêu quái, ngày mai muốn mời Đại quốc sư tới đây trừ yêu.”

“Đại quốc sư ư?” Ta nghĩ tới lão đạo có khuôn mặt nghiêm nghị mà hôm trước gặp trong ngõ nhỏ kia.

Mạch Khê nhú mày, gật gật đầu: “Tam Sinh, nàng có muốn tránh đi chỗ khác không?”

“Tránh?” Ta ngạc nhiên hỏi lại, “Vì sao phải tránh? Ta không phải yêu quái.” Nhưng nhìn vẻ mặt lo lắng của Mạch Khê, ta chợt hiểu, “Mạch Khê, chàng vẫn luôn cho rằng ta là yêu quái sao? Chàng bảo ta tránh, là sợ Đại quốc sư phát hiện ra thân phận ‘yêu quái’ của ta?”

Mạch Khê nhú mày.

Ta gật gật đầu lẩm bẩm: “Cũng đúng, ta ở bên chàng nhiều năm như vậy, dung mạo không hề thay đổi. Lúc muốn nhóm lửa có thể nhóm lửa, muốn có gió sẽ có thể tạo gió, chàng cho rằng ta là yêu quái cũng là điều đương nhiên. Hiện giờ chàng sợ ta sao?”

Nghe ta nói xong, sắc mặt Mạch Khê thay đổi, rõ ràng là tức giận: “Vì sao ta phải sợ nàng? Nàng là yêu quái thì sao chứ, ta chỉ biết Tam Sinh của ta chưa bao giờ làm hại ta, ta cũng không phải là người vô tâm, trên thế gian này ai đối xử với ta như thế nào ta đều biết. Mà Tam Sinh nàng cũng không phải là yêu quái

làm nhiều việc ác, dù nàng có yêu quái, thì cả cuộc đời này của ta chỉ yêu thương một mình yêu quái như nàng!”

Hai tiếng “yêu thương” khiến ta rất vui, khoe miệng không kiềm được khe cong lên. Tính tình Mạch Khê rất tốt, đối với ta lại càng dịu dàng, chẳng bao giờ thấy hằn giận dữ như vậy, ta cũng cảm thấy rất ngạc nhiên, “Vậy chàng sợ cái gì?”

Sắc mặt hắn cứng đờ, bị ta nói thẳng tâm tình khiến hắn hơi lúng túng, trầm mặc một lát, mới khe thở dài, “Tam Sinh, ta sợ nàng bị bắt nạt.”

Ta nghe xong cảm thấy buồn cười, hỏi lại: “Chàng vẫn còn nhớ hậu viện nhà Tiểu Vương mập mập chứ?”

Hắn lườm ta một cái, “Một cây cỏ cũng không còn.”

Ta hài lòng gật gật đầu: “Bị bắt nạt cũng không sao, chỉ cần đánh lại là được. Là nương tử của chàng, cái gì ta cũng có thể chịu được, nhưng không chịu được bị ức hiếp. Chàng không cần phải lo lắng chuyện này thay ta nữa.”

Mạch Khê bị ta trêu chọc, mỉm cười. Không nói gì nữa.

Đến lúc rửa mặt, ta thấy trên ống tay áo hắn có một vết rách không lớn lắm, thắc mắc, “Làm sao vậy?”

Mạch Khê giấu ống tay áo ra sau: “Không có gì, hôm nay xích mích với một vài tên lính, xảy ra xô xát nhỏ ấy mà.”

Ta vươn tay: “Cởi áo ra, ta khâu giúp chàng.”

Ta đốt nền ngồi khâu lại vết rách kia, Mạch Khê ngồi bên cạnh, nghiêng đầu nhìn ta khâu áo giúp hắn, trên môi thường trực nụ cười, dường như đây là một việc dễ dàng khiến người ta thỏa mãn.

“Xong rồi.” Ta đưa áo cho hắn, thấy trên mặt hắn tràn đầy thỏa mãn, đột nhiên ta hỏi: “Đương kim hoàng đế là một minh quân phải không?”

Mạch Khê nhận áo, nói: “Là thánh quân.”

Ta gật đầu, “Vậy còn Đại tướng quân đang nắm binh quyền, là một tướng quân tốt chứ?”

Mạch Khê nhíu mày, “Nếu luận về cầm binh đánh giặc, đúng là một nhân tài, nhưng bình trị thiên hạ, trị vì quốc gia thì lại không cần tâm huyết sa trường của ông ta.”

Ta lại gật đầu: “Diệt ông ta, cuộc sống dân chúng sẽ sống tốt hơn?”

“Bỏ đi sự kiêu hãnh của Đại tướng quân, Hoàng thượng có thể thuận lợi đưa ra cải cách, cuộc sống của dân chúng sẽ tốt hơn nhiều.” Mạch Khê khó hiểu nhìn ta: “Sao tự nhiên Tam Sinh lại có hứng thú với chuyện này?”

“Nếu chàng có thể giúp dân chúng trừ bỏ Đại tướng quân, chàng sẽ vui chứ?”

Ánh mắt Mạch Khê sáng rực, rồi lập tức hạ mi che đi tia sáng ấy, “Tất nhiên.”

Ta gật đầu: “Đêm đã khuya, ngày mai chàng có phải làm việc, mau đi ngủ đi.”

Khi Mạch Khê thổi tắt ánh nến trong phòng, ta vẫn ngồi ở mép giường như cũ, mở to mắt nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ.

Làm sao Mạch Khê có thể vô cớ xích mích với người khác. Ta gộp tất cả mọi chuyện xảy ra trong ngày hôm nay nghĩ lại, trong lòng cũng hiểu được, chắc chắn là hắn nghe thấy có người nói ta là yêu quái, lại nghe thấy ngày mai Đại quốc sư tới đây bắt yêu, nhất thời không kiềm chế được mà xô xát với người ta.

Mạch Khê là người trầm tĩnh, mà hắn làm quan không lâu, dù được hoàng đế tin dùng, nhưng ngay cả một nơi ở, hoàng đế cũng không ban cho hắn, có thể thấy được địa vị hiện nay của hắn trong triều vẫn rất yếu kém. Mà sáng nay ta ra tay với phủ Tướng quân, lại càng khiến

Mạch Khê phải đứng mũi chịu sào.

Đúng là ta không giống với người thường. Ngày mai Đại quốc sư tới, nếu hần nói mấy câu đại loại như “Âm khí quá nặng.”, “Không phải là con người.”, thì Mạch Khê cũng sẽ không có tương lai trong chốn quan trường... Dù thế nào đi nữa, cũng không thể làm liên lụy tới hần.

Ta nhớ tới ánh mắt sáng như ngọc của Mạch Khê khi nhắc tới lý tưởng sống của hần. Niệm thuật ẩn thân, đi vào phòng Mạch Khê. Ta nhìn gương mặt đang say ngủ của hần, nói: “Nói cho cùng, ba kiếp này cũng là chàng hứa cho ta. Dùng nửa đời còn lại thay chàng chẵn kiếp cũng không sao. Huống hồ kiếp này ta còn là nương tử của chàng, chuyện tướng công muốn làm, ta sẽ dùng toàn lực giúp sức.”

Ta ngồi bên mép giường hần, cúi xuống, nhẹ nhàng đặt lên môi hần một nụ hôn: “Mạch Khê, cả đời trường an.”

Sáng sớm ngày hôm sau, có thánh chỉ triệu Mạch Khê vào cung gấp, trước khi rời đi, hần dặn dò ta một hồi, nếu có Đại quốc sư tới đây, nhất định phải kéo dài thời gian chờ hần trở về. Ta thuận miệng hứa.

Hần vừa đi không lâu, một đạo sĩ ăn mặc có chút tiên phong đạo cốt [13] đến. Quốc sư này, nhìn bề ngoài rất trẻ.

“Người thật to gan, giết Không Trần đại sư xong vẫn dám vào kinh.”

Đây là câu đầu tiên mà Đại quốc sư nói với ta, ta ngẩn ngơ một lúc lâu mới nhớ ra, Không Trần đại sư mà hần nhắc tới chính là lão hòa thượng đuổi bắt ta suốt chín năm, “Không đúng, là hần chết già, chẳng liên quan gì tới ta. Ta không phải yêu quái, càng không giết người.”

Quốc sư cười lạnh, “Âm khí bức người, nếu không phải yêu, thì người có thể nói người là vật gì?”

Nếu ta nói chân thân của ta là đá Tam Sinh bên bờ Vong Xuyên, sợ rằng hần càng nói ta là quỷ quái. Ta cân nhắc một lát, nói: “Người định làm thế nào để khẳng định ta là yêu quái?”

“Đúng hay sai, thử Tam muội chân hỏa của ta là biết.”

Ta nghĩ nghĩ, gật đầu đồng ý: “Được, nhưng người phải sắp xếp một nơi có nhiều người, dựng một giàn hỏa thiêu để thiêu ta. Cho toàn thể dân chúng chứng kiến, sau khi đốt xong, chứng minh được ta không phải yêu quái, người phải dùng thân phận Đại quốc sư của người tuyên cáo với thiên hạ, là người giết nhầm người.”

Hần ngây người chấn động, sửng sốt một lúc lâu sau mới nói: “Đừng hòng giở quỷ kế!”

“Người là một người tu đạo, sao tâm tư lại không thuần khiết vậy. Thôi, ta cũng đang vội, bây giờ, người nhanh chóng thiêu ta đi.”

Ta bước nhanh ra ngoài cửa, còn hần lại giật mình đứng trong phòng, ta khó hiểu nhíu mày, quay lại kéo cánh tay hần, “Sao lại giống đàn bà như vậy, lần trước lúc người và lão hòa thượng kia đuổi giết ta, cũng đâu có do dự như vậy.”

Đi tới chợ bán thức ăn, đã có quân lính dựng sẵn một giàn hỏa thiêu, ta nhìn thấy mấy tên lính này rất quen mặt, nhớ ra chính là đám lính trong phủ Tướng quân. Bọn chúng thấy ta bình an kéo Quốc sư tới đây, đều choáng váng. Ta xoay người nhảy lên giàn hỏa thiêu, thân hình phóng khoáng thoải mái nhìn dân chúng vây quanh.

Ta tự dùng dây thừng trói mình qua loa, lao xuống vẫy vẫy Quốc sư: “Nè, xong rồi, xong rồi.”

Đến lúc này Đại quốc sư vẫn chưa ra tay, hần nhíu mày nhìn ta. Ta cũng nhìn lại hần.

Đột nhiên, từ bên cạnh có một người đàn bà lao ra, chính là người đi cùng Thi Sảnh Sảnh tới cửa khiêu khích ta ngày đó.

Bà ta vừa nhìn thấy ta đã rống to: “Chính là ả! ả là yêu quái! ả mê hoặc thần trí quan Thượng thư, hạ độc thủ tiểu thư nhà ta, khiến tiểu thư nhà ta đến bây giờ vẫn bất tỉnh. Quốc sư, Đại quốc sư, ngài nhất định phải trừ bỏ yêu nghiệt này giúp chúng ta, diệt trừ hậu họa!”

Bà ta giữ chặt tay áo Quốc sư khóc lớn, màn khóc lóc này khiến người nghe rơi lệ, nghe thấy rất thương tâm. Nếu người bị chỉ thẳng vào mặt mà không phải là ta, e là ta cũng sẽ đứng về phía bà ấy.

Ánh mắt Quốc sư lạnh lẽo, khẽ phát tay áo đẩy nàng ra, lạnh lùng hỏi ta: “Người còn gì để nói nữa không?”

Ta thở dài: “Ta không phải yêu quái.”

Một quả trứng gà ném vào quần ta, một đứa bé ăn mặc cao quý từ trong đám người chui ra, giơ tay ném một quả nữa vào người ta: “Người bắt nạt tỷ tỷ! Người là người xấu! Người cướp người trong lòng của tỷ tỷ! Rõ ràng Mạch Khê ca ca thích tỷ tỷ, đều là tại người!”

Nhìn hai quả trứng dính trên quần áo, ta cau mày, mà điều khiến ta tức giận hơn nữa, chính là hai câu cuối cùng của nó. Ta cười lạnh một tiếng, cử động đầu ngón tay, thẳng nhóc đó bị ta nâng lên giữa không trung: “Tiểu tử, tỷ tỷ người thích hẳn, nhưng mà hẳn lại thích ta.”

Thằng nhóc giãy dụa giữa không trung. Người đàn bà trung niên đang khóc lớn, càng gào thét thanh: “Yêu nữ, không được hãm hại tiểu thiếu gia nhà ta.” Dân chúng xung quanh nhao nhao bình phẩm.

“Không được làm hại người khác.” Quốc sư quát lớn, ta chỉ cảm thấy dây thừng trói trên người xiết chặt, ngón tay yếu ớt, thằng nhóc kia từ giữa không trung rơi xuống, người đàn bà kia nhanh chóng đỡ được.

Ngay sau đó cả người sáng rực, một mồi lửa từ dưới lòng bàn chân dấy lên.

Tam muội chân hỏa.

Đúng là phạm nhân này luyện được Tam muội chân hỏa, không dễ dàng chút nào. Thực ra ta rất sợ lửa, linh vật ở Minh giới không có mấy ai không sợ lửa. Nhưng nếu muốn phân biệt yêu quái và các linh vật khác, dùng lửa chính là phương pháp thích hợp nhất. Bởi vì yêu quái khi bị thiêu cháy sẽ để lại nội đan, mà linh vật hoặc con người khi bị thiêu cháy lại không để lại cái gì.

Ta cũng không sợ chết, bởi vì xét theo một góc độ nào đó, cho tới bây

giờ ta vẫn chưa từng sống. Con đường Hoàng Tuyền, sông Vong Xuyên là cố hương của ta. Ta vốn sinh ra ở vùng đất chết.

Lửa cháy khiến cả người ta đau nhức, trong lúc hoảng hốt, ta lại gặp người quen. Bọn họ đứng ở giữa không trung nhìn ta bị lửa thiêu cháy. Ta muốn chào hỏi bọn họ, nhưng lại đau tới mức không thể làm gì được.

Không biết qua bao lâu, cơn đau trong người ta giảm dần, Hắc Bạch Vô Thường vừa chuyển tay, ta đã tới bên người bọn họ. Đã lâu rồi thân mình không nhẹ nhàng như vậy.

“Ha ha.” Hắc Vô Thường vỗ vai ta cười lớn: “Đã nhìn thấy nhiều kẻ chết kiểu này, nhưng Tam Sinh à, đáng vẻ bị thiêu của người khiến hai ca ca đều chấn động.”

Về mặt hẳn vui mừng như thế, khiến ta cũng không biết nói gì cho phải, chỉ có thể chấp tay khách sáo nói với bọn họ vài câu, quay đầu nhìn xuống. Dân chúng xung quanh và người đàn bà kia đều vui mừng không ngớt, reo hò gọi tên Đại quốc sư. Mà quốc sư kia một mình đi lên đài cao, hai mắt nhìn chăm chăm đồng tro tàn một hồi, sắc mặt dần dần tái nhợt.

“Đi thôi, trở về kể chuyện với hai ca ca xem, cuộc đời này của người trải qua thế nào.”

“Đợi một chút, hai huynh đứng đây chờ ta một lát, ta... Ta còn chút việc chưa xong.”

Hai người bọn họ liếc nhau, Bạch Vô Thường nói: “Chiến Thần?” Ta gật đầu.

“Nhanh lên.”

Long khí hoàng gia vẫn cuộn cuộn như trước, cũng may hiện giờ ta đã thành linh thể, đi vào cũng dễ dàng hơn nhiều. Lúc ta nhìn thấy Mạch Khê, hẳn đang đứng đối diện án thư của hoàng đế. Hẳn khom người nói,

“Xin hoàng thượng có thể bảo vệ thê tử của thần bình an.”

Hoàng đế nhấp một ngụm trà nói: “Chẳng qua chỉ là một nữ tử mà thôi.”

“Hoàng thượng, Tam Sinh chính là mạng sống của thần.”

Lòng ta chấn động, tràn đầy ảm áp. Dừng lại bên người hẳn, vòng tay ôm hẳn từ phía sau: “Mạch Khê, có thể gặp được chàng, tam sinh hữu hạnh [14].”

Mạch Khê cứng người, hần mạnh mẽ quay phắt về phía sau. Ánh mắt xuyên qua thân thể ta, không biết dừng ở nơi nào.

Dường như cảm nhận được điều gì, đột nhiên Mạch Khê chạy ra bên ngoài.

“To gan!” Thái giám bên người hoàng đế quát. Hoàng đế giơ tay ngăn cản thái giám. Mạch Khê đi ra khỏi đại điện, chạy gấp ra khỏi hoàng cung.

Ta lặng lẽ đi theo hần.

Trước tiên hần trở về nhà, thấy trong phòng trống rỗng không bóng người, sắc mặt tái nhợt. Đứng yên trong chốc lát, lại chạy vội ra ngoài, ở trên đường hần hỏi thăm không ít người, cuối cùng cũng lão đảo chạy tới chợ.

Lúc đó Đại quốc sư đang đứng trên đài cao, tay cầm một vốc tro, nghiêm trang nói: “Ta lấy danh nghĩa Đại quốc sư, làm sáng tỏ thân phận của Tam Sinh, nàng không phải là yêu quái.”

Lúc này, dường như những tiếng ồn ào bên tai đều biến mất, ta chỉ nhìn thấy ánh mắt trống rỗng của Mạch Khê, lão đảo lùi hai bước.

Ta muốn tiến tới đỡ hần, nhưng tay lại xuyên qua thân thể hần.

Ta khê thở dài.

“Tam Sinh...” Hần khê gọi tên ta, chất chứa nỗi đau không nói được thành lời.

Ta đáp: “Ừ.” Lại giật mình nhớ ra, bây giờ hần đã không còn nghe được tiếng ta, cũng không thể nhìn thấy ta nữa.

“Tam Sinh.”

“Ta đây.”

Mà trong mắt hần, ta đã qua đời.

Trong cuộc đời Mạch Khê, Tam Sinh đã không còn tồn tại.

Chú thích :

[13]: Tiên phong đạo cốt: có phong cách của người tu tiên.

[14]: Tam sinh hữu hạnh: Hạnh phúc ba sinh: Nay được hạnh phúc là vì đã tu được ba kiếp rồi.

5. Chương 05

LÀ HẦN ĐANG BẢO VỆ NGƯỜI ĐẤY

Vừa bước vào Minh phủ, sau gáy ta hơi nóng nóng một chút. Là một trong ba dấu ấn mà Diêm Vương tạo ra sau gáy ta đã biến mất, điều này chứng tỏ ba kiếp mà Mạch Khê hứa cho ta đã có một kiếp luân hồi.

Từ khi trở về Minh phủ, ta không còn thích tản bộ một mình bên bờ Vong Xuyên nữa, bởi vì chỉ có một mình ta.

Ngày ngày ta dựa vào bên tảng đá chờ Mạch Khê lại nhập luân hồi, đến lúc đó ta sẽ cùng hần tới Nhân gian trải qua lịch kiếp.

Thời gian ở Minh phủ trôi qua rất nhanh, khi ta nhìn thấy một bóng người quen thuộc, ta biết ở Nhân giới đã trải qua hơn bốn mươi năm rồi.

Ta mỉm cười nhìn hần, hần cũng thấy ta, giật mình sửng sốt, hơn nửa ngày mới hồi phục tinh thần: “Là người?”

“Đại quốc sư, đã lâu không gặp. Về ngoài của người không thay đổi nhiều lắm.”

Hắn cũng không để ý tới lời trêu ghẹo của ta, nhíu mày: “Vì sao chưa nhập luân hồi?”

“Ta chờ người.”

Ta nói lời này rất tự nhiên, lại khiến hắn ngây người. Hắn im lặng một lúc lâu, mới thở dài: “Là ta hại các người âm dương cách biệt.”

Ta khoát tay, đang muốn nói tất cả đều là kiếp số trời định, hắn lại nói: “Người ở dưới này đợi hắn cả đời, hắn ở Nhân gian vì người giữ mình cả đời, chặt đứt lương duyên kiếp này của hai người, là lỗi của ta.” Hắn ngừng một chút, giống như đang nghĩ gì đó, kiên định nói: “Nhân quả luân hồi, kiếp này ta nợ các người, kiếp sau nhất định sẽ trả nợ.”

“Không cần, không cần.” Ta vội nói, “Đây là chuyện của ta và Mạch Khê, không cần người ngoài xen vào.”

Hắn phất tay áo, lắc đầu thở dài, nhanh nhẹn rời đi.

Ta đã sống quá lâu, khó tránh khỏi có thói xấu dùng quan điểm của bản thân để đo lường tâm tư kẻ khác.

Kiếp này hắn là một quốc sư đạo pháp cao thâm, uống một bát canh Mạnh bà, vượt qua cầu Nại Hà, nhảy xuống vòng luân hồi, thì tất cả những chuyện cũ sẽ đều quên hết.

Cho nên kiếp sau vĩnh viễn không thể bù lại được sai lầm kiếp trước.

Sau khi Quốc sư đầu thai, ta đoán Mạch Khê cũng sắp tới Minh phủ, mỗi ngày đều dùng nước sông Vong Xuyên gội đầu rửa mặt, dường như việc bản thân gọn gàng sạch sẽ như vậy lại có chút không phù hợp với Địa phủ âm trầm. Những lúc rảnh rỗi, lại bắt chước người phàm, nhặt một nhánh cây vẽ vẽ những vòng tròn, miệng lầm bầm: “Mạch Khê mau xuống đi, Mạch Khê mau xuống đi.”

Có lẽ thành ý của ta cảm động tới trời xanh, ngày ấy ta vừa trang điểm xong xuôi, vừa mới đứng trên tầng đá, đã thấy Mạch Khê giẫm lên hoa Bỉ Ngạn trên đường Hoàng Tuyền, nổi giận hằm hằm bước tới.

Đúng vậy, hắn đang giận dữ.

Ta còn đang giật mình, một luồng lửa chói lọi nóng rực hỗn loạn bèn tới bên chân ta, ta vội vàng nhảy dựng, tránh sang một bên.

Đám linh vật và tiểu quỷ đứng xung quanh xem trò vui, vừa nhìn thấy lửa lập tức chạy mất.

Ta không hiểu nên nhìn về phía Mạch Khê, tướng mạo của hắn giống hệt lúc ta gặp hắn lần đầu tiên – thiên nhân chi tử [15].

Nhưng hôm nay người này giận dữ như vậy, đúng là khiến ta không hiểu chuyện gì đang xảy ra nữa.

Trong lòng ta cảm thấy tủi thân, đợi lâu như vậy mới chờ được hắn tới đây. Vừa gặp mặt cũng không nói một câu, trực tiếp ra tay với ta, thật sự khiến ta tổn thương, tổn thương nặng nề!

Khi hắn tiến lại gần, vươn tay muốn cầm cổ tay ta, ta che mệnh môn tránh sang bên cạnh, tránh khỏi móng vuốt của hắn.

Hắn hừ lạnh: “Cũng biết tránh, cũng biết sợ hãi, sao không để ta bắt, để ta thiêu cháy? Biết có được mạng sống là không dễ dàng, không nỡ đánh mất ư?”

Ta ngẫm nghĩ từng lời hắn nói: “Mạch Khê, chàng giận ta sao?”

“Giận?” Hắn “hừ” một tiếng, “Ta giận làm gì. Nàng bảo vệ ta cả đời, lại lấy thân làm lá chắn, thay ta chắn kiếp, ta cảm ơn còn chưa hết, nào dám giận nàng.”

Ta mấp máy môi, muốn nói ta thật sự không biết hắn đang tức giận cái gì, muốn nói hành động và lời nói của hắn không phù hợp với nhau.

Nhưng thấy hắn cau mày, lửa giận cuộn cuộn, ta vẫn ngậm miệng nhìn xuống. Trong lòng càng thêm tủi thân.

Thấy vẻ mặt oan ức của ta như vậy, đôi mắt đầm lệ mông lung nhìn hần, sắc mặt hần cứng lại, gượng gạo nói: “Không được khóc.”

Ta vẫn như cũ, dùng ánh mắt ngập nước nhìn hần.

Trán hần nổi gân xanh, cuối cùng thở dài nói: “Thôi.” Ánh mắt hần mềm lại, vươn tay vỗ nhẹ đỉnh đầu ta, bất đắc dĩ cười nói: “Dù sao cũng là lỗi của ta...” Ngay sau đó, sắc mặt hần hầm hầm trầm xuống: “Vì sao âm khí trên người nàng lại nặng như vậy?”

Ta xấu hổ che mặt: “Bởi vì nghĩ chàng sắp tới, cho nên ngày ngày ta đều dùng nước sông rửa mặt chải đầu, chàng nhìn thấy ta như vậy, có thích không?”

Mạch Khê trầm mặc một lúc lâu.

Ta nói: “Ngày ngày ta đều trang điểm thật đẹp, chờ chàng xuống dưới. Mạch Khê, bao giờ chàng đi đầu thai, ta sẽ đi cùng chàng.”

Hần nhíu mày: “Cùng đi?”

“Đương nhiên.”

Cổ tay hần lật lại, một kim ấn đánh vào trên người ta: “Trong vòng năm mươi năm, nàng không thể ra khỏi Minh phủ.”

Ta hoảng hốt: “Vì sao? Chàng đã hứa cho ta sống ở Nhân gian ba kiếp kia mà.”

“Đúng vậy, nhưng lần này sẽ để nàng đi muộn năm mươi năm.”

“Nhưng chàng cũng hứa cho ta đi quyến rũ chàng.”

“Năm mươi năm sau nàng vẫn có thể quyến rũ được.”

“Khi đó chàng có lẽ đã là một ông lão gần đất xa trời, ta có tìm được chàng thì thời gian ở bên nhau cũng rất ít.”

“Thế thì đừng tìm nữa.”

Nói xong, hần cất bước đi về cầu Nại Hà. Ta tức giận bốc một nắm bùn ném vào sau gáy hần.

Hần quay lưng về phía ta, ta không biết vẻ mặt hần thế nào, nhưng đột nhiên Mạnh bà quỳ xuống, dập đầu thật mạnh nói: “Xin Thần Quân thứ tội.”

Lúc này ta mới nhớ ra, bùn đất ở Hoàng Tuyền bị vạn quỷ giẫm lên, là thứ dơ bẩn nhất trong tam giới, việc ta ném thứ bùn đất này lên đầu một Thần Quân Thiên giới chính là làm nhục Thiên giới.

Hần quay mặt lại, lạnh lùng nói: “Ta không muốn nàng trở thành kiếp số của ta.”

Lời nói khó hiểu như vậy, ta nhất thời không thể giải thích được, chỉ thấy hần cũng không quay đầu lại, uống bát canh Mạnh bà xong liền đi vào vòng luân hồi.

Có lẽ hần trách ta xen vào việc của người khác, không muốn ở bên ta. Ý nghĩ ấy khiến ta cảm thấy vô cùng đau đớn, vội đầu bước vào trong tầng đá, khóc lớn.

Nếu người khác bắt nạt ta, chắc chắn ta sẽ đòi lại gấp mười, nhưng Mạch Khê bắt nạt ta... Hần bắt nạt ta, ta chỉ thể để cho hần bắt nạt, có đánh cũng không thắng, nhưng lại không buông tay được.

Không biết khóc bao lâu, bên ngoài tầng đá có tiếng gọi: “Tam Sinh cô nương, ôi, bà cô Tam Sinh của ta ôi, đừng khóc, đừng khóc nữa!”

Ta ló đầu ra khỏi tầng đá, ánh mắt đỏ ngầu nhìn ra ngoài: “Giáp, có chuyện gì?”

Tiểu quỷ Giáp vượt trán lắc đầu thở dài: “Nước mắt của người mấy ngày nay từ trong tầng đá tràn ra khiến sông Vong Xuyên dâng lên mấy thước. Một tầng đá mà khóc lớn như vậy thật sự rất kỳ cục, đám hồn phách đi qua cầu Nại Hà đều sợ hãi đến mất hồn, Diêm Vương đặc biệt sai ta tới gọi người, muốn khơi thông tâm lý giúp người.”

Ta gật gật đầu, chán chường theo Giáp đi Diêm vương Điện.

Tuy dáng người Diêm Vương gầy gò, nhưng lại là kẻ tham ăn. Lúc gặp Diêm Vương, ta thấy hắn đang ăn thịt, cắn một tảng chân giò rất sung sướng.

Ta gật gật đầu chào hắn: “Diêm Vương.”

“A, Tam Sinh tới đây.” Hắn vung tay, tiểu quỷ bên cạnh dâng một cái chân giò cho ta, cái chân giò đầy mỡ khiến ta buồn nôn, phất tay áo cho tiểu quỷ lui ra.

Diêm Vương nhìn ta một cái, nói: “Nghe nói mấy ngày nay người đau lòng vì Mạch Khê Thần Quân.”

Nghe thấy tên Mạch Khê, mũi ta đau xót, lại là chỗ chực khóc.

“Đừng, đừng, đừng!” Hắn liên thanh ngăn cản ta, “Hôm nay ta gọi người tới là muốn thay người giải tỏa khúc mắc này, nếu người lại tiếp tục khóc, chỉ sợ nước sông Vong Xuyên sẽ tràn ra ngoài mất.”

Diêm Vương lau miệng nói: “Tam Sinh, người có biết lần này Mạch Khê Thần Quân xuống hạ giới phải trải qua ba kiếp như thế nào không?”

Ta lắc đầu nói không biết.

“Xa người mình thương, gần người mình ghét, muốn mà không được [16]. Ba kiếp này chính là ba thứ khổ trong tám thứ khổ mà Phật gia nói. Kiếp thứ nhất của Thần Quân chính là xa người mình thương. Trong số mệnh cách của Ti Mệnh Tinh Quân vốn viết là, Mạch Khê Thần Quân và nữ nhi của Đại tướng quân Thi Sảnh Sảnh thương yêu lẫn nhau, nhưng lại bị ngăn cách, cả đời cách biệt, là nỗi khổ xa người mình thương. Nhưng mệnh cách của hắn lại bị sự xuất hiện của người phá tan, số hắn lẽ ra phải chịu khổ cả đời, nhưng vì gặp người, ở gần người nhiều năm, nảy sinh tình cảm. Người muốn thay hắn chẵn kiếp, lấy cái chết giúp đường quan trường của hắn rộng mở. Cả đời hắn nhớ thương người, cũng là nỗi khổ xa người mình thương. Người chó ngáp phải ruồi, coi như hoàn thành kiếp số của hắn.”

Diêm Vương ngừng lại một chút, giận dữ nói, “Người không đứng ở trước thế kính nhìn dáng vẻ Mạch Khê ở Nhân giới, chẹp chẹp, vốn là một người hiền hòa như thế, chỉ vì người, lại tàn nhẫn ép hoàng đế tru di cửu tộc [17] nhà Đại tướng quân. Không ngờ hắn lại tình thâm nghĩa nặng với người, cả đời không lập gia thất. Sau khi trở lại Minh giới, nhớ lại những chuyện trước kia, theo lý mà nói, hắn là Thần Quân Thiên giới, là người thanh tâm quả dục [18], lẽ ra không nên có tình qua lại. Nhưng hắn vẫn đối xử với người như trước đây, à,... Có thể thấy được là vẫn chưa dứt tình. Bây giờ Thần Quân nhốt người ở phủ năm mươi năm, đơn giản là muốn sửa đổi thời gian người tới Nhân giới với hắn. Hắn không muốn người lại biến thành kiếp số của hắn.”

Diêm Vương nói: “Hắn đang bảo vệ người đấy.”

Ta nghe xong, giật mình.

“Đám thần tiên Thiên giới đều coi thường người Minh giới chúng ta, Tam Sinh, người cố gắng lên, quyền rũ Mạch Khê Thần Quân thành công, Minh phủ chúng ta... ha ha ha ha, người hiểu chứ?”

Tiếng cười điên cuồng của Diêm Vương ở bên tai ta mà sao lại xa xôi đến vậy, trong đầu ta chỉ còn lại một câu nói: “Hắn đang bảo vệ người đấy.”

Chú thích:

[15]: Thiên nhân chi tứ: có tư thế của người nhà trời.

[16]: Nguyên văn: Ái biệt ly, oán tăng hội, cầu bất đắc, được nhắc tới trong Đạo Phật.

[17]: Tru di cửu tộc: chém cả chín họ.

[18]: Thanh tâm quả dục: ngăn ham muốn, tâm trong sáng.

6. Chương 06

TRỌNG HOA TÔN GIẢ

Ta cũng không biết rằng chờ đợi năm mươi năm lại “gian nan” như vậy.

Sau khi kết thúc thời hạn thi hành án, ta chào tạm biệt Diêm Vương rồi đi đầu thai.

Ta nghĩ, cả đời này không đi tìm Mạch Khê, chẳng may sau khi hắc luân hồi về Địa phủ, lại cho ta một cái ấn chờ năm mươi năm nữa thì làm thế nào.

Ta sẽ làm theo lời hắc, chờ tới lúc hắc già rồi sẽ đi quyến rũ hắc, nghe nói nam nhân vào độ tuổi này mới dễ dàng lạc lối, có sự nghiệp, có gia đình, cái gì muốn hưởng thụ cũng đã hưởng thụ qua, cả đời chỉ còn thiếu một chút kích thích.

Ta sẽ nhẹ nhàng kích thích hắc, chuyện quyến rũ vân vân gì đó chỉ là chuyện nhỏ.

Ta nghĩ dễ dàng như thế, nhưng mọi chuyện lại có chút ngoài ý muốn .

Ngây người ở Minh giới suốt một trăm năm qua, âm khí trên người ta so với lần đầu tiên ta tới Nhân giới cũng không nhẹ hơn bao nhiêu, hơn nữa ta vừa mới ra ngoài, âm khí vẫn còn tươi mới, chỉ chốc lát sau, giống như thịt thối hấp dẫn ruồi bọ, ta bị một đám tiểu đạo sĩ bao vây.

Đám đạo sĩ đúng là thích trừ ma vệ đạo, đạo pháp tăng theo tuổi tác, tuổi tác của cả đám tiểu đạo sĩ này cộng lại rồi nhân thêm mười cũng không kém tuổi ta là bao. Về mặt của bọn họ đều điềm tĩnh chín chắn, xem ra đạo pháp rất cao thâm...

Ta không quen ứng phó với mấy đứa nhỏ có vẻ mặt nghiêm túc như vậy, đành bắt chước giọng Diêm Vương hù dọa bọn chúng:

“Mấy thằng nhóc này cút ngay, nếu không ta sẽ hàm các người lên ăn!”

“Yêu nghiệt to gan, dám khẩu xuất cường ngôn [19]!” Thằng nhóc cầm đầu chìa kiếm về phía ta, “Hôm nay ta sẽ khiến ngươi tan thành tro bụi!”

Ta nhú mày nhìn nó, tuổi còn nhỏ mà sát khí lại nặng như vậy, rõ ràng không được dạy dỗ tốt.

Ta lắc đầu thở dài thầm oán trách sư phụ nó, đang muốn xoay người thoát thân, đột nhiên từ xa truyền tới giọng nói nữ tử thét lên: “Trường Võ, mau lui ra!” Người nọ mặc y phục màu trắng, dải lụa tung bay nhanh nhẹn lướt tới, giống như tiên nữ giáng trần.

Ta thầm tán thưởng, không ngờ giữa trần thế lại có một nữ tử thoát tục như vậy. Còn chưa hết ngưỡng mộ, nàng ta đã lôi một dải lụa trắng từ trong ra, thuận theo gió phóng tới, bao bọc xung quanh ta.

Ta giãy dụa, nhưng phát hiện ra chất lượng dải lụa này tốt đến mức khiến người ta phải kinh ngạc.

Bọn trẻ xung quanh quỳ xuống trước mặt nàng ta nói nói: “Sư tổ.”

Sư tổ...

Nữ tử nhẹ nhàng gật đầu, bảo bọn trẻ đứng dậy, tiến lại gần quan sát ta: “Hóa ra lại là một yêu vật xinh đẹp.”

Ta cười: “Ngươi cũng là một đạo cô (nữ đạo sĩ) xinh đẹp.”

Nàng lạnh lùng nhếch môi: “Mặc dù ta không nhìn ra chân thân của ngươi, nhưng bị Phước Hồn ti của ta trói, ngươi có là thần tiên đến đâu cũng không trốn thoát được.”

Ta âm thầm đánh giá dải lụa, cảm thấy, ta không phải thần tiên, mà thứ này trói người rất chặt, nhưng nếu cực một lần, thì thứ này cũng không trói được ta. Cô nương này cũng không hiểu biết lắm.

“Dẫn nàng ta về núi Lưu Ba, để Tiên tôn xử trí.” Nàng nói như vậy với lũ trẻ. “Mặc dù yêu vật này đã bị ta trói chặt, nhưng ta không thể đánh giá được yêu lực của nàng, vì thế phải vô cùng cẩn thận. Đừng để nàng ta lợi dụng được cơ hội trốn thoát. Ta còn có việc gấp, không thể cùng các con trở về.”

Lũ trẻ đồng thanh đáp “Vâng.”

Ta suy nghĩ, hiện giờ ta mới tới Nhân giới, muốn tìm Mạch Khê cũng không dễ dàng, thà cứ đi chung đường với bọn họ một thời gian, bị các đạo sĩ khác quấy rầy cũng không sao, có thể tiện đường dò hỏi tin tức của Mạch Khê.

Dù sao cũng không phải là một vụ mua bán lỗ vốn.

Nhóm tiểu đạo sĩ nghiêm túc “áp giải” ta đi. Nhìn dáng vẻ bọn nhỏ, ta nhớ lại dáng vẻ kiếp trước của Mạch Khê. Trong đám trẻ này, có một đứa bé vẫn còn nét người thường. Nhóc tên là Trường An, là một đứa bé trầm tĩnh ôn hòa, hay xấu hổ không thích nói chuyện.

Dáng vẻ của đứa bé này có vài phần giống Mạch Khê ở kiếp trước.

Ta thích nhìn nó, nhưng mỗi lần ta nhìn, nó lại sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, ta không rõ vì sao, hỏi thăm trái phải một hồi mới biết được, đứa bé này sợ một ngày nào đó ta làm đứt dây trời, bắt nó để thái dương bổ âm [20].

Ta hơi xấu hổ, chưa nói tới việc ta là linh vật, không cần làm mấy chuyện đáng xấu hổ đó, mà một đứa nhỏ như vậy làm gì có cái gọi là dương khí để mà hút cơ chứ, dù ta có muốn hút... Nếu ta có muốn hút, sẽ phải hút của Mạch Khê trước...

Từ lúc đó, ta tự nhắc nhở chính mình, không dùng ánh mắt háo sắc ấy nhìn nó nữa.

Trên đường đi, ta nghe đám tiểu đạo sĩ nói, hôm nay là ngày đạo sĩ luận pháp giảng đạo với hoàng đế, liên quan tới sự hưng thịnh của đạo thuật Nhân gian, có rất nhiều quan lại cho con cái đi tu đạo. Núi Lưu Ba mà chúng ta sắp đến là nơi cao cấp hơn nhiều so với các môn phái tu đạo khác.

Đó là tu tiên .

Lúc bọn trẻ nói mấy lời này, vẻ mặt rất kiêu ngạo, làm như có thể trở thành đệ tử Lưu Ba là phúc phận mấy trăm năm mới có được.

Nhưng ta lại lạnh lùng suy nghĩ, việc phạm nhân có thể phi thăng thành tiên lên Thiên giới không phải là chuyện hiếm, nhưng cả trăm ngàn năm qua cũng chỉ có một hai người thành công, tỷ lệ này nhỏ đến đáng thương.

Tuy mặt đám tiểu đạo sĩ này vẫn còn đầy mụn, nhưng bàn chân đi lại cũng rất nhanh, vài ngày sau đã về tới núi Lưu Ba.

Dọc đường đi không thu được chút tin tức của Mạch Khê, ta cũng không chán nản, đang định nhân lúc bọn họ còn chưa lên núi, sẽ tìm một cơ hội phá dải lụa này chạy trốn, không ngờ kim ấn trên cổ tay ta có phản ứng.

Nó hơi nóng lên, ta “a” một tiếng, âm cuối còn chưa dứt, chỉ cảm thấy có một luồng chân khí cường đại lướt qua đỉnh đầu, khiến tóc trên đỉnh đầu ta bay lất phất...

Đợi khi đám tóc của ta trở lại như cũ, đã thấy đám tiểu đạo sĩ xung quanh đồng loạt quỳ xuống, cùng kêu lớn: “Tiên tôn.”

Ồ, hóa ra là lão già đứng đầu núi Lưu Ba.

Ta tập trung nhìn kỹ, trong nháy mắt liền choáng váng kinh ngạc. Đúng là nôn nóng tìm thứ gì đó thì lại không thấy, mà đôi khi vô tình lại có được!

Đây không phải là Mạch Khê hay sao?!

Nhưng nhìn dáng vẻ hần, chỉ khoảng hai mươi ba mươi tuổi, không giống dáng vẻ một lão già nhiều tuổi yếu ớt. Không giống như một người đã sống ở Nhân giới năm mươi năm. Nhưng ta nghĩ lại, cũng đúng, ở kiếp này hần là đạo sĩ tu tiên, là đạo pháp Tiên gia, tuy không nói tới trường sinh bất lão, phi thăng thành thần, nhưng giữ vẻ ngoài thanh xuân cũng là chuyện đơn giản.

Ta âm thầm cười trộm trong lòng, Mạch Khê ơi Mạch Khê, chàng dùng mọi cách để trốn tránh ta, cũng không ngờ sự sắp đặt của trời cao còn tinh diệu hơn chàng, lần này, để xem chàng trốn ta như thế nào.

Khóe miệng ta vừa cong lên tươi cười, thì ba thanh trường kiếm phóng tới người ta, sát khí sắc bén trên thân kiếm khiến ta chấn động, giữ nụ cười ngây ngốc nhìn Mạch Khê.

Ba thanh kiếm này không phải do hấn phóng ra, mà là từ ba vị tiên nhân lông mi trắng râu dài theo sau phóng tới. Ba người này nhú mày ngưng thần, nghiêm trang nhìn ta chăm chăm.

Mạch Khê lạnh lùng nói: “Vật gì có âm khí nặng như vậy?”

Ta choáng váng nhìn hấn, ánh mắt hấn... Ánh mắt như vậy... Ở kiếp trước, ánh mắt hấn nhìn Thi Sảnh Sảnh chính là ánh mắt như vậy.

Không hiểu vì sao, trong lòng ta có chút sợ hãi.

Từ trước tới nay ta không thích giải thích, nhưng giờ phút này không tự chủ được buột miệng nói: “Dù âm khí trên người ta hơi nặng, nhưng ta không phải là yêu quái. Ta là tinh linh do tảng đá hóa thành, ta tên là Tam Sinh.”

Ba vị đạo sĩ râu bạc kia nhìn nhau, hiển nhiên là không hiểu được lời ta nói, cùng nhìn về phía Mạch Khê. Hấn lạnh lùng nói: “Không phải con người, tâm tư quái dị. Giết!”

Hấn nói tuyệt tình như vậy, ta vừa đau đớn, vừa giận dữ, không hiểu sao đời này Mạch Khê lại trở thành một gã đầu gỗ như thế. Ta chưa kịp nói gì, kiếm quang bay vọt về phía ta, dải lụa trời ta cũng nhanh chóng thắt chặt lại, khiến ta đau đớn.

Lửa giận trong lòng ta càng lớn, ta sống hơn ngàn năm, ngoại trừ có lúc chính mình bị động kinh tự hành xác, thì chưa có ai dám đối xử với ta như vậy. Liên vận linh lực bản thân đấu với hấn.

Nếu hấn là Chiến thần Mạch Khê, giờ phút này ta chỉ có thể ngoan ngoãn chờ chết, nhưng hiện giờ hấn chỉ là một Mạch Khê tu tiên, trong thân thể giới lăm cũng chỉ có bốn mươi năm pháp lực, dù đạo thuật của hấn có cao thâm tới đâu, tài năng trời sinh thế nào, kiên quyết độ sức với ta cũng không chiếm được phần thắng.

Chúng ta giằng co khoảng nửa khắc, sắc mặt Mạch Khê hơi tái đi. Ta suy nghĩ có phải không nên cạy thế sống hơn ngàn năm bắt nạt một thượng thần lịch kiếp hay không, đang muốn dừng tay, đột nhiên từ miệng Mạch Khê phun ra một ngụm máu đen.

Ta hoảng hốt. Vội vàng rút linh lực về.

Chẳng lẽ... linh lực của ta đã mạnh tới mức chính ta cũng không thể khống chế?

Ta vô cùng ngạc nhiên.

Ba vị lão đạo râu bạc kia hét vang một tiếng “Trọng Hoa Tôn giả!” Vội vàng đỡ Mạch Khê, bắt mạch giúp hấn. Đám đệ tử Lưu Ba cũng hoảng hốt chạy tới.

Ta không lo hấn chết yếu, (mặc dù hấn có chết yếu, ta cũng không lo lắng nhiều lắm). Nhưng bây giờ kiếp số “ở cạnh người mình ghét” của hấn còn chưa vượt qua. Nếu không trải qua lịch kiếp, hấn vẫn chưa thể nhập luân hồi.

Bọn nhỏ lo lắng vây quanh một lúc, đột nhiên một đứa trong đó đứng dậy. Ta nhận ra nó, nó là đứa bé tên Trường Vô có sát khí rất nặng.

Quả nhiên, nó lập tức rút kiếm ra khỏi vỏ, chìa vào người ta, hung tợn nói: “Yêu nữ, thừa dịp Tiên tôn bị nội thương hạ độc thủ! Nèn giết!”

Nó hét to như vậy, khiến đám quần chúng phần nộ, đám tiểu đạo sĩ đều rút kiếm ra khỏi vỏ, nổi giận dùng kiếm chìa vào người ta, ngay cả Trường An vốn nhất gan như vậy cũng mặt đỏ bừng giận dữ. Đồng thanh gào thét muốn giết ta trừ ma vệ đạo.

Ta ghét nhất là bị đám trẻ con vây quanh nhao nhao đòi ăn kẹo đường, mà tình hình lúc này dù hơi khác lúc đòi kẹo đường, nhưng theo ý ta, cũng không khác nhau là mấy.

Ta lập tức đầu hàng: “Được được được! Tùy các người xử trí, ta tùy các người xử trí!”

Vừa nói xong, bọn trẻ nhìn trái nhìn phải, không ai dám đưa ra quyết định. Cuối cùng vẫn là một lão đạo bốt thời gian rống lên: “Giám nòng ta vào Linh hồ Thiên Tỏa tháp.”

Trong núi Lưu Ba có một cái hồ sâu, diện tích không lớn lắm, nhưng phía dưới lại rất sâu. Trong hồ phủ đầy linh khí, đám đệ tử Lưu Ba gọi nơi này là Linh hồ, nhóm đạo sĩ bỏ thời gian mấy trăm năm xây dựng một tòa Thiên Tỏa tháp dưới đáy hồ, chuyên dùng để nhốt yêu quái làm hại nhân gian.

Ta đứng bên hồ nhìn, ngọn tháp phía dưới như ẩn như hiện theo làn nước. Ta xoa cằm nghĩ, nơi này dùng để giam yêu quái thật tốt, thứ nhất có linh lực bốn phía, có thể áp chế và tinh lọc yêu khí của yêu quái. Thứ hai, hóa ra nó nằm dưới nước. Không thể hô hấp, dù là yêu quái mạnh tới đâu, nếu bị giam ở nơi ngột ngạt như vậy một trăm tám mươi năm cũng sẽ trở thành xác chết trôi trong đó như thường.

Nhưng một linh vật như ta lại không như vậy, linh khí trời đất thuần khiết càng có lợi cho thể xác và tinh thần ta, là nơi thích hợp để ta tu hành. Ta cũng không chống đối, để mặc đám đạo đồng đeo đá sắt nặng trăm cân vào chân ta, lại dùng Bế Thủy thuật đưa ta xuống đáy hồ.

Phong cảnh trong hồ cũng không tệ, ta lạnh lùng nghĩ.

Sau khi bị giam vào Thiên Tỏa tháp, đám đạo đồng đứng bên ngoài cánh cửa sắt còn hét vào bên trong, nói với ta rằng bên trong có bùa, nếu cố tình xông ra sẽ chết, toàn lời nói linh tinh vớ vẩn, ta cũng không để ý lắm, tiện tay kéo lá bùa dán trên cây cột xuống nhìn.

Đây là nơi giam giữ yêu quái, tất cả bài trí xung quanh đều để đối phó với yêu quái, nhưng ta đã nói cả ngàn lần rằng ta không phải yêu quái, những người này sao lại bảo thủ ngu xuẩn như vậy!

Ngay cả Mạch Khê cũng như thế...

Nghĩ đến ta vừa tức giận, vừa tủi thân, mũi hơi chua xót, liền kiềm chế.

Nhàn hạ đi dạo xung quanh tháp một vòng, ta tìm thấy dãy bậc thang đi lên. Nơi đó có ánh sáng dọi mình châu kéo lên trên, cho tới tận đỉnh tháp.

Hình như trên đỉnh tháp có cái gì đó, nhưng cách quá xa, ánh sáng quá yếu, ta không thể nhìn rõ. Có chút tò mò, ta nghĩ hiện giờ cũng không có việc gì làm, chậm rãi bước lên bậc thang đi lên phía trên.

Đến khi nhìn rõ thứ ở trên đỉnh tháp...

À, phải nói là khi nhìn thấy người bị giam ấy, đột nhiên ta rất muốn cười, Ti Mệnh Tinh Quân đúng là vị Tinh Quân thích duyên phận cầu huyết gì đó, người này không phải là Đại quốc sư ở kiếp trước đây sao?

Nhưng bây giờ mắt hắn có màu xanh, phát ra hàn quang. Tóc hắn màu trắng, yêu dị biến hóa kỳ lạ. Bề ngoài của hắn nhìn thế nào cũng là một yêu quái nguy hiểm. Hắn bị xích sắt trói chặt tay chân, treo giữa không trung, bên ngoài còn có một lồng sắt dán các tấm bùa chi chít, trói buộc rất mạnh.

Có thể tưởng tượng được trước khi hắn bị bắt, chắc hắn là một đại yêu quái oai phong một cõi.

Kiếp trước trừ yêu, kiếp này làm yêu. Đúng là quy luật nhân quả sắp xếp.

“À! Đã lâu không gặp.” Ta chào hỏi hắn.

“Người là ai?” Giọng hắn khàn khàn, khó khăn hỏi lại, có lẽ đã ở bên trong này khá lâu.

Ta cười: “Ta là Tam Sinh.”

Hắn nhíu mày: “Chúng ta có quen à?”

Ta xoa xoa đầu nghĩ nghĩ: “Cũng không coi là quen.”

Tiếp theo cũng không biết nói gì. Quá yên tĩnh cũng không thú vị, ta liếc mắt trái phải đánh giá tầng này của Thiên Tỏa tháp, phía trên sáng sủa hơn bên dưới rất nhiều, bởi vì ở trên đỉnh tháp có mở một cái hồ.

Ta ngạc nhiên, nhốt hắn chặt như vậy, lại mở rộng đỉnh tháp trước mắt hắn, không sợ hắn sẽ tìm được cơ hội chạy trốn sao? Hay là đám đạo sĩ Lưu Ba đều tự tin rằng Thiên Tỏa tháp có thể giam giữ yêu quái bên trong, mở cái hồ này trước mặt hắn để hắn có thể ngắm nhìn thế giới bên ngoài, ngày ngày chán nản, buồn bã mà chết.

Ta lúu lưỡi, đám đạo sĩ này sao độc ác vậy, độc ác đến thế!

Ta còn chưa nghĩ xong, hần nhẹ nhàng mở miệng nói: “Người tránh ra.”

Ta không hiểu rõ ý hần là gì, nhưng vẫn ngoan ngoãn nghe theo lời hần lui vào trong góc tối.

Chỉ một lát sau, chỉ thấy hồ nước bên ngoài tháp biến hóa, một chút ánh nắng mặt trời xuyên qua đỉnh tháp chiếu vào bên trong. Trùng hợp chiếu vào trên mặt hần. Ánh sáng quá mạnh chiếu tới khiến sắc mặt hần tái nhợt đáng sợ.

Đôi mắt màu lục kia dần biến đổi, chậm rãi hiện lên vẻ đau đớn cùng cực.

Ta sợ hãi khi nhìn thấy làn da hần như bị đốt cháy, chậm rãi sưng đỏ, ánh mặt trời càng ngày càng mạnh, trên làn da sưng đỏ của hần nổi lên bọt nước, thậm chí còn nứt vỡ chảy mủ.

Về mặt hần chỉ có nét đau đớn lúc đầu, dần dần không còn cảm giác.

Ở Minh phủ, ta đã xem qua rất nhiều hình phạt, nhưng màn hình phạt như vậy khiến dạ dày ta quặn thắt. Ta không nhìn nổi nữa, cúi bỏ áo choàng, đi tới cái hố trên đỉnh tháp, ánh mặt trời bị lớp áo choàng chắn bớt, yếu đi không ít.

Hơn nửa canh giờ sau, ánh mặt trời mới chậm chậm rời khỏi đỉnh tháp.

Ta giật mình nhớ ra, vừa rồi là giữa trưa, nói như vậy, mỗi ngày người này đều bị ánh mặt trời đốt một lần ư?

“Xen vào việc của người khác.”

Hần đánh giá hành vi vừa rồi của ta.

Ta rộng lượng không so đo với hần: “Người bị giam trong này bao lâu rồi?”

Hần trầm mặc một lát, cười lạnh nói: “Có lẽ là mười năm, hay là hai mươi năm, ai biết được.”

Ta thở dài, cảm thấy hần thật đáng thương, nhưng trong lòng lại rất tò mò về vận mệnh cuộc đời hần: “Vì sao người lại bị giam? Ai giam người vào trong này?”

Hần im lặng không để ý tới ta, ta nghĩ, trong lòng mỗi một sinh vật đều có một bí mật không muốn nói với người khác. Vì thế không hỏi lại hần, mà vòng vo chuyển đề tài: “Người có muốn ra ngoài không?”

“Muốn thì sao chứ? Chỉ là vọng tưởng.”

Ta cười đắc ý: “Nếu ta có cách cứu người ra ngoài thì sao?”

Hần ngẩng đầu nhìn ta, trong đôi mắt màu lục ấy phát ra ánh sáng rực rỡ.

“À, ta thấy người cũng không phải là một yêu quái xấu xa, vừa rồi khi ánh mặt trời vừa chiếu vào người tốt bụng bảo ta tránh đi. Mặc dù ta không biết vì sao người lại bị giam ở đây, nhưng bị nhốt lâu như vậy, trừng phạt cũng đủ rồi. Vả lại, coi như ta và người có chút thân quen sâu xa, ta sẽ tốt bụng cứu người lần này, nhưng ta cũng không cứu người không công. Hôm nay người nhận ân tình của ta, ngày sau nhất định phải đền ơn.”

“Người muốn ta đền ơn thế nào?”

“Gần đây có mấy đứa bé khiến ta chán ghét, phiền nhiễu ta là một cô nương tốt bụng, không ra tay với chúng, sau khi người ra ngoài, đánh vào miệng chúng mấy cái cho ta, không cần quá nặng, chỉ cần một tháng không xuống giường là được rồi.” Ta nghĩ nghĩ, “Đúng rồi, còn một đứa cần đặc biệt quan tâm một chút, khiến nó ba tháng không xuống được giường mới tốt. Ta sẽ tỉ mỉ nói cho người biết....”

Chú thích:

[19]: Khẩu xuất cuồng ngôn: mở miệng nói lời ngông cuồng, tự đại.

[20]: Thái dương bổ âm: hút dương khí để bổ âm khí. Việc mà các yêu nữ hay làm.

7. Chương 07

THIÊN TỎA THÁP BỊ HỦY

Kiếp này, Đại quốc sư tên là Hô Di, là một lang yêu (yêu quái sói).

Ta nhảy lên xé sạch toàn bộ bùa chú dán trên người hắn. Hô Di ngạc nhiên nhìn ta, nhưng trong ánh mắt ẩn chứa chút sợ hãi.

“Rốt cuộc ngươi là người phương nào?” Hắn hỏi như thế.

Ta gãi đầu, vung tay lên, chặt đứt mấy ngàn móc xích sắt, buồn bã nói: “Ta cũng không phải là con người.”

Những móc xích sắt bị gãy rơi tung tóe, rầm rầm rơi xuống nền Thiên Tỏa tháp. Hô Di nổi giữa khoảng không, ánh mắt màu lục phát ra tia sáng lạnh lẽo, ta cũng không có hứng thú với sự vui sướng trong lòng hắn, chỉ nói: “Giúp ta làm xong việc này, ngươi hoàn toàn tự do, đi thôi.”

Hô Di trầm mặc một lúc lâu, mới nói: “Thiên Tỏa tháp của Lưu Ba, chỉ có thể vào, không thể ra.”

“Không thể ra ư?” Ta buồn cười nhìn hắn, “Ta sống ở Nhân gian chưa lâu, nhưng tốt xấu gì cũng biết cái gọi là đạo lý mua bán. Chỉ có thể vào, không thể ra, giống như hàng hóa bị hỏng cũng không thể trả lại, thật là ngang ngược. Đạo sĩ Lưu Ba không để ý chuyện này rồi.”

“Bọn họ ngang ngược thì sao chứ, nơi thế đạo này vốn là do kẻ mạnh định đoạt.”

“Lời này nói thật đúng ý ta.” Ta cười, “Như vậy đi, giờ chúng ta sẽ hủy tòa tháp này.”

Hắn kinh ngạc nhìn ta.

Ta nheo mắt cười vui vẻ: “Kẻ mạnh định đoạt thôi.”

Thật lâu thật lâu sau này, lúc Diêm Vương nhắc lại chuyện này với ta, vẻ mặt vẫn tiếc nuối như lần đầu: “Đúng là tính tình của đá, Linh tháp Linh hồ, người nói hủy là hủy, khiến cho âm khí ở trong hồ nặng như âm khí ở sông Vong Xuyên. Người không biết Mạch Khê Thần Quân âm thầm thay người chịu phạt, cũng chính vì thế, nên kiếp sau của hắn mới khó siêu độ như vậy.”

Mà lúc này ta đâu có ngờ rằng sau này có hậu quả nghiêm trọng như vậy, toàn làm theo cảm xúc chính mình, vung tay lên, làm rối loạn hồ nước.

Đang là buổi đêm, cả tòa Lưu Ba chấn động, đám đệ tử Lưu Ba đang mơ màng ngủ đều bừng tỉnh dậy, rồi sau đó... Bọn trẻ ở Lưu Ba bị đánh cho kêu khóc một đêm.

Đó là một chuỗi tiếng khóc nối tiếp nhau.

Hô Di đi trước đánh đòn, ta ở phía sau che miệng cười trộm. Lúc tìm được Trường Võ, ta vỗ vỗ vai Hô Di: “Ba thắng! Ba thắng!”

Hô Di hiểu ý, thân hình lóe lên, đi tới bên người Trường Võ, trước mặt mọi người, lột quần nó ra, “bóp bóp” vào mông nó, mông Trường Võ cũng nhanh chóng sưng phồng lên. Lúc bình thường thằng nhóc này tàn nhẫn bao nhiêu, giờ đây cũng bị dọa choáng váng, chờ đến khi cảm nhận được đau đớn, nước mắt đã chảy ào ào, gào khóc thất thanh.

Ta nhìn cũng không vui vẻ gì, cũng có chút không đành lòng, đi tới đập mạnh vào hai cái mông sưng đỏ của nó hai cái, vẩy tay kêu Hô Di thả nó ra.

Hô Di nhú mày.

Ta hỏi: “Sao thế?”

“Như thế này thì nửa năm nó cũng không thể xuống giường.”

“Hả?!” Ta kinh ngạc che miệng, “Ta đập rất mạnh ư?”

Hắn quay đầu nhìn ta, “Người nói xem?”

Ta tìm ra manh mối, ngây ngô cười không nói.

Hô Di nhìn đứa bé cuối cùng chưa đánh đã khóc rúc ở trong góc sân, xoay người muốn bắt nó. Ta vội vàng gọi Hô Di lại, “Đứa bé đó...” Đứng đánh.

Còn chưa nói hết, trên không trung chém xuống một đạo kinh lôi. Ta và Hô Di tránh sang một bên, đồng loạt nhìn lên không trung.

Thực ra, chỉ cần dựa vào cảm giác ẩn ký nóng lên trên cổ tay, ta có thể biết ai đang tới.

Mạch Khê, kiếp này là Trọng Hoa Tôn giả.

Hắn nhìn bọn nhỏ ôm hông quỳ rạp trên mặt đất khóc lóc, nhướn mày. Ánh mắt lưu chuyển, lướt qua người ta, rồi dừng lại trên người Hô Di. Ánh mắt hai người chạm nhau, khiến ta cảm thấy có chút lạnh.

Phía sau Mạch Khê vội vàng xuất hiện hơn mười bóng người, là trưởng lão Lưu Ba và các sư phụ chạy tới.

Đám trưởng bối đau lòng thương lũ nhỏ, nghe thấy cả phòng bọn nhỏ khóc thét, sắc mặt xanh mét biến thành màu đen. Liếc mắt nhìn thấy ta và Hô Di, sắc mặt lại biến đổi, hiện trường càng hỗn loạn.

Tiếng la hét chói tai của bọn họ lẫn lộn hòa với nhau tranh cãi âm ỉ, ta không phiền lòng ngoáy ngoáy lỗ tai, nói với Hô Di: “À, ta nói được làm được, người giúp ta xả giận, ta sẽ trả tự do cho người. Ta thấy vẻ mặt người không thích sống ở nơi này, muốn đi đâu thì đi đi.”

Hô Di còn chưa trả lời. Một lão đạo râu bạc đứng phắt dậy, chỉ tay vào chúng ta quát mắng: “Lưu Ba là nơi nói đến là đến, nói đi là đi ư? Yêu nghiệt Hô Di! Tôn giả ta niệm tình ngày xưa tha chết cho người, mà nay người lại chờ cơ hội làm nhục Lưu Ba chúng ta, là có ý gì?”

Ta tỉ mỉ cảm nhận lời nói này, nhận ra một vài điều, thứ nhất, kiếp này Hô Di và Mạch Khê có quen biết nhau. Thứ hai, có lẽ Hô Di bị Mạch Khê phong ấn trong Thiên Tỏa tháp. Thứ ba..., theo tính nết hiện giờ chán ghét yêu vật của Mạch Khê, nhưng hắn lại không giết Hô Di. Có ẩn tình bên trong nha!

Ta khoanh tay, nhàn hạ đứng một bên xem kịch vui, chỉ tiếc nơi này không có chỗ ngồi, không có đồ ăn để thỉnh thoảng nhấp nhấp, lại thiếu một chút khôi hài.

Khóe miệng Hô Di lạnh lùng cười, nói: “Ta chưa từng cầu xin Tôn giả các người tha cho ta, giam ta cả đời, thả rằng cho ta tới Địa phủ đầu thai lần nữa, đỡ phải nhục nhã.”

Ta đồng ý gật đầu.

“Yêu nghiệt không biết cảm ơn!” Nói xong, hắn rút kiếm ra khỏi vỏ, lắc mình lại đây, ra vẻ muốn giết Hô Di.

Ta nghĩ, lúc này ta là người muốn thả Hô Di, hắn còn chưa được tự do, chẳng khác nào ta chưa giao hàng hóa trong tay, hàng hóa bị hỏng lại thiếu, đều là có lỗi với người mua. Từ xưa tới nay, ta là người giữ chữ tín, đương nhiên không thể chuyển nhượng như vậy xảy ra.

Lập tức kéo hắn về phía sau, gơ tay đánh lại chiêu thức của lão đạo. Vừa đánh vừa nghĩ, hắn cứ đứng ở chỗ này, ta vẫn không dừng tay được, phải khiến hắn sớm biến mất ở nơi đây mới được, lập tức túm áo Hô Di, ném hắn lên không trung nói:

“Đi!”

Âm khí đập vào sau lưng hắn, trong nháy mắt đẩy hắn ra ngoài, không biết là ra tới nơi nào...

Có mấy người nhìn có vẻ lợi hại muốn xoay người đuổi theo hắn, ta ngưng khí quát khẽ, một đợt âm khí tàn nhẫn tỏa ra, ép mấy người kia ôm đầu rên rỉ. Ta nói: “Các người muốn bắt hắn thì chờ ngày khác, hôm nay ta có vụ làm ăn với hắn, phải giữ chữ tín. Ta muốn hắn toàn thân nguyên vẹn trở ra.”

“Yêu nữ, đừng vội khẩu xuất cuồng ngôn!”

Ta nhìn chằm chằm vào mấy lão nhân lẩm lời, cười rộ: “Có phải cuồng ngôn hay không, người tới thử là biết.”

Lời chế nhạo của ta khiến đám lão nhân cứng mặt, giận tới mức gân xanh trên trán giật giật, cầm kiếm muốn chém về phái ta. Lúc này, từ xa truyền tới tiếng kêu hoảng hốt: “Sư phụ! Sư phụ!” Một đệ tử Lưu Ba đập gió lướt tới.

Đệ tử kia vừa rơi xuống đất, chân còn chưa kịp đứng vững, lăn vài vòng đẹp mắt tới trước mặt mấy lão nhân.

“Tiên tôn! Sư phụ! Thiên Tỏa tháp... Thiên Tỏa tháp bị hủy rồi ạ!”

Ta bình tĩnh nhú mày, thấy sắc mặt mọi người biến ảo kỳ dị, cuối cùng ánh mắt kinh hãi của bọn họ đều đồng loạt nhìn về phía ta.

Ta chớp chớp mắt, nhún vai nói: “À, ta chưa từng thấy có cái tháp nào không được dọn dẹp như vậy, chỉ nhẹ nhàng đụng chạm vài cái...” Ánh mắt bọn họ khiến lòng ta hơi hoảng hốt, cuối cùng đành gãi đầu, cười ngây ngô: “Ha ha, nó liền biến thành một đám tro bụi phiêu tán trong lòng hồ mất rồi, ha ha ha...”

8. Chương 08

CÓ LẼ SỰ THẬT LÀ TÌNH KIẾP

Phá hủy Thiên Tỏa tháp, ta cũng không có ý muốn chạy trốn khỏi Lưu Ba. Ta nghĩ, mặc dù kiếp này Mạch Khê không thích ta, nhưng cũng không thể để hấn rơi vào tay kẻ khác. Ít nhất, phải để ta trông coi giữ gìn sự trong sạch của hấn, giữ cả đời này.

Mấy lão đạo Lưu Ba đụng phải khó khăn, không biết xử lý ta thế nào, giam cũng không giam được, đánh cũng đánh không lại, đêm đó rụng không ít râu tóc.

Cuối cùng vẫn là Mạch Khê nhà ta cực kỳ quyết đoán nói một câu: “Giam sau tấm điện của ta. Ta tự mình trông giữ.”

Trong lúc mọi người đang phân vân, thì ta đã gạt đầu nói được, khiến cho Mạch Khê kiếp này nhú mày.

Ta nghĩ sau này có thể cùng hấn ở cùng một gian nhà trong viện, nên rộng lượng không thèm tính toán với hấn.

Lưu Ba là thánh điện của giới tu đạo, mà Trọng Hoa tôn giả lại là người đứng đầu Lưu Ba, đương nhiên tấm điện của hấn cũng không tầm thường.

Sau khi ta bị đưa vào phía sau tấm điện của hấn, hốc mắt đỏ ửng lên, cảm động suýt khóc.

P phía sau tấm điện hung vĩ của hấn lại có một Mai viên thanh u không thích hợp với toàn bộ Lưu Ba. Bây giờ không phải mùa đông, nhưng trong Mai viên phủ đầy tuyết trắng, mai đỏ nở rộ, hương khí lan tỏa khắp mười dặm. Vừa nhìn đã biết là có người sử dụng pháp thuật.

“Hoa... hoa này...” Giọng ta khê run nhẹ.

Tấm điện của Trọng Hoa không cho phép kẻ dưới bước vào, cho nên lúc này chỉ còn lại ta và hấn. Hấn nhìn cả vườn mai, vẻ mặt đã hòa hoãn hơn lúc trước rất nhiều. Tâm tình rất tốt trả lời ta: “Một trong số ít những thứ yêu thích mà thôi.”

Ta chớp mắt, kìm nén nước mắt dâng lên.

Mạch Khê, Mạch Khê, dù chàng đã uống canh Mạnh Bà, nhưng vẫn chưa quên chuyện hoa mai nở trong tuyết, còn nhớ rõ Mai uyển u tĩnh sao...

Mai uyển này bị Trọng Hoa dùng pháp thuật, vòng cấm thuật, khiến hoa mai vĩnh viễn dừng lại trong khoảnh khắc đẹp nhất của mùa đông. Từng bước bước vào, là vào bên trong vòng pháp thuật của hấn. Nhưng ta bước vào vòng cấm này, là cam tâm tình nguyện.

Mạch Khê nhìn ta bước vào bên giữa vòng cấm, cũng không nói nhiều, lặng lẽ xoay người rời đi.

Ta nhìn theo bóng dáng hần, vươn tay chạm nhẹ vào đóa mai đỏ trên nền tuyết trắng. Đột nhiên trong đầu hiện lên một hình ảnh rất lâu rất lâu trước kia, một lão đạo râu tóc bạc phơ rung đùi đắc ý nói với ta: “Tình kiếp.”

Ừm, có lẽ thật sự là tình kiếp...

Đá Tam Sinh, tình kiếp của đá...

Ở trong vòng cấm mấy ngày, mỗi ngày của ta cũng không quá buồn tẻ, nhưng vườn mai tươi đẹp như vậy, nhìn hai ba ngày cũng đủ khiến ta chán ngấy.

Ta suy nghĩ có nên xin Mạch Khê cho ta mang thoại bản vào, cung cấp cho ta vài trò tiêu khiển, nhưng đứng ở gần kết giới vài ngày, vẫn không thấy bóng dáng Mạch Khê, trong lòng ta thất vọng đến cực điểm, đến cực điểm thất vọng.

Mỗi ngày đều đứng bên cạnh kết giới, vẽ vẽ những vòng tròn vô nghĩa, mê mải gọi tên Mạch Khê, rồi đột nhiên ta gọi tên kiếp này của hần, Trọng Hoa.

Nhưng, mặc kệ ta réo rắt gọi thế nào, hần vẫn không xuất hiện trong tầm nhìn của ta.

Đến khi ta thôi không gọi tên hần, mấy ngày sau, hần lại xuất hiện.

Lúc đó ta đang bắt chước người xưa dùng tuyết pha trà. Đương nhiên, ở nơi này ta làm gì có trà, cho nên ta chém một cây hoa mai, dùng nhánh cây làm củi, nấu hoa mai, nhìn xem, có nhiều hoa mai như vậy, có thể hầm thành cháo ăn hay không.

Ta đang cân nhắc xem có nên chém một gốc mai nữa hay không, thì thấy Trọng Hoa đen mặt xuất hiện.

Ta cười tươi, vẫy vẫy tay với hần.

Hần bước nhanh tới giữ chặt ta bên người, liếc mắt nhìn gốc mai đỏ bị ta chém kia: “Nấu mai?”

Ta chớp mắt, cười vui vẻ: “Tôn giả cảm nhận được đây là nghệ thuật rất tao nhã không?”

Hần hừ lạnh: “Trong mắt ngươi, phần cảm chữ hạc [21] cũng là một chuyện rất tao nhã à?”

Ta nghiêm mặt nói: “Còn phải xem cây cảm (đàn) đó là loại gỗ gì, nếu là loại gỗ tốt, lúc cháy sẽ tỏa ra hương thơm. Hạc cũng không thể quá già. Già quá, lúc giết không cảm thấy tao nhã.”

Hần hít một hơi thật sâu, ổn định cảm xúc nói: “Không cho phép lại đụng tới mai của ta.”

Ta lắc đầu, hùng hồn nói: “Không được.” Thấy sắc mặt hần khó coi, muốn nổi giận, ta vội giải thích: “Nhàm chán mới là hung thủ giết chết hoa mai, nếu ta có chuyện giải khuây, đương nhiên sẽ không để ý tới hoa mai của ngươi, ta đứng bên kết giới nhiều ngày như vậy, vì sao không thấy ngươi để ý tới ta?”

“Ngươi muốn thế nào?”

“Thoại bản. Phải là bản mới nhất, cả hạt dưa và trà xanh nữa.”

“Lưu Ba không phải là nơi hầu hạ người khác.” Vắt lại một câu, hần xoay người bước đi.

Ta lạnh lùng nói: “Trồng hoa mai này cũng không dễ dàng nha, nhưng nhiều cây như vậy, có thể để ta chơi mấy ngày cũng tốt.”

Bóng người đằng kia hơi dừng lại một chút.

Ngày hôm sau, lúc ta vừa tỉnh dậy, thấy bên cạnh có không ít thoại bản.

Ngày đó, ta vừa đọc sách, vừa che miệng cười trộm. Mạch Khê ơi Mạch Khê, kiếp này chàng đúng là một người khấu xà tâm Phật.

Có thoại bản làm bạn, mỗi ngày của ta thoải mái hơn nhiều, mỗi ngày ở phủ đều suy sụp tinh thần. Không bằng ở trong này vừa gần Mạch Khê, vừa làm bạn với vườn mai trong tuyết, sáng khoát tiêu dao tự tại.

Ngày ấy, trời trong xanh, đột nhiên ta hứng trí, cầm thoại bản, ngửi hương mai, bước chậm trong vườn hoa.

Giật mình nhớ lại kiếp trước. Cả ngày ta nằm lười trong phòng, sau khi Mạch Khê đi học về, dưới ánh nắng chan hòa, đẩy cửa bước vào, nhẹ nhàng gọi ta: “Tam Sinh.”

Ta hưởng thụ dư âm hiếm có trong ký ức. Từ từ nhắm mắt lại, nhớ lại kiếp trước Mạch Khê làm bạn bên cạnh ta, ta bước về phía trước một bước, hắn cũng bước về phía trước một bước, không nhiều không ít, vừa vặn đứng ở phía sau ta, để bất kỳ lúc nào ta cũng có chỗ để dựa vào.

Ta đi từng bước, dường như mỗi bước đi đều có Mạch Khê đi theo. Mở mắt ra, trước mắt vẫn là hoa mai đỏ ngạo ngễ trong tuyết như trước.

Ta nhìn lại, hoảng hốt. Hóa ra Mạch Khê lại thật sự đứng khoanh tay bên kết giới, trầm tĩnh nhìn ta, không biết nhìn bao lâu.

Ta vui sướng nheo miệng cười, hai chữ “Mạch Khê” đến bên miệng, lại nuốt xuống, đổi thành “Trọng Hoa” gọi ra.

Hắn khẽ cau mày, đến mức khó lòng nhận ra.

Ta bước nhanh, vui vẻ chạy tới bên hắn. Mở rộng hai tay, muốn ôm hắn.

Hắn né mình sang một bên, ta cứ tưởng có thể ôm hắn, lại không ngờ ôm phải một thân người nhỏ nhỏ đang run rẩy kịch liệt. Ta kéo vật nhỏ trong lòng ra xem, ngạc nhiên: “Trường An! Người tới đây làm gì?”

Đây chẳng phải tiểu đạo sĩ lần trước cho rằng ta muốn hút dương khí của nó đây sao, đáng vẻ hắn và Mạch Khê ở kiếp trước có phần giống nhau, mỗi lần nhìn thấy nó, ta lại không kiềm được nổi đau, rất thích nó.

Đứa bé chỉ mãi lo lắng run rẩy, không đáp lời ta.

Ta khó hiểu nhìn Mạch Khê đang đứng bên cạnh. Hắn nhìn Trường An chằm chằm, hừ lạnh: “Tự kiểm điểm cho tốt.” Nói xong, phất ống tay áo, xoay người rời đi.

Trường An thấy hắn sắp đi, ra sức đẩy ta ra, chạy tới, quỳ rạp trên mặt đất, khóc tới nước mắt nước mũi giàn giụa: “Tiên tôn! Tiên tôn! Đừng bỏ Trường An ở lại nơi này một mình! Trường An không muốn chết! Trường An không muốn chết!”

Ta lau mồ hôi, thực sự vẫn không hiểu rốt cuộc mình đã làm gì để người người oán thán, ngay cả một đứa nhỏ cũng sợ ta như vậy. Lần trước đánh đám tiểu đạo sĩ, không phải vẫn tha cho nó hay sao? Sao đứa nhỏ này không biết cảm ơn, còn sợ ta như thế?

Mạch Khê phất ống tay áo, đỡ Trường An đứng dậy, lạnh lùng nhìn ta một cái, nói: “Tranh chấp với đồng môn, bị thương nặng như vậy, phạt con tự mình kiểm điểm ở đây một tháng đã là khoan dung lắm rồi, đừng có khóc thét như vậy, rất mất mặt!”

Ta chớp mắt, trong lòng đã rõ ý của Mạch Khê. Có lẽ thấy biểu hiện nhiều ngày của ta không giống một yêu quái thích giết chóc tắm máu, cho nên mới yên tâm dẫn đệ tử mắc lỗi tới đây, mượn tiếng ác của ta dọa thằng bé một trận.

Ta chỉ có thể âm thầm kêu oan cho chính mình ở trong lòng.

Mạch Khê phỉ phỉ áo choàng, chậm rãi đứng dậy. Bỏ lại Trường An vẫn đang quỳ rạp trên mặt đất, khóc run rẩy cả người, khuôn mặt thê lương.

Ta gõ gõ đầu nó, ánh mắt Trường An sững húp, ngẩng đầu nhìn ta. Ta dịu dàng cười: “Chúng ta nói chuyện chứ?”

Lao lực nói chuyện với thằng bé nửa ngày, rốt cuộc cũng biết được lý do vì sao nó lại bị phạt tới nơi này.

Cũng phải nhắc lại chuyện lần trước ta thả lang yêu kia ra. Ta cứ tưởng rằng ta thả hắn, hắn sẽ tự biết đường chạy trốn thật xa, quên đi ân oán nơi đây. Không ngờ rằng lang yêu kia là một kẻ cố chấp. Chẳng những không biến mất, mà còn tập hợp một đám yêu quái có oán hận với Lưu Ba, muốn phá hủy Lưu Ba. Nếu đã biết lang yêu có âm mưu như vậy, Lưu Ba cũng sẽ không ngồi yên chờ chết, cho nên quyết định mở tiệc chiêu đãi các chương môn của các môn phái tu đạo, cùng bàn cách diệt yêu.

Chuyện của Trường An cũng xuất phát từ chuyện này. Lần trước Trường Võ bị ta tàn nhẫn đánh nằm liệt giường, ở trên giường dưỡng thương nhằm chán, âm ỹ muốn ăn trái cây dành để chuẩn bị cho yến hội tiếp khách quý ngày mai.

Đúng lúc thấy Trường An bưng đĩa trái cây đi ngang qua, muốn đến cướp một quả ném thử. Mà Trường An là một đứa bé thật thà, không chịu cho, cãi nhau dẫn tới xô xát, Trường An không nhịn được, đẩy ngã Trường Võ.

Bởi vì Trường Võ đang bị thương, không phòng bị, nên nó bị Trường An đẩy từ trên giường ngã xuống đất. Mặt chạm đất, ngã đầu rơi máu chảy. Toàn bộ cảnh này bị một trưởng lão đi ngang qua nhìn thấy. Trường Võ khóc âm ỉ, Trường An có trăm miệng cũng khó lòng chối cãi... Kết quả là, thằng bé ở trong này.

Gương mặt giàn giụa nước mắt của nó giống hệt Mạch Khê ở kiếp trước, làm ta nhìn cảm thấy rất đau lòng. Ta dịu dàng an ủi nó, thề sẽ giúp nó báo thù, cuối cùng nó cũng khóc mệt, chậm rãi dừng lại.

Thút thít một lúc lâu sau, nó lại hỏi ta: “Người, sao người lại đối tốt với ta như vậy, là muốn ta bình tĩnh, sau đó hút, hút ta sao?”

Khóe miệng ta giật giật, thật muốn biết ngày thường sư phụ nó dạy nó những cái gì. Ta véo hai má phúng phính của nó, cười thâm tà: “Hút, đương nhiên muốn hút. Nhưng ta chỉ muốn hút Tiên tôn của các người, hút hần sạch sẽ, hút hết dương khí đến chết.”

“Tiên, Tiên tôn...”

Ta ôm ngực, tha thiết nói: “Đúng vậy, cái xác của người ngày thường cũng không tệ, mỗi tội là hơi nhỏ một chút. Mà trong lòng ta cũng sớm giữ Tiên tôn các người, trong lòng tràn đầy bóng dáng hần, trong đầu đầy ấp phong thái của hần, mỗi khi đi ngủ đều nhớ tới giọng nói của hần, khi tỉnh lại đều nhớ tới khuôn mặt hần. Mỗi khi không thấy hần, ta nhớ đến phát cuồng, mà khi thấy hần, tim ta lại đập loạn. Ta không phát hiện ra, ta đã sớm thương nhớ hần, thần hồn điên đảo, không thể tự kiềm chế, khó kìm lòng muốn tự mình đi bày tỏ...”

“Tiên tôn.” Trường An vươn đầu ngón tay nho nhỏ, chỉ chỉ phía sau lưng ta.

Ta quay đầu, chỉ thấy một áo bào bạch lam lướt qua mái hiên, làm rơi mấy bông mai đỏ trên nền tuyết trắng. Hần đi quá nhanh, ngay cả bóng dáng hần ta cũng không kịp nhận ra.

Hóa ra, chạy...

“Có đúng là Tiên tôn của các người? Trọng Hoa Tôn giả?”

Trường An gật gật đầu, lát sau còn nói thêm: “Tiên tôn chạy, đổ mắt.”

Ta giật mình ngạc nhiên, thở nhẹ một tiếng, thì thào lẩm bẩm: “Mạch Khê ơi Mạch Khê, kiếp này sao chàng lại vô dụng như vậy, ta và chàng cũng đâu phải người lạ...”

Tuy ban đêm ở đây hơi rét, nhưng cũng không quá lạnh, hàng năm ta sống bên bờ Vong Xuyên, không ngại chút giá rét ấy. Nhưng Trường An thì không, là một đứa nhỏ có phẩm chất tốt, là con người. Ta bế nó vào trong phòng, đắp chăn cẩn thận, đốt củi nhóm lửa. Chấp nhận qua đêm bên ngoài phòng.

Vì sao phải ngủ ngoài phòng? Vì nếu đứa nhỏ kia thấy ta bên cạnh sẽ không thể ngủ yên. Nói cho cùng, ta vẫn là một linh vật tốt bụng.

Sáng sớm ngày hôm sau, khi ta tỉnh lại, thấy Trường An đang cầm chân, nhẹ nhàng bước tới đắp cho ta. Thấy ta mở mắt ra, nó nhảy dựng lên, run run liên tục lùi ra phía sau. Trượt chân lão đảo, chật vật ngã sấp xuống đất. Ta đứng dậy muốn đỡ nó. Nó lại ù té chạy.

Ta vươn tay day day gân xanh nổi trên trán, muốn nhin mà không nhin được nữa, há miệng muốn mắng chửi người. Sau khi nấp sau một gốc mai, thằng bé thò đầu ra nhìn nói: “Kia... Kia, đêm nay, người có thể vào nhà ngủ. Bên ngoài... lạnh.”

Ta lẳng lẳng nhìn chăm chăm nó một lát, giận dữ nói: “Ta tên là Tam Sinh.”

Nó chớp mắt, một lúc lâu sau mới nhất gan gọi ta một tiếng: “Tam... Tam Sinh.”

Ta vui vẻ gật gật đầu, đi vào phòng lấy ra quyển thoại bản mà Trọng Hoa đưa cho ta, dựa dưới tàng cây mai, vui vẻ đọc sách. Đang đến đoạn tài tử gặp lại giai nhân sau thời gian xa cách, là chuyện gương vỡ lại lành, vô cùng phù hợp với tâm tình hiện giờ của ta, nên rất tập trung đọc.

Ta không để ý tới Trường An, đương nhiên nó không dám tới quấy nhiễu ta. Cả ngày này chậm rãi trôi qua... À, nếu buổi tối không xảy ra chuyện, có thể nói là vô cùng bình lặng trôi qua.

Nói đến chuyện lang yêu sắp tấn công Lưu Ba, hôm nay chính là ngày Lưu Ba mở tiệc chiêu đãi các chư hầu môn nhân. Trời vừa sẩm tối, ta cũng vừa đọc xong thoại bản. Vừa ngẩng đầu, đã thấy đêm nay Lưu Ba đèn đuốc sáng trưng, chiếu lên bầu trời cũng sáng ba phần.

Ta thầm khen ngợi vòng cấm mà Trọng Hoa tạo ra rất hoàn hảo, khiến ta tìm mãi vẫn không thấy sơ hở để thoát ra. Ngoại trừ việc quyến rũ Mạch Khê thì việc đi góp vui là chuyện ta thích thú nhất.

Còn Trường An lại rất bình thản, ngăn người ngồi trong phòng, không ầm ĩ, không khóc lóc, chờ tới giờ đi ngủ.

Ta buồn chán, đi dạo bốn phía quanh vườn mai, không tìm thấy khe hở nào, cũng từ bỏ ý muốn trong đầu, chuẩn bị trở vào rửa mặt đi ngủ.

Đúng lúc ấy, ta nhìn thấy hai bóng màu trắng xuất hiện phía cửa sau đại điện. Trong lòng rất tò mò, ta tập trung nhìn kĩ, a! Đây chẳng phải là Trọng Hoa Tôn giả và vị đạo cô được gọi là “sư tổ” gì đó sao...

Lúc này ta chỉ nhìn thấy đạo cô kia đang gắt gao túm chặt làn váy hoa, vẻ mặt gấp gáp, còn khuôn mặt Trọng Hoa lại giấu trong bóng đêm khiến ta nhìn không rõ. Đáng vẻ bọn họ như vậy, thật khiến người ta dễ liên tưởng tới vô số động tác...

Ta âm thầm cắn răng, xiết chặt nắm tay.

Các người, rốt cuộc muốn làm gì?

Chú thích:

[21]: Phần cầm chữ hạc: Đốt cầm nấu hạc/phá hoại phong cảnh.

9. Chương 09

TA VỚI NGƯỜI CÓ TỪNG QUEN BIẾT

Ta nấp trong bóng tối, gần như che khuất thân mình, ngồi xổm nghe bọn họ nói chuyện.

“Sư huynh!” Đạo cô vội vàng nói, “Nay lang yêu xâm chiếm, sao huynh có thể để yêu vật không rõ lai lịch kia ở lại nơi này. Phải nhanh chóng diệt trừ mới đúng!”

Ta thở dài, đã nói mấy ngàn lần rồi, dù lai lịch của ta không rõ, nhưng ta không phải yêu vật thật mà! Phá hủy Thiên Tỏa tháp của các người, chẳng lẽ còn chưa đủ chứng minh thân phận của ta sao? Ngụ đấy! Loài người thật ngu dốt không chịu nổi!

Ta còn chưa than thở xong, lại thấy thân mình Trọng Hoa lão đạo, “Việc này để khi khác bàn tiếp.” Giọng nói của hắn khàn khàn vô lực, giống như bị người ta chuốc không ít rượu...

Say.

Đạo cô kia vẫn không nghe, không buông tha: “Sư huynh, không phải nhìn thấy bề ngoài mỏng manh của yêu vật kia, trong lòng thương xót đấy chứ?”

Trọng Hoa giận dữ, hất tay nàng quát khê: “Nói bậy bạ gì đó?”

“Là muội nói sai thì tốt rồi.” Giọng nữ tử lạnh lùng, “Sư huynh quên rồi sao, trước kia cũng do sư phụ mềm lòng, giữ lại lang yêu đệ tiện Hô Di này, mới khiến Lưu Ba hai mươi năm trước khổ sở như vậy, Thanh Linh vạn mong sư huynh chớ đi theo vết xe đổ của sư phụ.”

Trọng Hoa trầm mặc một lát, phát phát tay: “Muội về đi.”

Ta quệt miệng cân nhắc, theo lời đạo cô nói, lang yêu lấy oán trả ơn, là đồ đệ bất nhân bất nghĩa, nhưng ta ở bên bờ Vong Xuyên nhìn qua vô số quỷ hồn, vẫn thấy lang yêu không phải là một tên gia hỏa như vậy. À, xem ra chuyện hai mươi năm trước có ẩn tình nha.

Thanh Linh đạo cô đi rồi, Trọng Hoa vẫn lặng lẽ đứng ở góc tối kia một lúc, lát sau mới dò dẫm dựa tường đi vào tấm điện cửa hắc.

Nhìn bóng dáng cô đơn của hắc, ta hít một ngụm khí lạnh. Kiếp trước, chỉ cần là chuyện liên quan tới Mạch Khê, ta đều che chở cho hắc, chưa bao giờ khiến hắc cảm giác cô đơn khó chịu.

Mà kiếp này, tuy là một Trọng Hoa Tôn giả cao cao tại thượng, nhưng đến lúc say rượu cũng không có một người hầu. Nghĩ đến hắc bất tỉnh nhân sự một mình trong phòng, lại nhớ tới Trường An đang ngủ rất thoải mái trong phòng ta.

“Ai?” Hắc quay phát đầu lại.

Ta chớp mắt, càng cảm thấy bình thường hắc sống rất vất vả, sau khi say rượu, ngay cả tiếng thở dài nhỏ của ta cũng có thể khiến hắc chú ý, chứng tỏ lúc bình thường luôn luôn trong tình trạng vô cùng cảnh giác.

Không nghe thấy người đáp lại, Trọng Hoa gắng đứng thẳng dậy, chậm rãi đi về hướng này. Ta biết không thể tránh được, thoải mái bước ra ngoài, cười chào hắc: “Ồ! Buổi tối tốt lành.”

Thấy là ta, hắc hằm hằm nhú mày, xoay người rời đi. Giống như gặp một thứ gì đó khiến người ta vô cùng ghê tởm. Sải bước dài như vậy, nhìn phía sau không hề giống người đang say rượu.

Ta giật mình ngạc nhiên chớp mắt một cái, trong lòng nổi trận lôi đình.

Ta xấu tới mức nào, để khiến hắc nóng lòng muốn lùi bước lui binh?

“Đứng lại!” Ta cao giọng quát.

Bước chân hắc càng nhanh hơn, hai bước sau đã không còn thấy bóng dáng.

Ta giận điên lên. Trốn ư? Để xem chàng trốn ta thế nào?

Ta đi về phía dãy nhà tranh, lôi Trường An đang ngủ say trong chăn ra. Nó còn đang buồn ngủ, chớp chớp mắt, không muốn biết rõ tình hình xung quanh. Ta nhe răng trợn mắt cười với nó: “Trường An, giúp ta một việc được không?”

Lúc này nó mới quay đầu nhìn ta, sững sờ hồi lâu, hét to hai tiếng kinh hoàng, tay chân bao vây lấy thân thể, ý muốn che phủ chính mình, không cho ta nhìn thấy.

Ta túm cổ áo nó, nghiêm mặt xách ra ngoài. Đưa nó tới nơi gần tấm điện Trọng Hoa nhất, ta vỗ vỗ khuôn mặt đang giàn giụa nước mắt của nó, nói: “Khóc đi, khóc to vào.”

Nó giật mình nhìn ta chằm chằm.

Ta cong khóe môi, cố tình cười thâm tà, “Ta đang nghĩ, tuy rằng dương khí của ngươi vẫn ít, nhưng có còn hơn không, mặc dù trong lòng ta chỉ có sư tôn ngươi, nhưng với sắc đẹp của ngươi, không biết nên làm thế nào che dấu dục vọng kia. Hôm nay, ngươi theo ta đi.”

Về mặt Trường An như sét đánh ngang tai, bị dọa tới choáng váng đầu óc.

Nghĩ cũng đúng, đêm hôm khuya khoắt, một sinh vật không rõ lai lịch xâm nhập phòng nó, bắt nó ra ngoài, nói muốn cưỡng bức nó. Dù là ai đi nữa cũng chấn động. Cho nên ta rộng lượng cho nó vài khắc ngắn người.

Một lúc sau, rất hài lòng nghe Trường An hét kinh thiên động địa: “Không!” Chân nó mềm nhũn lê về phía kết giới của vòng cấm thuật, đập đập vào kết giới gào khóc: “Tiên tôn, cứu con! Tiên tôn, cứu con! Tiên tôn! Trường An còn nhỏ! Trường An không muốn chết!”

Khóc được khoảng tầm nửa chung trà, cuối cùng Tiên tôn nhà nó ôm đầu, sắc mặt tái mét đi ra. Hắn nhủu mày, nhìn Trường An chằm chằm quát khê: “Giỏi lắm!”

Thật ra trong lòng ta cho rằng, vị tiên tôn cứ nhìn thấy ta lại bỏ chạy cũng chẳng giỏi hơn nó là bao nhiêu.

Ta lạnh lùng cười, đập lên cái móng đang chống lên cao vì quỳ rạp xuống đất của Trường An, “Được rồi, đã có tiên tôn nhà ngươi thay thế ngươi, đêm nay ta tạm tha cho ngươi, tự đi về ngủ đi.”

Trường An nhìn Trọng Hoa, lại quay đầu nhìn ta, thấy cả hai bọn ta đều ngằm đồng ý, vội ù té chạy, không quay đầu lại.

Ta nhìn Trọng Hoa, cười đắc ý. Hắn day day trán, từ từ nhắm hai mắt lại không nhìn ta: “Có chuyện gì?”

“Chẳng có chuyện gì cả.”

Gân xanh trên mu bàn tay hắn nổi lên. Không nói thêm một câu, xoay người rời đi.

Trước khi hắn kịp bước ra khỏi kết giới, ta vội túm lấy vạt áo hắn. Một phần vì say rượu, nên phản ứng của hắn chậm lại rất nhiều, còn thật sự dễ ta bắt được. Ta nói: “Ngươi trốn ta làm gì? Ta cũng có ăn ngươi đâu.”

“Không trốn.” Hắn nói, “Ngươi vốn là phạm nhân của Lưu Ba...”

“Đúng vậy, ta là phạm nhân, muốn trốn cũng phải là ta trốn ngươi, ý ngươi là gì? Ta là trái cây bị dập nát hay là có mái tóc đen quá dài dọa người? Ngươi liếc mắt nhìn ta một cái thì mắt ngươi nổi giời thối rữa hay sao? Sẽ thượng tổ hạ tử [22], thất khiếu [23] chảy máu hay sao? Sẽ...”

Ta còn chưa nói xong, hắn hít một hơi thật sâu, quay lại nhìn ta. Ánh mắt miễn cưỡng muốn chứng minh chính mình vô cùng ngay thẳng và đơn thuần, nhưng ta thì không đơn thuần như hắn.

Ta nhìn hắn, trong đôi mắt trong suốt của hắn có cả bầu trời đầy ánh sao, có cả mai đỏ trên nền tuyết trắng, còn có cả bóng dáng ta trong đó.

Khắc thật sâu trong mắt hắn. Đã lâu rồi ta không thấy hắn tập trung nhìn ta, ta không kiềm được, bước lại từng bước, gần sát bên người hắn, túm tay áo hắn, thuận tiện cầm tay hắn.

Trong mắt ta, khóe môi hắn cong lên thành nụ cười yếu ớt. Ánh mắt hắn nhu hòa, cũng không tránh ta. Nụ cười trên môi ta càng nở rộng. “Hoa mai tuyết trắng, còn có chàng, Tam Sinh không có gì tiếc nuối.”

Hoa mai tuyết trắng, còn có Tam Sinh, Mạch Khê không có gì tiếc nuối. Lời này vốn là của Mạch Khê kiếp trước nói với ta.

Hắn nghe ta nói, hơi run rẩy chớp mắt một cái, nhúu mày như đột nhiên tỉnh táo trở lại, đẩy ta ra, chính mình đứng không vững, ngã ở trên tuyết. Vết mặt hắn có chút hoảng sợ luống cuống.

Ta tiến lại muốn đỡ hắn, hắn giơ tay cản bước ta. Một mình ôm đầu, ngồi trong tuyết, không nói một lời.

“Mạch... Trọng Hoa, chàng...”

“Ta và ngươi có từng quen biết không?”

Hắn hỏi như vậy, bảo ta phải trả lời thế nào đây? Đúng vậy, chúng ta có quen biết. Ở đâu? Ở Địa phủ âm u, bên bờ Vong Xuyên... Nếu ta nói như vậy, chỉ e là hắn nghĩ ta đang nói đùa...

Ta gãi đầu, nói: “À, nếu chàng cảm thấy ta quen quen, cứ coi như là duyên phận đi, duyên phận!”

“Duyên phận ư?” Hắn cong môi cười cười, giống như giễu cợt. “Thế gian này sao lại có nhiều duyên phận như vậy...”

Nghe hắn nói vậy, giống như ám chỉ lòng người thay đổi, ta nhúu mày nói: “Tại sao lại không có? Ta và chàng gặp nhau, đó là một loại duyên phận, có thể ở đây nói chuyện phiếm cũng là một loại duyên phận.”

Ta là một tảng đá có thể tới Nhân giới quyền rũ chàng cũng là một loại duyên phận. Đương nhiên lời này ta chỉ nghĩ trong đầu, không nói cho hấn nghe.

Hấn nằm trên tuyết, theo ánh trăng quan sát ta một lượt, một lúc lâu sau, từ đôi môi mỏng nhẹ thoát ra hai chữ...

“Nghịch duyên.”

Ta âm thầm gật đầu, nghịch duyên cũng là duyên. Vả lại, nó càng thêm khó chơi, càng thêm dài lâu hơn so với duyên phận bình thường. Ta vô cùng vui sướng, nhưng nghĩ lại, không đúng a. Nghe giọng hấn rõ ràng là vô cùng khinh thường tình yêu đôi lứa. Ta kiên quyết không được cười, để suy nghĩ của hấn rơi vào khoảng không đi. Hơn nữa... Ta liếc mắt nhìn tư thế nằm trên tuyết của hấn.

Đúng là tư thế dễ dàng ăn đậu hũ mềm nha.

Kết quả là, Lan Hoa Chỉ [24] của ta nhắc lên, yếu điệu chỉ vào hấn nói: “Chàng, chàng, chàng! Chàng muốn làm ta tức chết đây mà.”

Ánh mắt hấn hơi nhú lại, nét mặt biến đổi không thể diễn tả được.

Ta lắc nhẹ mông, giả bộ tức giận bước đi, khi tới bên người hấn, kêu lớn: “Á! Trơn quá!” Tạo một tư thế tuyệt vời ngã xuống người hấn. Đây là động tác được tính toán chính xác, theo lý thuyết mà nói, ta sẽ phải ngã vào trên ngực hấn, giống như một mỹ nhân mong manh xấu hổ nằm trên người anh hùng trong truyện.

Nhưng ta không ngờ là ta lại trượt chân thật giống như Trọng Hoa, ngã xuống trên người hấn với tư thế tuyệt đối không gọi cảm, đầu đập vào đầu.

Đáng tiếc là môi chưa chạm môi, ngược lại còn va trúng gáy hấn.

Ta chỉ nghe thấy tiếng nam tử dưới thân kêu lên đau đớn, nhất thời không có phản ứng.

Chờ khi ta ôm đầu ngồi dậy, Trọng Hoa nằm im dưới đất, nhắm nghiền hai mắt, dấu răng cứng như đá của ta hấn trên gáy hấn chảy máu.

“Hic...” Ta do dự vươn tay chạm vào hấn: “Này...” Lại vỗ vỗ hai má hấn, hấn vẫn không nhúc nhích. Ta hơi hoảng, không phải bị ta đập đến mức trực tiếp đi gặp Diêm Vương đấy chứ, nhưng mà kiếp này của hấn còn chưa qua lịch kiếp, sao đã gặp chuyện không may vậy...

“Trọng Hoa! Trọng Hoa! Làm gì tới mức ấy chứ?” Ta gãi đầu, dù gì người cũng là tiên tôn, lại bị một nữ tử như ta đụng đầu đã chết, này này... Chuyện này mà truyền ra ngoài là thành trò cười cho thiên hạ nha. Ta cuống quýt véo người hấn, vừa lẩm bẩm: “Mạch Khê ơi là Mạch Khê, ngàn vạn lần chàng đừng để ta mang tội nha, phá ngang ứng kiếp của Thần sẽ bị trời phạt, Mạch Khê ơi...”

Ta than thở khóc lóc gọi tên hấn một hồi, dường như hấn cũng hiểu nỗi khó xử của ta, một lúc sau, ưm một tiếng, chậm rãi mở mắt. Ta vui mừng, hai tay xếp thành hình chữ thập, liên tục cảm tạ Diêm Vương mười tiếng.

“Sư phụ...” Hấn nhìn ta nhẹ giọng gọi.

Ta ngẩn người, lúc này mới ngửi thấy mùi rượu nồng trong giọng hấn. Có lẽ vì say rượu, nên ý thức mơ hồ.

“Sư phụ.” Hấn lại nói, “Vì sao...”

“Cái gì?” Giọng hấn quá nhỏ, ta không thể nghe thấy rõ ràng, ta nghiêng đầu bên môi hấn, nhưng lời của hấn, khiến ta đang đắc ý cũng trở nên mơ hồ, hấn nói: “Vì sao lại nảy sinh tình cảm với Hô Di?”

Chúng ta tạm thời chưa kết luận sư phụ Trọng Hoa và Hô Di có tình cảm gì với nhau, và xảy ra như thế nào. Sư phụ Trọng Hoa khiến ta rất tò mò, rốt cuộc người đó là nam hay nữ?

Trong lòng đã có có thắc mắc thì khó dập tắt được.

Ta kín đáo hỏi: “Sư phụ chàng là nam hay nữ? Nàng yêu Hô Di ư? Hai người bọn họ tới mức nào rồi? Sau đó đã xảy ra chuyện gì? Vì sao Hô Di lại bị giam trong tháp? Bây giờ sư phụ chàng đang ở đâu?”

Ta chớp mắt, kiên nhẫn chờ Trọng Hoa trả lời. Mà hấn lại nghiêng đầu sang một bên, bình thản ngủ.

Ta xiết chặt nắm tay.

Cảm giác lòng hiếu kỳ không được thỏa mãn khiến ta hận không thể cắn vào gáy hắn chảy máu lần nữa. Nhưng nhìn hắn ngủ say, ta trầm mặc, cuối cùng khẽ thở dài, xé một mảnh vải ở y phục làm băng vải, băng bó vết thương cho hắn.

Ta nghĩ tới Trường An đang nằm trong phòng, nếu kéo cả sư tôn nhà nó vào trong thì không phải phép, hơn nữa cũng không có cách nào ăn đậu hũ hắn.

Cho nên trái phải cân nhắc một hồi, ta kéo hắn tới bên dưới một gốc mai, để hắn gối đầu lên đùi ta, còn ta thì dựa vào gốc mai, vuốt ve trán hắn, cầm tay hắn, cuối cùng chạm vào môi hắn một cái, êm đềm đi vào giấc ngủ, lâu lắm rồi không có cảm giác vui sướng như vậy.

Sáng hôm sau tỉnh lại, thấy một đôi mắt trong suốt nhìn ta chằm chằm. Ta cười chào hắn: “Tiên tôn, buổi sáng tốt lành! Chàng vẫn ở đây.”

Hắn nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, giống như cố gắng kiềm chế cảm xúc, sau đó mới gằn giọng nói: “Cởi dây thừng ra.”

Ta cười gượng, vươn tay cởi nút thắt buộc cổ hắn với chân ta ra, vô tội nói: “Không phải là do sợ chàng chạy mất sao?”

Không đợi ta tháo dây xong, hắn giãy dụa đứng dậy, nhíu mày trừng ta.

Ta phẩy tay, ra vẻ bất đắc dĩ nói: “Ta biết sau khi chàng tỉnh lại sẽ lại trốn, sau đó sẽ phủ nhận chuyện chúng ta ngủ chung một đêm. Cho nên ta đã bỏ thêm mười bảy, mười tám bùa chú trong dây thừng. Chỉ làm như vậy mới có thể chứng minh tối hôm qua chàng ngủ cùng ta. Theo phép tắc của loài người, chàng phải có trách nhiệm với ta, Mạch... Trọng Hoa.”

Mỗi chữ ta phun ra, sắc mặt hắn lại biến đen một phần, mà những chữ cuối cùng lại khiến một màu đỏ hiện lên trên mặt hắn: “Không... Không... Không biết...”

Hắn run rẩy nửa ngày cũng không thể nói đầy đủ cả câu. Ta thở dài giúp hắn nói nốt: “Không biết xấu hổ.” Có thể vạch trần bộ mặt đức hạnh của Tiên tôn mặt lạnh này, đúng là một chuyện đáng tự hào. Ta nói: “Không biết xấu hổ cũng tốt, biết xấu hổ cũng được. Trọng Hoa, chàng phải thành thân với ta.”

Hắn nhìn ta một lúc lâu, cố gắng trấn tĩnh. Dần dần lạnh lùng nói: “Dù ta say rượu, nhưng chính mình làm gì vẫn có thể nhớ rõ ràng. Người và ta không cùng tộc, sao ta có thể xảy ra chuyện gì với người chứ?”

Ta tò mò: “Không cùng tộc thì không thể làm sao? Vậy còn sư phụ chàng và Hô Di thì sao?”

Sắc mặt Trọng Hoa sa sầm. Ánh mắt giống như muốn lóc xương xẻ thịt ta vậy. Hắn phất tay áo rời đi, mà ta là tảng đá tính tình bướng bỉnh, không làm rõ suy đoán trong lòng, đêm nay không thể ngủ yên.

Vội vàng đuổi theo, ở bên cạnh hắn cao giọng quát: “Gì chứ? Hô Di và sư phụ chàng thì sao? Bọn họ xảy ra chuyện gì? Sư phụ chàng...”

Một luồng sát khí sắc bén sượt qua bên tai ta, bắn xuống tuyết phía sau lưng, một mảng tuyết vọt lên.

Ta ngây người.

“Câm miệng.” Hắn lạnh lùng bỏ lại hai chữ. Xoay người rời đi.

Mạch Khê chưa từng đối xử với ta như vậy. Dù lần trước dưới Minh phủ, hắn giận ta nhưng cũng không khiến đáy lòng ta rét lạnh như vậy.

Về mặt ấy ta chỉ từng nhìn thấy một lần. Ở kiếp trước, có hai gã du côn lưu manh tới cửa muốn ăn đậu hũ của ta, về mặt hắn cũng đáng sợ như thế.

Có lẽ hắn ghét người khác nhắc tới chuyện Hô Di và sư phụ hắn. Xem ra ngoài việc ghét bỏ Hô Di vì chủng tộc khác biệt, còn có thù hận tình cảm nữa. Xem ra, hắn rất quan tâm sư phụ hắn...

Thậm chí đối với sư phụ có chút... Không bình thường.

Kết quả là, ta càng thêm tò mò rốt cuộc sư phụ hắn là nam hay là nữ.

Chú thích:

[22]: Thượng thổ hạ tảo: buồn nôn & tiêu chảy.

[23]: Thất khiếu: hai mắt, hai tai, hai lỗ mũi, miệng

[24]: Lan Hoa Chỉ: ngón tay xếp thành hình hoa lan.

10. Chương 10

KIỆP NÀY CHÀNG KHIẾN NGƯỜI TA KHÔNG THÍCH NỔI

Từ đó về sau, ta không còn trông thấy Trọng Hoa, dường như hẳn rất giận ta, hoặc có thể nói là ở kiếp này, cho tới bây giờ hẳn chưa từng thích ta.

Trường An còn nhỏ, cũng không thể moi thông tin gì từ miệng nó. Nhưng nó vẫn có thể trả lời thắc mắc lớn nhất trong lòng ta... sự phụ của Trọng Hoa là nữ.

Nữ.

Sau khi biết tin này, ta cảm giác như bị phản bội, rõ ràng đã nói chỉ cho ta quyến rũ hẳn, ta vẫn bám riết, không bỏ việc quyến rũ hẳn, mà hẳn lại... Ta nổi giận, cũng không như trước, dù không có việc gì cũng chạy tới bên kết giới gọi tên hẳn nữa.

Cho tới một ngày, bầu trời Lưu Ba âm u, yêu khí đầy trời, khiến ta không ngủ nổi. Ta biết Hô Di đã tấn công.

Trường An cuống đến mức giống như kiến bò trên chảo nóng, ầm ĩ muốn sống chết với Lưu Ba. Ta phiền nó ồn ào, giơ tay đánh ngất nó, nhốt ở trong phòng. Một mình đi dạo trong rừng, không lâu sau nghe thấy tiếng chém giết bên ngoài.

Ta thở dài, loài người thật kỳ lạ. Giết người thì cứ giết thôi, việc gì phải kêu đến mức tê tâm liệt phế [25] như vậy? Cứ như gào lên như vậy có thể khiến đối phương đột tử.

“Đoàng!” Một tiếng nổ lớn vang lên. Ta thấy đột nhiên kết giới sáng lên, sau đó nháy mắt hóa thành tro bụi. Trên không trung có một người, tóc dài mặc y phục màu đen, là Hô Di. Ánh mắt hẳn tìm kiếm trong rừng mai, nhìn thấy ta mới hạ xuống, nói: “Xưa nay ta không thích mắc nợ người khác, người thả ta ra, ta cũng giải phóng cho người, từ nay về sau không nợ nần gì nhau nữa.”

Ta lại thở dài một tiếng, không hổ là kiếp sau của Đại quốc sư. Cái tật xấu không muốn nợ ân tình người khác vẫn giống nhau như đúc.

Ta đang muốn mở miệng nói ta không đi. Đã nghe thấy phía sau có tiếng hừ lạnh: “Các người, đừng ai nghĩ có thể rời khỏi Lưu Ba.”

Ta xoay người, Trọng Hoa chìa kiếm về phía Hô Di, vẻ mặt lạnh lùng: “Hai mươi năm trước, ta tha cho người một mạng, mà người dám xâm phạm Lưu Ba lần nữa. Hôm nay ta sẽ giết người, nghiền xương thành tro.”

Ta nhìn về mặt hẳn, cảm giác khó chịu càng cuộn cuộn trong lòng. Lui hai bước, đứng ở phía sau Hô Di, không quay đầu nhìn hẳn, nhắm mắt làm ngơ.

Hô Di lạnh lùng cười, nhìn Trọng Hoa chăm chăm: “Hô Di ta cần gì ân huệ của người. Hiện giờ người đã là Tiên tôn, muốn giết ta cũng rất dễ dàng. Nhưng đám đệ tử Lưu Ba của người có thể ngăn cản được đám yêu quái công kích bên ngoài hay không? Đám người tu tiên các người, chẳng lẽ ai cũng pháp thuật cao thâm giống người sao?”

Sát khí trên mặt Trọng Hoa dày đặc.

Hô Di lại nói: “Nếu người chấp nhận với ta một chuyện, ta sẽ có cách giúp Lưu Ba các người không tổn hại một mạng người, có thể đánh lui yêu quái, hơn nữa, sau này mạng Hô Di ta tùy người xử lý.”

Nghe lời này, không chỉ Trọng Hoa, ngay cả ta cũng phải kinh ngạc. Hắn mất nhiều công sức đánh Lưu Ba, chỉ vì muốn có thể đàm phán với Trọng Hoa một chuyện hay sao? Ta vô cùng tò mò về yêu cầu của hắn.

Trọng Hoa trầm mặc một lát: “Chuyện gì?”

“Hãy thả nàng đi đầu thai đi.” Hô Di gần giọng, dường như kiềm chế nỗi đau và sự phẫn nộ. “Nàng đã sớm ngủ yên rồi. Thả nàng ra!”

Nghe xong, Trọng Hoa càng thêm lạnh lùng: “Không thể.”

Hô Di kích động, rống to: “Tốt xấu gì nàng cũng là sư phụ của người, dạy dỗ người nên người! Các người đã giam cầm nàng hai mươi năm, tiếp tục thêm nữa, nàng sẽ tiêu tán cùng thời gian. Trọng Hoa, ý chí người sắt đá đến thế sao?”

Ta nhú mày, liếc mắt nhìn về phía Trọng Hoa. Chỉ thấy mặt hắn không chút thay đổi, nói: “Người phản bội Lưu Ba, nảy sinh tình cảm với yêu quái, gây ra đại kiếp nạn cho Lưu Ba, nguyên khí thương tổn, tuân theo quy củ của môn phái, dùng Tỏa Hồn hình!”

Tỏa hồn. Đó là hình phạt giữ lại hồn phách, khiến quỷ sai không thể cầu hồn, giữ linh hồn lưu lại thế gian, cho đến khi sức sống khô kiệt mà chết.

Đối với hồn phách ở Nhân gian mà nói, đây là hình phạt cực kỳ tàn nhẫn, bởi vì một khi hồn phách biến mất, vĩnh viễn không thể nhập luân hồi. Mà pháp thuật này ở Minh giới mà nói, không hề tầm thường, bởi vì tới Địa phủ chỉ có thể là hồn phách. Những hồn phách khi còn sống làm nhiều tội ác, sẽ bị quỷ sai dùng thuật này mang tới điện Diêm La để nhận tội trước mặt thẩm phán.

Ta cứ ngỡ rằng trên thế gian này không có ai biết pháp thuật như vậy, không ngờ ở Lưu Ba vẫn lưu truyền tới nay. Hai mươi năm, đủ khiến một hồn phách tan thành tro bụi...

Hô Di xiết chặt nắm tay.

Ta suy nghĩ một chút, Tỏa Sinh Hồn là tội kỵ, là việc làm vi phạm luật trời. Mà nay Trọng Hoa hận Hô Di, Hô Di hận Trọng Hoa, chính là kiếp số “ở bên người mình ghét”.

Lúc này nếu không để Hô Di thả hồn phách kia ra, sau khi hồn phách kia tiêu tán, chắc chắn Trọng Hoa sẽ bị trọng hình sét đánh ba mươi sáu đạo, hiện giờ thân thể hắn chỉ là máu thịt, sợ rằng không thể chịu nổi dù chỉ một đạo.

Nghĩ đến đây, ta vỗ vỗ vai Hô Di: “Hồn phách gì đó, người có biết bọn họ giam ở đâu không?”

Hô Di quay đầu nhìn ta, ánh mắt Trọng Hoa cũng dừng trên người ta, mang theo tràn đầy chán ghét trong lòng: “Khuyên người không nên xen vào việc này.”

Ta quệt miệng, thầm nghĩ kiếp này Mạch Khê đúng là không thể khiến người ta thích nổi. Nhưng ta cũng không thể vì kiếp này Mạch Khê không tốt mà khiến hắn không thể nào độ hết kiếp số. Nếu kiếp này hắn bị Thiên Lô đánh chết, thì kiếp sau ta đi quyến rũ ai đây?

Ta nhìn Hô Di chằm chằm, hỏi lại lần nữa: “Nàng ở đâu?”

Ánh mắt Hô Di sáng ngời, hắn từng nhìn thấy ta chỉ cần phát tay áo đã hủy được Thiên Tỏa tháp, lúc này đây đang tuyệt vọng, chỉ cần có cách để thử, thì không thể không tin ta. Hắn chỉ vào một tòa lầu hùng vĩ cách đó không xa nói: “Trên đỉnh Vạn Cách lâu. Nhưng năm đó nàng bị dùng thuật, sau khi phá thuật, phải có người dẫn đường...”

Thiên Tỏa tháp, Vạn Cách lâu, là muốn bọn họ trọn đời không thể gặp lại nhau sao... ta nghĩ, chuyện này quá tàn nhẫn rồi.

Ta vỗ vai hắn, ý bảo hắn hãy yên tâm, liếc mắt nhìn Trọng Hoa tràn ngập sát khí: “Giữ chân hắn.” Nói xong, nâng người nhảy vào không trung, bay về phía Vạn Cách lâu. Phía sau truyền tới thanh âm giao chiến của hai người, ta cũng không quan tâm, chỉ hy vọng Hô Di có thể chống đỡ lâu một chút.

Ta sống ở Minh giới, dù không giữ chức quý sai, nhưng chuyện câu hồn dẫn đường vẫn có thể làm được. Tuy không được chuyên nghiệp lắm...

Ta đi lên đỉnh Vạn Cách lâu, trong tầm mắt ta là một khoảng không trống trải, ở chính giữa có đặt một hương án, bên trên có một bài vị, nhưng lại không thấy ghi gì. Nhưng cũng rất sạch sẽ, rõ ràng là có người thường xuyên tới quét dọn.

Ta nhìn trái phải, thật sự không phát hiện ra hồn phách sư phụ Trọng Hoa bị nhốt ở đâu, đang lúc vô đầu, chợt thấy một chút ánh sáng chiếu từ trên đỉnh đầu xuống. Ta nhìn theo ánh sáng, thấy có một ngọn nến được đặt trên xà nhà, phía trên ngọn nến có một bức tranh, giống như vẽ người nào đó.

Ta nhảy lên xà nhà, cẩn thận nhìn bức tranh tao nhã kia.

Tranh vẽ một nữ tử mặc y phục trắng muốt, vẻ ngoài của nàng không khác gì nhóm người tu tiên Trọng Hoa. Nhưng trong tay nàng lại cầm một đóa mai đỏ, thân mình hơi nghiêng về phía trước, dường như đang ngửi hương mai.

Đầu ta khẽ run. Nếu không phải nhìn thấy lạc khoản phía dưới: Năm Chính Võ thứ mười, Lưu Ba đình Thập Lý. Ta còn thật sự nghĩ rằng bức tranh kiếp trước Mạch Khê vẽ ta còn lưu truyền tới tận bây giờ.

Chấp nối các sự kiện, không khó đoán ra, người trong tranh này chính là sư phụ Trọng Hoa. Hóa ra sư phụ hắn lại giống ta như thế sao... Nghĩ như thế, cảm giác bị phản bội đã giảm bớt đi rất nhiều.

Bức tranh ở trong này, như vậy... ta vươn tay muốn chạm vào bức tranh kia, kim quang lóe lên, đẩy ta ra phía sau.

Kết giới.

Chắc chắn hồn phách của nàng kia bị giam trong này. Ta ngưng khí trong lòng bàn tay, dùng toàn lực đánh lên bên trên kết giới. Kim quang lung lay hai nhịp rồi biến mất. Ta vui sướng tháo bức tranh xuống. Không ngoài dự đoán, quả nhiên bên trong có một bóng trắng gì đó.

Ta từng thấy không ít hồn phách, nhưng chưa thấy hồn phách nào yếu ớt như vậy. Nếu ta đến muộn vài ngày, có lẽ sẽ hoàn toàn biến mất. Niệm một cái quyết, dễ dàng giải được Tỏa Hồn thuật. Ta nâng nàng trong lòng bàn tay, nhẹ nhàng thổi một hơi. Giúp nàng sẽ không bị tổn mất trên đường đi xuống Hoàng Tuyền.

Ta cầm nàng nhảy lên đỉnh cao nhất của Vạn Cách lâu. Ném nàng về phía trời cao. Nàng cũng không đi, nặng nề di chuyển trên không trung, giống như muốn ở lại Lưu Ba đến thời khắc cuối cùng.

Ta nói: “Đi đi, việc kiếp này đã trôi qua như mây khói, dù có quyến luyến cũng không thể quay lại.” Nghĩ nghĩ rồi nói tiếp, “Quý ở Minh phủ rất tốt. Người cứ nói người quen Tam Sinh, bọn họ sẽ mở cửa sau cho người.”

Hồn phách do dự một lúc, rồi chậm rãi bay xuống dưới, ta nhìn theo nàng, thấy nàng lảo đảo bay về phía tấm điện của Trọng Hoa.

Nơi này tầm nhìn rất tốt, ta có thể nhìn thấy rõ bóng dáng Trọng Hoa đánh nhau với Hô Di từ xa. Rõ ràng Hô Di yếu thế bị bao vây, nhưng vẫn liều mạng đánh trả. Trọng Hoa không thoát thân được, bị lửa giận vây hãm, kiếm trong tay Trọng Hoa mạnh mẽ chém xuống.

Hô Di muốn tránh, nhưng đúng lúc đó thân hình run lên, cũng không tránh, chấp nhận để hàn kiếm kia đâm thẳng vào tim hắn, xuyên thủng qua ngực hắn.

Ta nghĩ, ta biết hắn thấy cái gì. Ta cũng biết, nhất định lúc này khóe môi hắn đang mỉm cười. Ta vẫy vẫy tay, vẫy chào hai hồn phách này đang đến con đường luân hồi. Bọn họ có thể cùng nhau nhìn thấy con đường rải đầy hoa Bỉ Ngạn, có lẽ bọn họ còn có thể thấy trên chân thân ta có khắc tên hai người bọn họ.

Ta đứng trên Vạn Cách lâu, nhìn theo bọn họ rời đi. Quay đầu lại, chỉ thấy một luồng sát khí đập vào mặt. Từ xa nhìn lại, Trọng Hoa đang nhìn ta chăm chăm, sắc mặt ngưng trọng. Đột nhiên ta nhớ tới câu đầu tiên ở kiếp này hẳn nói với ta: “Không phải con người, tâm tư quái dị.”

Nghĩ lại, kiếp này, tình cảm của ta với hắn cũng “dị” một chút. Đầu tiên hủy đi Thiên Tỏa tháp của hắn, thả lang yêu Hô Di, dẫn tới bảy yêu quái tấn công Lưu Ba, giữ lại thả sư phụ hắn, để sư phụ mà hắn yêu thương đi cùng Hô Di nhập luân hồi.

Chắc chắn Trọng Hoa Tiên tôn hận ta tới cực điểm.

Ta mỉm cười với hắn, bỗng nhiên khóe mắt thoáng nhìn thấy trong rừng mai cách đó không xa, có một con xà yêu đang mở cửa nhà tranh. Trong lòng ta khẽ run lên. Trường An đang ở trong đó.

Không rảnh chú ý hắn nữa, ta thả người nhảy xuống, phóng về phía nhà tranh, vừa vào cửa đã thấy Trường An nằm trên giường, không ngừng giãy dụa, mà trong miệng nó chỉ còn lại một cái đuôi rắn màu vàng quỷ dị chuyển động.

Loại xà yêu này thích nhất là ăn nội tạng trẻ con, mới hóa thành chân thân chui vào miệng chúng, ăn sạch lục phủ ngũ tạng [26] mới thôi.

Ta tiến lên hai bước, giữ chặt Trường An, một tay giữ chặt cổ nó, một tay túm lấy đuôi hoàng xà, tập trung âm khí vào trong thân rắn, đánh chết nó từ trong bụng Trường An, sau đó chậm rãi lôi nó từ trong miệng Trường An ra.

Bỗng nhiên, sống lưng ta lạnh loát, chỉ nghe thấy tiếng da thịt bị đâm thủng. Ta cúi đầu nhìn lại, một thanh kiếm xuyên qua bụng ta. Lúc đó cảm giác đau còn chưa kịp truyền lên óc, ta tò mò, ai muốn giết ta vậy?

Quay đầu lại, thấy sắc mặt Trọng Hoa đen xạm nhìn ta chăm chăm: “Không được làm hại Lưu Ba...” còn chưa nói dứt lời, nhìn thấy con rắn nhỏ màu vàng đã chết trong tay ta, đồng tử (con ngươi) mạnh mẽ co lại.

Trong phòng tĩnh mịch, chỉ có tiếng Trường An xoay người nôn mửa, nôn được một lát, nó cũng hôn mê bất tỉnh.

“Thằng bé giống hệt chàng trước kia, ta luyện tiếc.” Nói xong, thân thể ta lão đảo, cổ họng trào lên một chất lỏng ngọt ngọt. “Ta không phải yêu quái.”

Nếu là kiếm bình thường thì dù có đâm ta mấy nhát cũng không có cảm giác gì. Nhưng kiếm của Trọng Hoa dùng là kiếm được truyền lại từ bao đời chưởng môn, chính khí cuộn cuộn. Đối với linh vật Âm giới như ta mà nói, chính là thiên địch.

Ta cảm giác sức lực trong thân thể từ từ bào mòn, cuối cùng vẫn không nhịn được, dùng toàn bộ sức lực giữ ống tay áo hắn, nhếch miệng cười: “Kiếp này chàng khiến ta không thể nào thích nổi...”

Hắn ngẩn người, không có phản ứng.

“Nhưng đêm đó... chàng gối lên đùi ta gọi sư phụ, ta còn... còn rất đau lòng.”

Cảm giác đau truyền đến, ngoại trừ miệng vết thương đau đớn, còn có dương khí trên thân kiếm và âm khí trong thân thể ta đối chọi lẫn nhau bỗng rát. Ta cố gắng nắm chặt tay áo hắn, đột nhiên hắn như bừng tỉnh, ôm ta chạy ra bên ngoài: “Trong điện có thuốc.”

Có lẽ do ảo giác, ta cảm giác bước chân người đang ôm ta lão đảo, không giống với dáng vẻ lạnh lùng trầm tĩnh của hắn ngày trước. Vì sao người này lại mâu thuẫn như vậy?

Cảnh vật trước mắt càng lúc càng mờ ảo.

Sau khi hủy bỏ kết giới, tuyết trắng trong rừng mai chậm rãi tan chảy, mai đỏ cùng dần dần tàn úa. Trong viện ư tịch buồn bã.

Ta nheo mắt nhìn nghiêng mặt hắn, mỉm cười: “Chàng có biết vì sao ta thích hoa mai trong tuyết không?” Ta nói rất nhỏ, ngay cả chính ta cũng không nghe thấy. Hắn lại dừng bước, cúi đầu nhìn ta, đôi mắt đen cuộn cuộn cảm xúc.

Trong nháy mắt, ta nghĩ dường như hần đã phá tan được ma lực của canh Mạnh bà, nhớ lại chuyện trước kia. Trước mắt tối đen, trong lúc hoảng hốt, ta nhìn thấy người quen của ta.

Bên tai, chỉ còn nghe được thanh âm cuối cùng của chính mình: “Chàng có thể gọi tên ta một lần chứ?”

Hần lặng im không nói gì. Hóa ra, ở kiếp này, ngay cả tên ta là gì, hần cũng không biết.

Chú thích:

[25]: Tê tâm liệt phế: đau khổ tột cùng.

[26]: Lục phủ ngũ tạng: Ngũ tạng là năm bộ phận quan trọng trong vùng ngực và bụng của con người, gồm: Tâm (tim), Can (gan), Tỳ (lá lách), Phế (phổi), Thận (hai quả thận). Lục phủ là sáu bộ phận quan trọng trong vùng bụng, gồm: Vị (dạ dày); Đởm (mật), Tam tiêu (phần trên của dạ dày, khoảng giữa của dạ dày và phần trên của bàng quang), Bàng quang (bọng đái), Tiểu Trường (ruột non), Đại Trường (ruột già).

11. Chương 11

TAM SINH, LÀM LIÊN LUY TRĂM HỌ RẤT ĐÁNG XẤU HỔ

Lúc ta bị Hắc Bạch Vô Thường dẫn về Minh phủ, trên cổ lại bỏng rát. Đến khi ấy ta mới nhận ra, ta và Mạch Khê, chỉ còn có thể ở bên nhau một kiếp nữa.

Lần này ta không định ở lại trong phủ chờ Mạch Khê xuống cùng đi. Đỡ để hần trông thấy ta, lại cho ta một cái ấn giữ ta khoảng trăm năm ngàn năm. Nhưng cũng không thể đầu thai quá sớm, nếu không Mạch Khê ở bên kia mới đưa ta đi chôn, ta ở bên này đã luân hồi chuyển thế chạy đến trước mặt hần, chắc chắn sẽ khiến đám người Lưu Ba sóng gió hỗn độn.

Ta tới điện Diêm Vương, định hỏi Diêm Vương xem chừng nào thì Mạch Khê đi xuống, để ta còn tính thời gian rời đi.

Nhưng đến lúc thấy Diêm Vương, ta còn chưa kịp mở miệng, hần đã đi xung quanh ta hai vòng: “Chẹp chẹp, Tam Sinh của chúng ta thật khó lường.” Bởi vì quá thấp, hần chỉ có thể vui mừng vỗ đùi ta nói: “Hai lần giúp Thần Quân độ kiếp, coi như mỗi lần đều quynh rũ hần thành công, ngày Minh giới chúng ta có thể ngẩng cao đầu không còn xa nữa. Ha ha ha!”

Ta đẩy cái mặt hần sắp đụng đỉnh chạm vào mũi ta ra, nói: “Bao giờ Mạch Khê xuống dưới? Lần này ta không thể đụng mặt hần.”

Diêm Vương nhảy lên bàn của hần, lật giở sổ sách: “À, có có, trong này có ghi.” Diêm Vương hí mắt nhìn một lát, nói: “Trên mệnh cách Ti Mệnh Tinh Quân viết, à, sau khi Hô Di làm loạn Lưu Ba, thực lực Lưu Ba suy yếu, chưa đầy hai năm sau, Trọng Hoa bị người khác giết hại, chết ở trong tấm điện.”

Ta ngăn người: “Ai giết hần?”

“Là Thanh Linh, sư muội của hần.”

“Đạo cô kia á?” ta xoa cằm, “Đôi mắt xinh đẹp của đạo cô kia tràn ngập tình ý ‘ta yêu chàng mà chàng đâu có hay’, đáng vẻ bi tình oán phụ như thế, sao nàng ta dám giết Mạch Khê chứ?”

“Có lẽ do yêu quá hóa hận, không ăn được thì đập đổ. Người xem xem, trong này viết... sau khi hồn phách sư phụ bị Hô Di giải thoát, Trọng Hoa chìm đắm trong rượu, ngày ngày say khướt, thất hồn lạc phách. Thanh Linh thổ lộ tình cảm, bị từ chối, hận quá mà giết hần, sau đó cũng tự vẫn.”

Ta suy nghĩ một lúc, nghiêm mặt nói: “Diêm Vương, không phải người cố tình sắp đặt cầu huyết đấy chứ?”

Diêm Vương cũng nghiêm mặt nói: “Mệnh cách của Mạch Khê Thần Quân đều do Ti Mệnh Tinh Quân tự mình đề bút viết.”

Cuối cùng, ta càng tò mò vị Ti Mệnh Tinh Quân kia tròn méo thế nào mà lại có đầu óc kinh thế hãi tục đến vậy.

Ta trở lại bờ Vong Xuyên làm tảng đá, hai năm trôi qua rất nhanh. Mỗi lần tiểu quỷ Giáp Ất đi Nhân giới cầu hồn, ta đều nhờ bọn họ giúp ta quan sát tình hình Mạch Khê.

Sau khi trở về, bọn họ nói cho ta biết chuyện thực lực Lưu Ba suy sút nghiêm trọng không sai, cả chuyện Thanh Linh đạo cô vì yêu mà sinh hận. Mà trong mệnh cách lại không ghi một chi tiết nhỏ là, mỗi ngày say túy lúy trong rừng mai, hắn cầm cây kiếm được truyền mấy đời chưông môn nhân lên một mộ phần vô danh như một cây kiếm phế phẩm bình thường.

Phong kiếm bí ẩn.

Nghe xong, dưới ánh mắt hoảng sợ của Giáp Ất, ta ngửa mặt cười dài.

Giáp nói: “Tam Sinh, người đừng giả vờ nữa, sao người cứ phải lên Nhân giới chịu khổ, ta thấy vô cùng thương xót.”

Ta vỗ vai Giáp: “Dù luân hồi thế nào, dù lịch kiếp ra sao, Mạch Khê bị ta quyến rũ vẫn động tâm. Ta cảm thấy rất tự hào nha, đau thương một mình Mạch Khê cũng chịu đủ rồi, ta chỉ cần chờ kiếp sau lại đi quyến rũ hắn là được rồi.”

Ất xoay người tạo thành chữ thập: “A di đà phật, Thần Quân hãy bảo trọng.”

Ta vui vẻ trở về trong tảng đá chờ vài ngày, tính ngày không còn xa lắm, phải phải mộng đi tới Nhân giới.

Sau khi đến Nhân giới, mấy lần ta không kiếm chế được muốn chạy tới Lưu Ba thăm hắn, nhưng rồi vẫn cố gắng nhẫn nại. Đến một ngày nọ, ta đang tựa vào cửa sổ tầng hai trong quán trà xem thoại bản, nhìn thấy một công tử đưa tay thò vào trong vấy một tiểu thư, tiểu thư kia duyên dáng nói “Đừng”, vuốt phẳng vạt váy, nói, “Chờ tới khi vào phòng đã.”

Ta nhú mày, vị tiểu thư này cũng đoan trang quá nha, chợt nghe dưới lầu có tiếng kêu hoảng hốt: “Sao có thể như vậy?”

Ta liếc nhìn, đó là một lão đạo, hắn nắm chặt bức thư trong tay, lắc lắc đầu không ngừng như người điên.

Đột nhiên lão ôm mặt khóc lớn: “Tôn giả mất rồi! Lưu Ba mất rồi! Đồng đạo ta mất rồi!” Giọng nói thê lương, rầm rứt khóc, nếu không phải ta quen biết Trọng Hoa, có lẽ đã nghĩ năm xưa hai người bọn họ từng có một chuyện tình đoạn tay áo khắc cốt ghi tâm.

Cuối cùng Trọng Hoa cũng ra đi. Ta nghĩ, kiếp này nhất định ta phải tận mắt trông thấy hắn lớn lên, không thể để hắn có một tuổi thơ thiếu may mắn, không cho hắn có cơ hội thích người khác. Ta cười âm trầm, nhất định sẽ túm chặt hắn trong lòng bàn tay ta.

Nghĩ rồi lại nghĩ, kiếp này của hắn là kiếp “muốn mà không được.”

Muốn mà không được ư? Có ta ở đây, liệu Mạch Khê có gì muốn mà không được?

Nửa đêm, có người quen tới tìm ta. Hắc Vô Thường vừa thấy ta đã rùng mình một cái: “Tam Sinh, lần tới về Minh phủ, sợ rằng người phải cẩn thận một chút.”

“Vì sao?”

Hắc Vô Thường lại rùng mình lần nữa: “Người không nhìn thấy dáng vẻ giận dữ của Chiến Thần. Biết người chạy trước một bước, về mặt hắn hung thần ác sát, giống như Diêm Vương cướp đoạt nữ nhân của hắn. Làm Diêm Vương sợ hãi đến bây giờ còn tè cả ra quần.”

“Hắn rất tức giận ư?”

Hắc Vô Thường rùng mình không ngừng, ta quay sang nhìn Bạch Vô Thường, hắn nói: “Tảng đá đen phong trần điện Diêm Vương bị hắn đập ba cái thành bột mịn.”

Ta chờ người, ta đã quên mất, khi hấn lịch kiếp ba lần, ta mạnh hơn hấn mấy lần. Nhưng chung quy ta vẫn phải trở về Minh phủ, hấn vẫn hoàn thành lịch kiếp, lúc đó hấn là Chiến Thần, còn ta chỉ là một tinh linh đá Tam Sinh nho nhỏ...

Tảng đá phong trần ấy còn cứng hơn tảng đá của ta mấy trăm lần... Ta túm tay Bạch Vô Thường, hai mắt ngập nước, “Bạch đại ca, đến lúc đó, nhất định huynh phải cứu ta.”

Bạch Vô Thường nhìn ta chăm chăm một lát, mặt không đổi sắc nói: “Tam Sinh, làm liên lụy trăm họ rất đáng xấu hổ.” Ta hờ hững lau mấy giọt nước mắt: “Chiêu này dùng được với Mạch Khê.”

Hắc Vô Thường túm Bạch Vô Thường nói: “Không nói nhiều với người nữa, hai ca ca đi trước. Người tự cầu phúc ỉnh đi. Đúng rồi, kiếp này hấn đầu thai vào một gia đình nhà nông ở dưới chân núi phía Nam, nếu người muốn quyền rũ, sớm đi đi.”

Còn phải chờ bọn họ nhắc nhở nữa chắc? Ta ngày đêm chạy tới phía Nam, dựng thẳng lỗ tai nghe âm thanh phát ra từ thôn trang dưới chân núi truyền tới, chờ nhà ai vang lên tiếng trẻ con khóc. Nhưng ngoài trừ mấy nhà đèn đuốc sáng cả đêm, ta chờ đến khi tinh thần suy sụp, vẫn không nghe thấy có tiếng khóc ồn ào.

Ta buồn bã đứng trên nóc một căn nhà, Hắc Bạch Vô Thường dẫn Mạch Khê đi đầu thai, tin tức bọn họ nói cho ta chắc chắn không sai. Rốt cuộc Mạch Khê đầu thai vào nơi nào?

Đang suy nghĩ, bỗng nhiên thoáng nhìn thấy một nam tử lén lút chạy ra từ căn nhà tranh, dường như hấn đang ôm thứ gì đó trong lòng.

Ấn ký trên cổ tay nóng lên, ta thầm nghĩ là không ổn rồi, vội vàng đi theo. Nam tử kia đi tới bờ sông ngoài thôn thì dừng lại, nhìn trái phải một lượt rồi bỏ thứ đang ôm trong lòng thả vào giữa sông. Tả lột tẩn ra, lộ ra khuôn mặt trẻ con, đập vào trong ánh mắt ta.

Ta nổi giận. Thả người xuống, vẫy tay đánh ngất nam tử kia. Xẹt qua mặt nước, bé Mạch Khê lên. Đến khi đứng vững, nhìn khuôn mặt xanh xao nhỏ nhắn, miệng cong lên nhưng lại không phát ra tiếng.

Mạch Khê... Kiếp này thật sự bị câm!

Người câm, nghĩa là có diễm xấu.

Cho nên sau khi sinh mới không phát ra tiếng, cho nên cha hấn mới vứt bỏ hấn... Mặc dù có Tam Sinh, nhưng kiếp này của Mạch Khê chắc chắn có thứ muốn mà không được ...

Ta nghĩ kiếp này trên người Mạch Khê có chỗ khiếm khuyết, phải tìm nơi ở ẩn, như vậy mới có thể đỡ nghe những lời nói phiền chán của người đời. Nhưng lại nghĩ, muốn sống như nào cũng phải để cho chính hấn tự quyết định. Hơn nữa kiếp này của hấn còn phải trải qua lịch kiếp, nếu ta cứ che chở cho hấn, khiến hấn không trải qua kiếp số... Luật trời cũng sẽ không tha cho ta.

Vì thế ta nắm bàn tay nho nhỏ của Mạch Khê, nhét một đồng xu vào trong lòng bàn tay còn chưa mở ra của hấn: “Mạch Khê, mặt phải, chúng ta sẽ ở trong thị trấn, mặt trái, chúng ta sẽ ở trong sơn cốc. Thả xem nào.”

Hấn quơ tay, ném mặt xu vào mặt ta, cau mày như muốn khóc to mà không khóc được.

Lòng ta cũng hiểu được, có lẽ hiện giờ bát canh Mạnh bà mà Mạch Khê đã uống phát huy hiệu quả, nếu không sao hấn lại nở ra tay với Tam Sinh xinh đẹp như hoa thế chứ?

Ta nhìn đồng tiền rơi xuống đất, nói: “Chàng nói, sống ở thị trấn.” Mạch Khê ngậm ngón tay, hào hứng liếm liếm, nước miếng chảy ra đầy cằm, nào có để ý tới ta.

Cửu Thiên Chiến Thần phong hoa tuyết đại [27], sau khi đầu thai xong, nhìn cực kỳ xấu, vẻ ngoài bi thảm... Ta nghĩ, nếu vẽ hình dáng hấn lúc này, sau này cho hấn xem lại, vẽ mặt hấn lúc đó chắc chắn tuyệt không thể tả.

Nếu Mạch Khê đã nói muốn sống ở thị trấn, ta sẽ suy nghĩ tìm một nơi ở mới theo ý muốn của hắn. Nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy kinh thành là nơi thích hợp nhất, vì thế, ban đêm đằng vân giá vũ [28], chỉ một ngày sau đã tới kinh thành.

Hiện giờ ta muốn nuôi nấng Mạch Khê lớn lên, cũng không thể vì ta mà khiến tuổi thơ hắn lang thang đầu đường xó chợ. Ta thu lại toàn bộ âm khí trên người, tự nhủ thầm nếu không phải tình huống bất đắc dĩ, sẽ không dùng pháp thuật.

Ta thuê một căn nhà nhỏ, bài trí gọn gàng. Sau đó nhìn Mạch Khê thật sâu, tự hỏi sau khi không cần pháp thuật, chúng ta sẽ làm gì để sống.

Ta gõ nhẹ mũi hắn: “Chàng muốn làm gì?”

Có lẽ ta dùng giọng điệu quá mức coi thường, hắn bắt đầu ớn lạnh ra tay ta. Ta yên lặng rút tay về, lau nước miếng lên tóc hắn. Hắn há miệng, kêu không thành tiếng, hai nắm tay nhỏ xíu xiết chặt đầy đặn ta.

“Bây giờ ta có thể bắt nạt chàng, sau này chàng về làm Chiến Thần, không biết sau này sẽ trừng phạt ta thế nào đâu, ta cũng không thể lỗ vốn được.” Vì thế càng quét sạch nước bọt vào tóc hắn.

Ngày hôm sau, ta vẫn tự hỏi vấn đề mưu sinh.

Dùng pháp thuật biến ra tiền cũng không phải việc khó, cái khó là, làm thế nào để hàng xóm không thấy kỳ lạ, vì sao người chỉ ngồi trong nhà mà vẫn có tiền.

Ta ôm Mạch Khê ngồi trước cửa, đang lúc mặt nhăn mày nhíu, thấy một gã say xỉn đi ngang qua cửa nhà. Ta nhìn bóng dáng lão đảo của hắn hồi lâu, lại quay đầu hỏi Mạch Khê: “Chàng có thích uống rượu không?”

Hắn cắn ngón tay đang ngủ say.

Bảy năm sau, phía đông kinh thành, có một quán rượu.

Ta gõ gõ mặt quầy, chủ quầy đang tính toán sổ sách bên trong, ngẩng đầu nhìn thấy ta, cười nói: “Tam Sinh tiểu thư, sao hôm nay lại rảnh rồi tới quán vậy?”

“Ta không thấy Mạch Khê ở nhà, nghĩ có thể thằng bé chạy tới nơi này, qua đây hỏi thăm thôi.” Nhìn trái phải không thấy bóng dáng Mạch Khê, lại hỏi: “Dạo này buôn bán thế nào?”

“Dạo này buôn bán cũng không tệ lắm, tiểu thư có muốn kiểm tra qua không?” Lưu chủ quầy là một ông lão ôn hòa hiền hậu, từ trước tới nay ta luôn tin lão. Hơn nữa mở quán rượu cũng chỉ để ngụy trang mà thôi, chứ lúc muốn có tiền, ta chỉ cần giờ tay ra là có.

Ta khoát tay áo nói không cần, liếc mắt nhìn thấy một bóng dáng nho nhỏ chạy trên lầu, nhìn kỹ, đúng là Mạch Khê. Ta cười vẫy vẫy tay với hắn: “Mạch Khê! Về nhà ăn cơm!” Mạch Khê nhìn thấy ta, nhoeo miệng cười, nhanh chân chạy xuống.

Đám khách uống rượu líu lười không nói nên lời. Lưu chủ quầy thấy thế, lắc đầu: “Tiểu thư vẫn còn trẻ, luôn mang tiểu thiếu gia bên cạnh, không tránh được bị người khác hiểu nhầm, cứ thế mãi, e là chậm trễ chuyện chung thân!”

Ta nói với bọn họ rằng Mạch Khê là đứa bé ta nhặt được, nuôi dưỡng như em trai. Những người quen biết ta, mỗi lần thấy hành động “tốt bụng” này của ta lại lắc đầu thở dài.

Mạch Khê vội chạy tới bên cạnh ta, nghe thấy vậy, khó hiểu nhìn Lưu chủ quầy, lại quay đầu nhìn ta. Ta ngồi xổm xuống lau vết bẩn trên mặt Mạch Khê, không quan tâm nói: “Hiểu nhầm, hiểu nhầm thôi, chẳng lẽ ta lại còn có ý tưởng gì xấu xa với bọn họ hay sao? Cả đời ta, có Mạch Khê là đủ rồi.”

Mạch Khê giống như tiểu đại nhân, mỉm cười thay ta vuốt vuốt mấy sợi tóc lòa xòa trước trán.

Lưu chủ quầy lại thở dài: “Tam Sinh tiểu thư vẫn còn trẻ nên không để tâm thôi.”

Ta nắm tay Mạch Khê, nghiêm mặt nói với Lưu chủ quầy: “Ta không còn trẻ nữa, chẳng qua ta vẫn chưa có nếp nhăn và đầu bạc thôi.” Bởi vì tảng đá mọc tóc đã rất khó khăn rồi, chứ đừng nói tới chuyện có nếp nhăn...

Khi ta nói vậy, Lưu chương quỳ chỉ mỉm cười, ta cũng không muốn giải thích gì thêm, nắm tay Mạch Khê, chậm rãi về nhà.

Lúc ăn cơm, đột nhiên Mạch Khê vội vàng khoa chân múa tay với ta muốn nói gì đó, ta nhìn hồi lâu mới hiểu hẳn đang hỏi ta, sau này ta có đi cùng người khác hay không?

Ta bình tĩnh gấp cho hẳn một cái đùi gà: “Người có hy vọng ta đi cùng người khác không?”

Hắn ôm bát, lắc lắc đầu, có chút buồn bã. Lại khoa chân múa tay một hồi, ý là, Tiểu Đình tỷ tỷ nhà bên đã đi cùng người khác rồi, sau này sẽ không thể nhìn thấy Tiểu Đình nữa. Hắn lo ta cũng sẽ giống Tiểu Đình tỷ tỷ.

Ta chưa từng che giấu thân thế của hắn. Trước đây hắn cũng không cảm thấy có gì không ổn. Nhưng từ năm kia, sau khi đến trường, hắn cũng phát hiện ra mình không giống người dân xung quanh. Có lẽ có người nói gì đó trước mặt hắn, lại sợ rằng ngay cả ta cũng không cần hắn. Hắn càng tỏ ra ngoan ngoãn, chuyện gì cũng làm thật tốt, không giống một đứa trẻ lười biếng.

Hiểu chuyện như thế càng khiến lòng ta đau.

Sớm biết như thế này, trước kia ta đã dẫn hắn đi ở ẩn trong núi, có thể để hắn thoải mái một chút, cố tình làm vậy, ta nuôi hắn cũng thoải mái hơn một chút.

Ta xoa đầu hắn, dịu dàng nói: “Tam Sinh không đi, Mạch Khê ở đâu, ta sẽ ở đó.” Ta đến nơi này để quyến rũ chàng, làm sao có thể rời đi được.

Nghe vậy, mắt hắn sáng lên, tùy ý để mặc ta cài đồ trang sức lên tóc, ăn hết bát cơm.

Buổi tối, ta vừa cho Mạch Khê lên giường đi ngủ, chợt nghe thấy một tiếng động rất khẽ trong sân.

Ta nhíu mày, nghĩ thầm, không biết tên trộm ngu xuẩn nào lên vào tiểu viện nhà ta. Đẩy cửa phòng, lại hoảng hốt.

Hóa ra không phải là trộm, mà là một nam tử cao lớn mặc y phục màu đen, lúc này hắn đang ôm chặt miệng vết thương trên lưng, dựa vào tường, nhờ bóng đêm che khuất thân người. Hắn không biết ta đang nhìn, dù hắn có che kín đến đâu ta vẫn có thể nhìn rõ. Ta bĩu môi, giả vờ như không phát hiện ra hắn, ra ngoài sân bê chậu nước đi vào nhà.

Đêm đó, quân lính kinh thành giới nghiêm cả đêm, bên ngoài đèn đuốc chiếu sáng cả bầu trời.

Ta ôm Mạch Khê bình yên ngủ, trước khi ngủ vẫn mơ màng nghĩ, đây có phải là người bắt đầu kiếp số của Mạch Khê không? Có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn hay không?

Tóm lại mặc kệ chuyện gì xảy ra, người này cũng rất phiền phức.

Nếu ngày mai hắn vẫn còn ở đây... đành đánh ngất rồi quăng ra ngoài đường thôi.

Chú thích:

[27]: Phong hoa tuyết đại: ý chỉ nét đẹp như đóa hoa rung rinh trong gió, đầy sức sống, xinh đẹp, không ai sánh được

[28]: Đẳng vân giá vũ: đập gió cười mây.

12. Chương 12

ÔI, DUYÊN PHẬN

Ngày hôm sau, quả nhiên hắn vẫn còn ở đó.

Nhưng ta cũng không thể ném hấn ra ngoài như suy nghĩ đêm qua được. Vì...

Mạch Khê túm chặt ống tay áo của người đang hôn mê bất tỉnh kia, vẻ mặt luống cuống nhìn ta, nôn nóng muốn ta qua giúp gã.

Ta thở dài, nghĩ thầm, nếu bây giờ ném gã ra ngoài, có phải quá tàn nhẫn không? Hơn nữa ta không thể chịu nổi ánh mắt Mạch Khê nhìn ta như vậy, chỉ có thể nhanh nhẹn bước đến, lôi gã vào trong nhà, cởi lớp áo khoác, rửa sạch miệng vết thương trên lưng, lại bôi thuốc băng bó.

Thấy hơi thở của gã dần dần dịu xuống, sắc mặt hoảng hốt trắng bệch của Mạch Khê mới khôi phục lại. Ta nghĩ, với vết thương này, nếu là Chiến Thần Mạch Khê chỉ e là ngay cả một ánh mắt cũng không bố thí, mà Mạch Khê bảy tuổi này, lại non nớt như vậy đây.

Ta rửa tay, nhìn Mạch Khê, hỏi thẳng: “Cứu hấn có thể dẫn tới phiền toái lớn, nhưng nếu người muốn ta cứu, sau này đừng nói câu hối hận với ta.”

Mạch Khê nghe câu hiểu câu không, gật gật đầu.

Hấn dùng đôi mắt to ngập nước nhìn ta không chớp mắt, trên mặt vẫn còn rõ cảm xúc hoảng sợ, lòng ta mềm đi, không kiềm chế được, hung hăng hôn “chụt” một cái lên gương mặt trắng mịn của hấn.

Hấn tròn mắt to hơn nữa.

“Thích không?” Ta giống như lưu manh, chọc chọc cằm hấn hỏi.

Mạch Khê vuốt mặt, còn thật sự tự hỏi bản thân trong chốc lát, lại còn thật thà gật đầu.

Ta cười đắc ý: “Thích thì thích, nhưng chỉ có thể làm chuyện này với người quan trọng nhất của chính mình. Không được phép tùy tiện.”

Mạch Khê vuốt vuốt mặt mình hai cái, bàn tay nhỏ bé lại chạm vào mặt ta, đôi mắt trong suốt ấy chứa đựng toàn bộ bóng dáng ta. Hấn kiễng mũi chân, bắt chước ta, hôn “chụt” một cái lên má ta.

Lại vuốt chỗ vừa hôn qua, vẫn nhìn ta, giống như đang nói “Ta chỉ làm như vậy với Tam Sinh mà thôi.”

Ta không kiềm chế được, lại hôn lên má hấn vài cái nữa, còn đầy đầy nước miếng lên má hấn, hấn không dám đẩy ta ra, chỉ có thể nhoẽn miệng cười yếu ớt.

“Mạch Khê, Mạch Khê, sao Tam Sinh có thể không thích người cho được?” Ta vuốt vuốt mấy sợi tóc vương trên trán hấn, hấn không thể đưa hấn vào trong thân thể chính mình để có thể che chở cho hấn.

Ta và Mạch Khê vẫn lặng lẽ sống qua ngày. Nhưng trong nhà lại có một nam nhân vẫn đang hôn mê bất tỉnh, mà nhiều ngày nay quan binh không ngừng đi tới đi lui trong kinh thành. Quán rượu đã mấy lần bị quan binh xông vào lục soát, may mà chưa lục soát nhà ta.

Ba ngày sau, Mạch Khê đi học, ta ở nhà không có việc gì làm, lại lười thoi bản ra đọc, đang ngồi trên xích đu trong viện, nhìn trời một cái, lại cúi xuống nhìn thoi bản, lẩm nhẩm tính ngày, ngóng trông hoa mai trong viện nở.

Bỗng nhiên có tiếng bước chân đi lại trong phòng. Ta nhắm mắt lại, nghe hấn từ từ đi từ buồng trong, qua đại sảnh dạo một vòng, lại đi qua phòng chứa củi, cuối cùng đi tới cửa viện, bước chân dừng lại.

“Cô nương là ai?” Hấn hỏi, giọng lãnh đạm, “Vì sao lại cứu ta?”

“Ôi, duyên phận [29]!” Ta thở dài, “Nơi mềm mại nhất trong lòng ta muốn cứu người, ta cũng không thể từ chối.”

Người phía sau trầm mặc một lúc, giọng nói có chút ngượng ngùng: “Cảm ơn cô nương đã ưu ái. Nhưng hiện giờ tại hạ không có tâm tư quan tâm chuyện gió trăng.”

Ta cười thầm. Ta nói nơi mềm mại nhất trong lòng ta là ám chỉ Mạch Khê, nhưng cái người tự cho là thông minh này lại tự mình đa tình, hiển nhiên là đã hoàn toàn hiểu nhầm ý ta. Ta cũng không muốn giải thích, đúng hay sai cũng chẳng phải chuyện gì lớn lao, ta chỉ muốn hấn mau rời đi.

Hắn thấy ta không nói gì, lại nói: “Đã nhiều ngày nay, có phải là cô nương... ừm, băng bó thay thuốc cho tại hạ?”

“Ừ.” Ta không quan tâm, nói: “Tiểu tiện, đại tiện, gội đầu, lau người, lau móng, đều là ta hầu hạ người.” Sau khi Mạch Khê đi ngủ, ta dùng pháp thuật là xong. Ta suy nghĩ một chút, nói thêm, “Vì muốn tốt cho người, ta nhắc nhở người một câu. Khi người bài tiết, hơi nặng mùi, có bệnh, cần chữa trị.”

Phía sau không có tiếng đáp lại.

Lần này, im lặng đến chạng vạng tối.

Mạch Khê trở về, đẩy cửa vào thấy, ngẩn người. Hắn chạy tới bên người ta, kéo tay ta, lại chỉ vào nam tử kia, nụ cười trên mặt rất kinh ngạc và vui vẻ. Lúc đó ta đang bẻ một đĩa rau xào, vừa đi vào trong nhà, vừa gật đầu: “Ừ, ta biết, ta biết.”

Người kia thấy Mạch Khê, vẻ mặt ngạc nhiên, chớp mắt hỏi: “Đây là...”

Ta liếc mắt nhìn hắn một cái: “Đệ đệ của ta.”

Mạch Khê mỉm cười với hắn, giống như nghĩ gì đó, lại cúi mình chào người kia một cái, ra dáng tiểu đại nhân. Đường như người kia cũng có hứng thú với Mạch Khê, đi vòng quanh Mạch Khê vài vòng nói: “Căn cốt kỳ giai [30], có năng khiếu luyện võ. Nhưng, cậu bé không biết nói ư?”

“Ừm, bẩm sinh.” Câu cuối cùng hắn thận trọng hỏi, nhưng ta lại đáp tùy tiện, Mạch Khê cũng không để tâm, chỉ liên tục nhìn hai người chúng ta.

“Cô nương độ lượng.”

Trên bàn ăn, ta gấp rau cho Mạch Khê, hắn vẫn như mọi khi khoa chân múa tay kể cho ta nghe những chuyện ở trường. Người nọ nhìn không hiểu, nói: “Đến bây giờ vẫn chưa biết chữ ư?”

Mạch Khê mỉm cười, cúi đầu ăn cơm. Ta đặt đĩa xuống, hỏi: “Người có ý gì?”

“Ta...”

“Dù người có ý gì, ta cũng không quan tâm.”

Hắn im lặng, thở dài, “Cô nương hiểu nhầm rồi, ý ta là tới trường, phu tử thấy cậu bé như vậy, sẽ có thành kiến với nó, không dạy nó chu đáo. Nay cô nương có ơn cứu mạng ta, ta không biết đền ơn cách nào, chỉ có thể dạy cho nó những thứ cơ bản, để nó có gốc rễ, sau này có thể tự mình sống yên ổn độc lập.”

“Người hỏi Mạch Khê ấy, nhìn ta làm gì?” Ý ta là, từ trước tới nay Mạch Khê đều ngang hàng với ta, chuyện của hắn, hắn phải tự quyết định, sao ta có thể làm thay hắn.

Người nọ lại thở dài, cảm thấy nói chuyện với ta thật khó khăn. Đang muốn nói tiếp, đột nhiên Mạch Khê túm tay áo hắn, còn chăm chú nhìn hắn, liên tục gật đầu.

Hắn ngẩn người, cười nói, “Nếu đã như vậy, ta sẽ là sư phụ của người, ngày mai người không cần tới trường. Theo học ta rất vất vả, người hãy chuẩn bị tinh thần đi.”

Mạch Khê vẫn gật đầu. Ta thản nhiên nói: “Người tên gì? Dù sao ta cũng không thể cứ luôn gọi người là này nọ được.”

Hắn suy nghĩ một lát, nói: “Tại hạ tên là Bạch Cửu.”

Ta cười nhạo một tiếng, cái tên giả này cũng chẳng hay lắm, “Được, ta tên là Hoàng Tửu, thằng bé tên là Hùng Hoàng Tửu.”

Cơ mặt Bạch Cửu giật khê: “Cô nương thật hài hước...”

Ta thản nhiên nói: “Quá khen.”

Từ đó, Mạch Khê bắt đầu kiếp sống báỉ hắn làm thầy.

Sư phụ, không chỉ với Mạch Khê, ngay cả với ta mà nói, vẫn là người xa lạ. Bạch Cửu dạy Mạch Khê biết chữ, biết vẽ, dạy hắn tập võ rèn luyện thân thể, thỉnh thoảng còn dạy hắn mấy khúc nhạc phong nhã.

Hắn dạy nhiều lắm. Mạch Khê cũng học rất nhanh, giống như trời cao tước đoạt khả năng nói chuyện của hắn, nên bổ sung cho hắn trí thông minh.

Nhất là khi học đàn, hắn có khả năng thiên phú, học không bao lâu, đã có thể đàn một khúc nhạc.

Ta thích nhất ngồi bên cạnh đàn hắn, chống cằm nhìn dáng vẻ tiểu đại nhân của hắn. Ngón tay non nớt nhẹ nhàng gảy gảy dây đàn, xoay tròn. Vẫn còn chưa hoàn toàn hiểu rõ về phối âm, nhưng dáng dấp đáng yêu như vậy, khiến người ta không thể không thương.

Nhân lúc Bạch Cửu không có ở đó, ta lặng lẽ ăn đậu hũ của Mạch Khê.

Có một lần ta ôm Mạch Khê bày tỏ tình cảm “coi trọng.”

Hôn đến mức hắn đỏ bừng mặt, trùng hợp bị sư phụ hắn nhìn thấy. Từ sau hôm đó, sư phụ hắn đề phòng ta như đề phòng Hắc Sơn lão yêu.

Ta khó khăn lắm mới sàm sỡ được Mạch Khê. Hận gã Bạch Cửu vô duyên thấu xương. Đang suy nghĩ xem lúc nào sẽ cho cái gã cản đường này một trận bầm dập, đột nhiên hắn lại bảo có việc, thường xuyên không thấy bóng người.

Ta mừng rỡ, cả người thư thái, nếu không có việc gì đều dính chặt bên người Mạch Khê, nhưng không biết Bạch Cửu nói gì đó với Mạch Khê, khiến hắn vẫn thân thiết với ta, nhưng biểu hiện lại ngượng ngùng, luống cuống không biết phải làm sao.

Ta không muốn ép buộc Mạch Khê, nhưng trong lòng càng thêm ghi hận Bạch Cửu.

Mạch Khê rất chăm học, dù không có Bạch Cửu đốc thúc, mỗi ngày hắn đều hoàn thành vượt mức nhiệm vụ Bạch Cửu giao cho. Nhưng dù sao hắn vẫn còn nhỏ, sau một thời gian, bắt đầu thấy mệt mỏi.

Đột ngột đầu tiên trong năm, ta làm một chiếc áo mới cho Mạch Khê, hắn cầm lên nhìn trái nhìn phải, vừa muốn mặc, lại tiếc không nỡ. Gương mặt đỏ bừng khiến ta không kiềm chế được. Nhưng nghĩ mấy lần trước hắn xấu hổ, ta cố gắng kiềm chế không biểu hiện “coi trọng” hắn, nói: “Người thử đi, ta đi nấu cơm.”

Nhưng lúc ta bưng đồ ăn lên, Mạch Khê lại đang ôm áo nằm ngủ sấp trên bàn. Ta ôm hắn về giường, đắp chăn giúp hắn, thấy khuôn mặt hắn gầy đi nhiều, rất đau lòng.

Ta cho rằng, dựa vào năng lực của ta, muốn giúp hắn vượt qua lịch kiếp cũng không phải là không thể, giúp hắn qua kiếp “muốn mà không được” này, hắn có thể sống một đời yên ổn. Nhưng dù sao đây cũng là cuộc đời của chính hắn, muốn làm thế nào, phải do hắn quyết định.

Ta xoa xoa mặt hắn, nghĩ rằng: Chờ kiếp này của chàng kết thúc, sau này chúng ta còn có thể bên nhau nữa không? Hắc Bạch Vô Thường nói chàng nổi giận đùng đùng dưới Địa phủ... Đúng là một Thần Quân khó hiểu, ta giúp chàng độ kiếp, chàng chẳng nhưng không cảm ơn, lần nào cũng nổi giận với ta, đúng là lấy oán trả ơn! Lấy oán trả ơn!

Nhưng, dù Mạch Khê đối xử không tốt với ta, ta cũng không thể nào tàn nhẫn không quan tâm tới hắn, không thể đối xử không tốt với hắn. Ai bảo hắn là tình kiếp của Tam Sinh chứ?

Khê thở dài, ta thấy hắn ngủ say sưa như vậy, chính mình cũng buồn ngủ. Cũng không quan tâm cả một bàn đầy đồ ăn dần nguội ngắt, nằm ghé xuống giường, ôm hắn chậm chậm chìm vào giấc ngủ.

Cuối cùng, cảm giác ngứa ngáy trên mặt khiến ta tỉnh ngủ. Mở mắt ra, thấy Mạch Khê đang cười tủm tỉm nhìn ta, trên tay còn cầm tóc ta, quệt qua lại má ta, lại buồn buồn.

Xưa nay ta ghét nhất ai động vào mái tóc quý giá của ta, nhưng là Mạch Khê thì không sao. Dù có hơi khó chịu, nhưng thấy vẻ mặt vui vẻ của hắn, ta lại không giận nổi. Chớp mắt nhìn hắn, nói: “Mạch Khê, người đang trên Tam Sinh ư?”

Hắn bắt chước ta chớp mắt, khó hiểu nhìn ta, không hiểu “trên” là cái gì. Ta cười cười, vui vẻ cắn tai hắn: “Đây gọi là trên nè.”

Hắn ngẩn người, ôm tai, khuôn mặt nhỏ xíu ửng hồng. Ta thở dài, đứa bé này, da mặt kiếp này sao lại mỏng như thế, không ngờ hắn lại chu miệng, “chụt” một cái mạnh mẽ trên má ta.

Lần này đến lượt ta ngăn người.

Hắn giữ tay ta, dùng ngón trỏ viết từng nét trên lòng bàn tay ta, hắn viết: “Tam Sinh, thích nhất.”

Chờ đến khi tỉnh táo lại, ta cũng không khách khí cắn má hắn một cái, rồi cởi giày, trèo lên giường, gắt gao ôm hắn trong lòng: “Hôm nay không làm gì cả, nghỉ ngơi cho khỏe.”

Nhưng làm gì có chuyện dễ dàng như vậy, chúng ta nằm chưa được bao lâu, chặn bị xóc lên.

Gân xanh trên trán Bạch Cửu giật giật, nhìn Mạch Khê, hung ác nhìn ta, cuối cùng nhắm mắt lại, kìm chế một lúc lâu mới có thể nói giọng bình thường: “Vì sao hôm nay không học bài?”

Mạch Khê ngồi bật dậy, vội vàng trèo xuống giường đi giày. Bị người khác làm phiền đúng thời khắc ảm áp như vậy, trong lòng ta nổi trận lôi đình, vừa giữ Mạch Khê, vừa nhìn Bạch Cửu: “Sao phải chạy? Cũng không phải bắt gian tại trận.”

Mạch Khê không hiểu từ này có nghĩa là gì, nhưng Bạch Cửu lại giận tới mức mặt mũi tái mét, chỉ tay vào người ta, lắp bắp: “Người, người, người...”

Nửa ngày trôi qua cũng không nói lên lời. Tay phải vươn lên muốn kéo Mạch Khê qua, ta lăm lăm nhìn Mạch Khê, một tay giữ chặt Mạch Khê.

Hắn không bắt được người, sắc mặt càng khó coi.

Ta cười đắc ý, kiêu ngạo nói: “Hừ! Mạch Khê là của ta!”

“Sao người có thể dùng thủ đoạn thâm độc với trẻ con?”

Ta chẳng thèm để ý hắn, quay lại xoa xoa đầu Mạch Khê, hỏi: “Một lão đầu xấu xa như vậy, người có còn muốn theo học hắn không?” Thực ra Bạch Cửu cũng chỉ tầm hai mươi ba mươi tuổi, vẫn còn cách rất xa cảnh giới lão đầu xấu xa. Nhưng hiện giờ, theo ý ta, tư tưởng của hắn cổ hủ như thế chẳng khác gì mấy lão già xấu xa ở trường.

Vừa nói xong, sắc mặt Bạch Cửu xạm lại như màu gan heo, giống như muốn phun một ngụm máu đen vào mặt ta, lại muốn hành hung ta.

Mạch Khê vội vàng che miệng ta, không tán đồng lời ta nói. Ta gỡ tay hắn ra, hỏi: “Vẫn muốn học hắn?”

Mạch Khê nhìn Bạch Cửu, gật gật đầu. Khóe mắt ta thoáng thấy nụ cười quỷ dị trên mặt Bạch Cửu, giống như nét vui mừng trên mặt kẻ tiểu nhân, vừa giống như trẻ con chiếm được lợi thế.

Nhất thời ta không diễn tả được cảm giác trong lòng. Chỉ có thể thản nhiên nói: “Được, vậy tiếp tục học đi.” Sau đó, ngay cả giày cũng không đi, đi thẳng ra ngoài cửa, chạy đến quán rượu, ở trong quán rượu ngủ tạm một đêm.

Đây là lần đầu tiên ta đi cả đêm không về, cũng là lần đầu tiên ta giận Mạch Khê, hoặc có thể nói, cảm xúc như vậy, giống như là đang ghen. Rõ ràng ta đã cứu một kẻ xa lạ, kẻ đó và hắn mới sống chung vài ngày mà thôi. Thằng nhóc chết tiệt kia, khuỷu tay lại hướng ra ngoài. Đúng là...

Ngủ lại quán rượu một đêm, đêm đó ta cho Lưu chương quây và tiểu nhị ra về, đổ toàn bộ rượu trong tủ rượu vào nhà xí.

Chú thích:

[29]: !: ở đây nghĩa đen là phân vượn, nhưng là từ đồng âm với từ (duyên phận) trong tiếng Trung, nên nó cũng được sử dụng với nghĩa duyên phận, có điều là nói một cách bốn cợt.

Chuyện kể rằng, có 1 con hắc tinh tinh bất cẩn đập trúng một đồng phân vượn. Một con khỉ cái thấy thế mới giúp nó lau chùi sạch sẽ. Rồi, 2 đứa “net lửa” nảy sinh 419. Sau đó, có người hỏi làm sao 2 đứa bay quen được nhau? Hắc tinh tinh trả lời: “Phân vượn (duyên phận), đều do phân vượn!!!

[30]: Căn cốt kỳ giai: gân cốt, cơ mạch tốt, thích hợp cho việc luyện võ.

13. Chương 13

MẠCH KHÊ, ĐỪNG SỢ

Sáng sớm hôm sau, Lưu chương quầy tới tìm ta, cầm mấy vò rượu trống không đến trước mặt ta, dằng về khóc không ra nước mắt.

Ta thở dài, ra về không biết phải làm sao nói: “Rượu để quá nặng, ít người thích, chúng ta đổi qua bán rượu Thiệu Hưng.” Lưu chương quầy thấy một chủ nhà như ta lại không để ý tới chuyện này, cũng không thể nói gì hơn.

Ta vẫn còn giận, chưa muốn về nhà, ở lại quán rượu chơi một ngày. Cũng không thấy ai tới tìm ta, trong lòng càng giận hơn, tính tình kiên cường của tăng đã lại nổi lên, đêm đó ta lại ngủ ở quán rượu.

Ngày thứ ba, sắc mặt ta đen ngòm, nghiêm mặt âm trầm đứng trước cửa quán tới giữa trưa, khiến không ai dám đi vào uống rượu. Lưu chương quầy khuyên can mãi, nửa kéo nửa thúc, lôi ta vào bên trong.

Ta ngồi trong góc, lăm lăm uống rượu, trong lòng vừa tức giận, vừa khổ sở, uống được một ít rượu lại bắt đầu nghĩ lung tung, có phải Mạch Khê đã xảy ra chuyện gì hay không, rồi lại bắt đầu lo lắng. Trái tim cứ treo lơ lửng, ta không còn cách nào để nó bình tĩnh lại, đành phải đứng lên chuẩn bị về, bỗng nhiên có một bóng người nho nhỏ nhào mạnh vào lòng ta, ôm chặt thắt lưng ta.

Ta cúi đầu, đây không phải là Mạch Khê sao? Hắn ôm ta, mặt úp sát vào bụng ta, hơi thở hỗn loạn, một lúc lâu vẫn không thấy bình ổn lại.

“Mạch Khê.” Hắn không để ý ta, ta chỉ có thể gọi thêm vài tiếng, hắn với gật gật đầu, thấy hắn nghe được, hỏi tiếp: “Làm sao vậy?”

Lúc này hắn mới ngẩng đầu lên, ánh mắt đỏ bừng, hắn cầm tay ta vạch vạch nói cho ta biết, hắn nghĩ ta đi rồi, không cần hắn nữa.

Ta nhướn mày, không nhịn được, lên án: “Rõ ràng là người không cần ta!”

Bị ta như vậy vừa nói, hốc mắt hắn lại đỏ lên, giống như muốn khóc, cuống quýt khoa chân múa tay với ta, đại ý là hôm qua Bạch Cữu đưa hắn ra ngoài ô luyện võ, cả ngày hắn không về nhà, sáng nay trở về mới phát hiện ta không có nhà, vội vàng chạy tới đây tìm.

Lại bảo ta đừng trách hắn, đừng tức giận, nghĩ nghĩ một lát rồi lại viết vào lòng bàn tay ta: “Tam Sinh không thích sự phụ, Mạch Khê không học nữa.”

Nhìn hắn như vậy, dù cơn giận của ta có lớn đến đâu cũng tan thành mây khói. Chỉ có thể thở dài, ngồi xuống, vuốt vuốt tóc hắn, nói: “Vì sao lại thích Bạch Cữu? Hắn đẹp hơn Tam Sinh sao?”

Hắn lắc đầu, ta vui mừng nhướn miệng cười: “Vậy chúng ta tìm một sự phụ khác có được không?”

Hắn im lặng một lát, rồi viết xuống lòng bàn tay ta: “Mạch Khê muốn học võ.”

Ta kinh ngạc nhướn mày. Không ngờ Mạch Khê lại nghĩ như vậy.

Đang muốn hỏi hắn vì sao, chợt nghe thấy một giọng nam thô lỗ ồn ào trước cửa quán: “Không có rượu để? Người mở quán bán rượu mà lại nói không có rượu? Hôm nay lão tử muốn uống!”

Lưu chương quầy liên tục nói xin lỗi.

Ta nhướn mày, nói với Mạch Khê: “Người cứ đứng đây. Chờ ta xử lý xong rồi chúng ta về nhà.”

Mạch Khê lo lắng muốn giữ chặt ta, ta vỗ vỗ đầu hắn như muốn trấn an, đi ra ngoài.

Nhìn thấy người tới là ai, ta nhướn mày, gã Quan Tam Thiệu chuyện lộng hành ở kinh thành hôm nay lại tới quấy phá quán nhỏ này, quả là một chuyện kỳ lạ.

Cha Quan Tam Thiệu là quan nhất phẩm trong triều, chị hắn lại là hoàng phi, nhà hắn đang được hoàng đế ân sủng, ngày thường ai nhìn thấy bọn họ cũng phải nhún nhường ba phần. Tính nết thói tha của Quan

Tam Thiếu này lan xa khắp nơi, không làm chuyện đứng đắn, chỉ thích tới những nơi thanh lâu, yêu mỹ nhân, yêu vàng bạc, thích uống rượu, là một kẻ ăn chơi trác táng.

Một người trong truyền thuyết như vậy lại đột nhiên xuất hiện ở quán nhỏ của ta, đúng là khiến ta kinh ngạc.

Lưu chương quầy vẫn đang xin lỗi hắn, ta đỡ Lưu chương quầy, nói với Quan Tam Thiếu: “Hôm nay bốn quán không có rượu đế, công tử muốn uống, xin mời đi tới chỗ rẽ ngoài đường cái, có vài tửu lâu lớn đó.”

Quan Tam thiếu nhìn thấy ta, híp mắt lại nhìn ta một lượt, nhìn ánh mắt đó, ta chỉ muốn móc mắt hắn xuống.

Hắn xoa xoa cằm, cười nói: “Vừa rồi ở ngoài đường, nghe nói bà chủ quán rượu này là một quả phụ, có một đứa con trai, nhưng vẫn còn khá trẻ, vô cùng xinh đẹp, bản thiếu gia ta còn không tin... Hóa ra lời đồn không sai, đúng là một mỹ nhân tuyệt vời.”

Ta thản nhiên nói: “Xem như đúng phân nửa.”

Hắn thấy ta không buồn bực không giận dữ, chờ người không biết nên nói tiếp thế nào, chờ đến lúc tỉnh táo lại, nụ cười trên mặt hắn càng thêm đậm đà, vừa đi về phía ta, vừa vươn tay muốn bắt ta: “Ha ha! Bọn họ còn quên không nói, tiểu nương tử này vẫn là một tiểu đăng phụ [31] cô đơn hiu quạnh. Hôm nay để gia đến yêu thương nàng được không?”

Ta thấy hắn càng ngày càng sẵn lại gần, trong lòng đang cân nhắc xem nên cắt lưỡi hắn trước hay là móc mắt trước, hoặc là trực tiếp thiến hắn, vất tiểu đệ đệ của hắn lên cổng thành, góp chút sức nhỏ cống hiến cho nữ nhân thiên hạ, lại vừa có tác dụng giết gà dọa khỉ.

Đột nhiên, một bóng người nho nhỏ mạnh mẽ phóng vọt lại đây, hung hăng đẩy hắn ngã xuống đất.

Ta còn đang ngây người, thì một vò rượu lại nện xuống người Quan Tam Thiếu, người hắn nồng nặc mùi rượu Thiệu Hưng.

Bầu không khí hoàn toàn yên tĩnh.

Dường như Mạch Khê còn chưa hết giận, đi ra sau quầy, cầm một tờ giấy, viết chữ “Cút” thật to, ném xuống người hắn.

Ngoài lần hắn nổi giận đùng đùng với ta dưới phủ, ta chưa từng thấy hắn bùng bùng lửa giận như vậy. Có thể hắn cũng từng nổi giận như vậy, nhưng khi đó hắn đã trưởng thành, tâm trí chín chắn, biết phải nhẫn nại, mà bây giờ hắn chỉ là một đứa bé, khi giận sẽ trực tiếp bộc phát ra ngoài.

Ta nhìn thấy những người xem náo nhiệt xung quanh nhanh chóng tản đi, Lưu chương quầy hoảng hốt, sắc mặt bọn tiểu nhị trong quán cũng tái nhợt, ta nghĩ mọi người đều biết thủ đoạn trả thù của Bá vương [32] này.

Họ sợ, nhưng ta thì không.

Ta vừa định nói Mạch Khê mấy câu, thì hắn lại kéo người ta xuống, ôm lấy ta, vỗ nhẹ lên lưng ta, giống như đang an ủi ta, muốn nói ta đừng sợ, dường như muốn nói: “Không sao, Tam Sinh, không sao, Mạch Khê sẽ bảo vệ ngươi.”

Ta dở khóc dở cười, nhưng lại rất cảm động. Đang ôm thân hình bé nhỏ vì quá xúc động mà run rẩy, bỗng nhiên ta nhìn thấy Quan Tam Thiếu đứng dậy, trong tay cầm một mảnh vò rượu vỡ vung tới muốn đâm vào đầu Mạch Khê.

Trong đầu ta trống rỗng, thậm chí dù thế nào đi nữa, không ai được phép làm Mạch Khê của ta bị thương, liền ấn đầu hắn vào trong lòng, còn bản thân thì ngẩng đầu lên. Chỉ cảm thấy một cơn đau nhói lan ra từ phía trên đỉnh đầu. Dù ta là tinh linh hóa thân từ tảng đá, cũng bị lực đâm mạnh mẽ ấy khiến ọi vật trước mắt tối sầm, cảm giác như trời long đất lở.

Mạch Khê ngây người, vươn tay cẩn thận chạm vào dòng máu đang chậm rãi chảy từ trên trán ta xuống, ánh mắt vừa kinh ngạc, vừa sợ hãi. Ta nói: “Mạch Khê, đừng sợ.”

Sắc mặt hần trắng bệch. Quan Tam Thiếu đứng bên cạnh gào lên bị đau đầu, nói muốn giết ta và Mạch Khê, cắt đầu chúng ta để bồi thường cho hần.

Lửa giận trong lòng ta bùng cháy, tràn ngập sát ý. Ngàn năm trôi qua, ta chưa từng bị đối xử như vậy, Quan Tam Thiếu chính là người đầu tiên. Lúc này ta thầm nghĩ sẽ cắt tiểu đệ đệ của hần xuống, xào thành món ăn, bắt hần ăn hết, xem tự hần có mọc ra được một cái khác hay không, bồi thường, bồi thường!

Diêm Vương không cho phép ta ở Nhân giới giết người, nhưng muốn người ta sống không bằng chết thì có rất nhiều cách.

Cơn giận trong mắt ta ngưng kết lại, âm khí trên đầu ngón tay di chuyển, nếu hần bước thêm một bước về phía trước, ta có thể cắt bỏ mệnh căn của hần.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, một bóng người lao vào túm lấy cánh tay Quan Tam Thiếu, đẩy hần lao đảo, chặt vật ngã xuống đất. Người kia giống như chưa hết giận, xông lên hung hăng đập hần, mắng: “Ban ngày ban mặt, dám lộng hành ngang ngược.”

Ta nghe giọng này rất quen, lau máu trên mặt, nhìn thấy rõ ràng người đó...

Bạch Cửu.

Ta bĩu môi, quay đầu nhìn Mạch Khê, thấy hần đang vui mừng hơn hở. Ta càng ghen tuông nhiều hơn, giả vờ yếu ớt ngã dựa vào người Mạch Khê, yếu ớt nói: “Mạch Khê, Tam Sinh đau quá...”

Mạch Khê hoảng hốt, ôm chặt lấy ta, hốc mắt ngập nước nhưng không dám khóc. Ta dựa vào người Mạch Khê, khiêu khích nhìn Bạch Cửu. Mà lúc này hần làm gì còn tâm trạng kèn cựa hơn thua với ta.

Quan Tam Thiếu đúng là một phé vật vô dụng, bị Bạch Cửu đá một cái đã lăn ra hôn mê bất tỉnh. Xích mích với bá vương là một chuyện, đưa bé ra tay với hần là một chuyện, đánh nhau với hần là một chuyện, nhưng đánh hần ngất xỉu lại là chuyện khác.

Ánh mắt sắc bén của Bạch Cửu lướt qua một lượt, nói với Lưu chương quỳ: “Hôm nay đừng buôn bán nữa.” Lại tiến tới hỏi ta: “Vẫn đi được chứ?”

Ta thầm nghĩ, hôm nay Quan Tam Thiếu bị đánh như vậy, chắc chắn cha hần sẽ không để yên, đắc tội với quan lớn trong triều, đối với kiếp này của Mạch Khê mà nói, không phải là chuyện tốt. Bây giờ chỉ còn cách nhanh chóng chạy trốn, trước khi quan binh tìm được chúng ta, phải rời khỏi kinh thành, thay đổi thân phận.

Ta không giả vờ yếu ớt nữa, lau vết máu trên đầu: “Chỉ bị thương ngoài da, không sao.”

Bạch Cửu nhú mày, không nói gì.

Về tới nhà, ta định nhanh chóng thu dọn đồ đạc, nhưng Mạch Khê lại kiên quyết muốn ta băng bó vết thương trước, sống chết không chịu rời đi.

Ta chưa từng sử dụng pháp thuật trước mặt Mạch Khê, nên lúc này cũng không dám lộ ra, chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi chờ Mạch Khê run rẩy đưa tay chạm rãi rửa sạch vết thương rồi băng bó cho ta. Ta nghĩ, dù Quan Tam Thiếu lợi hại thế nào, thì cũng chỉ là con cái quan lại, quan binh giỏi lắm thì ngày mai cũng mới tìm tới đây được.

Nhưng không ngờ, đêm đó quan binh ập tới. Bọn họ bao vây ngoài sân, không dám tiến vào, ta có thể nghe thấy tiếng bước chân nặng nề của bọn họ, trong lòng cũng biết đây không phải là quan binh bày trận bình thường. Vì muốn bắt một nữ tử và một đứa bé đánh Quan Tam Thiếu, nên bày trận cũng lớn một chút, ta quay đầu nhìn về phía Bạch Cửu, hần quay lưng về phía ta, hình bóng tiêu điều.

Đột nhiên một tiếng hét từ bên ngoài vọng vào: “Phản tướng Bạch Tề! Đừng chống cự vô ích!” Nghe vậy, ta không hề có cảm thấy kinh ngạc. Lúc cứu hần cũng biết người này không đơn giản, nhưng ta không ngờ thân thể hần lại phức tạp tới vậy.

Bạch Tề, là đại tướng quân phản quốc, nghe đồn hần bắt măn việc hoàng đế đương triều trọng dụng tham quan, thi hành chính sách chuyên quyền tàn bạo, trong cuộc chiến tranh với Man [33], lại bất ngờ quay lại tấn công triều đình, ý muốn xóa bỏ chính sách chuyên quyền, muốn tự mình trở thành hoàng đế.

Chúng ta chứa chấp một nhân vật nguy hiểm như vậy, thảo nào nhiều ngày nay kinh thành đều ở trong trạng thái giới nghiêm [34], quan binh tìm tới đây nhanh như vậy cũng không có gì là lạ.

Mạch Khê giữ chặt tay áo ta, bàn tay run rẩy, ta xoa đầu hắn, dịu dàng nói: “Mạch Khê, đừng sợ. Có Tam Sinh đây rồi.” Hắn lại lắc lắc đầu, viết xuống lòng bàn tay ta: “Mạch Khê bảo vệ Tam Sinh.” Đôi mắt sáng rực trong đêm đen.

Ta nghĩ, không nói tới tư tưởng cổ hủ của Bạch Cửu, thực ra khi hắn làm sư phụ đã hoàn thành hết phận sự, tất cả mọi thứ mà Mạch Khê học được trong một tháng e rằng dù có ở trường ba năm cũng không học được.

Nếu Mạch Khê tiếp tục đi theo Bạch Cửu, mà Mạch Khê lại chăm chỉ hiếu học, một ngày nào đó, tiền đồ của hắn chắc chắn sẽ rộng mở, không thể lường trước được.

Ý nghĩ muốn cứu Bạch Cửu vụt lóe trong đầu ta, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, nếu ta thi triển phép thuật trước mặt Mạch Khê, hắn sẽ nghĩ thế nào về ta? Bạch Cửu sẽ nghĩ thế nào về ta? Ta còn chưa kịp nghĩ xong, Bạch Cửu đã sải bước đi ra ngoài.

Mở cửa ra, bên ngoài là đám binh lính trang bị áo giáp và vũ khí đầy đủ, lưỡi dao sáng loáng trong ánh lửa, chói lọi đâm vào mắt ta, ngoài ánh lửa đập vào mặt, còn có một luồng khí lạnh liệt khiến ta cảm thấy không thoải mái. Xuyên qua cánh cửa, ta nhìn về phía xa xa.

Quân lính bao phủ tầng tầng lớp lớp quanh một cổ kiệu màu vàng. Ta bất ngờ, nhú mày. Không ngờ bao quân trong truyền thuyết lại coi trọng Bạch Tề như vậy, ngay cả lúc bắt phạm nhân cũng tự mình đến đây. Ta âm thầm thở dài, lần này dù ta có muốn giúp, e rằng cũng không giúp được.

Linh vật Minh giới luôn luôn e ngại long khí bẩm sinh trên người hoàng đế, tuy là một hoàng đế ngu ngốc, nhưng long khí trên người vẫn đủ ép tiểu linh vật ở Minh giới không thể ngẩng đầu lên. Mặc dù ta chưa đến nỗi không thể ngẩng đầu lên, nhưng năng lực trên người cũng bị ép tới mười phần mất bảy.

“Phản tướng Bạch Tề! Người phản bội Thánh Thượng, đầu hàng địch quốc, tàn sát dân chúng Thiên triều ta! Nay còn dám cả gan ám sát Hoàng Thượng! Phạm phải tội lớn tày trời...”

Thái giám hăng giọng quở trách hành vi phạm tội của hắn, Bạch Tề lại lạnh lùng quát lại: “Lầm lời! Muốn bắt ta thì bắt đi!”

Mạch Khê nghe vậy, run rẩy, muốn đi ra ngoài, ta lặng lẽ ngăn hắn lại, lắc đầu. Từ trước tới giờ, Tam Sinh là linh vật ích kỷ, khoảng cách giữa bằng hữu thân sơ phân chia rõ ràng, chút giao tình nhỏ nhoi với Bạch Cửu, không đáng để ta đồng ý cho Mạch Khê tự mình đi cứu hắn. Kiếp này, nếu Mạch Khê đắc tội với hoàng đế, chắc chắn không có lợi.

Thái giám hừ lạnh: “Bay đâu! Còn không mau xông lên bắt tặc nhân!” Đám binh lính lập tức xông lên phía trước.

Về mặt Bạch Cửu lạnh lẽo, cười một tiếng, bẻ gãy cánh tay kẻ xông tới đầu tiên, đoạt trường mâu của hắn, quay tay đâm xuyên qua ngực kẻ tiếp theo, cười nói: “Muốn bắt ta, e rằng các người chưa đủ bản lĩnh!”

Ta nghĩ, lời đồn đại tướng quân dũng mãnh thiện chiến, võ công cái thế, có lẽ cũng không phải giả. Thái giám biến sắc, nhìn về phía cổ kiệu. Chỉ nghe thấy từ phương xa truyền tới hai tiếng vỗ tay nhè nhẹ.

Ta nhú mày, cảm giác sát khí trong viện tăng mạnh, gương mặt nhìn lại, không biết từ khi nào, bên ngoài tường viện đã có một đám cung thủ đã sẵn sàng lên dây. Nếu là lúc bình thường, bọn họ chưa kịp trèo lên tường ta đã có thể dễ dàng ném đi, nhưng hôm nay, có hoàng đế xuất hiện, ngăn cản mọi giác quan của ta. Ta kéo Mạch Khê vào trong lòng nhìn bao quát, âm khí trong tay lặng lẽ ngưng tụ.

Bạch Cửu lạnh lùng nhìn lướt qua đám binh lính vây quanh tiểu viện, cao giọng nói với cổ kiệu ở phía xa: “Chuyện giữa ta và người, không liên quan tới bọn họ, thả bọn họ đi đi.”

Thái giám ghé lỗ tai sát bên cổ kiệu, lặng lặng nghe trong chốc lát, phát tay lên, cung thủ bốn phía lập tức thu tên.

Bạch Cửu quảng trường mâu cầm trong tay ra xa, một tên lính cầm xích sắt đi lên trói hắn lại. Ta nhìn theo bóng dáng hắn, chỉ có thể thở dài, Bạch Cửu ư là Bạch Cửu, uống cho người là một đại tướng quân, lòng người hiểm ác, sao người lại dễ dàng tin người như vậy.

Cho dù người đó là hoàng đế.

Không đợi Bạch Cửu đi ra xa, thái giám cao giọng hét lên: “Giết!”

Bị năm sáu tên lính áp giải, Bạch Cửu hoảng hốt quay đầu, gầm lên: “Bạo quân...” Hắn còn chưa dứt lời, đám cung thủ đã đồng loạt bắn tên. Vô số mũi tên xuyên qua không khí đâm tới, ta ôm Mạch Khê đứng giữa sân, xung quanh không có nơi nào có thể trốn.

Chết ư, không ngờ vẫn phải thể hiện linh lực bản thân. Ta cười, còn có sự lựa chọn nào khác sao? Mạch Khê ở đây, hắn còn chưa trải qua lịch kiếp, ta không thể để hắn gặp bất kỳ nguy hiểm nào. Âm khí sớm ngưng lại trong lòng bàn tay tụ về phía đan điền [35], ta nhắm mắt ngưng thần, một tiếng quát khê ngắn ngủi, âm khí trong người tràn ra, khiến toàn bộ mũi tên sắc bén đều bị hất ngược trở lại.

Xung quanh vang lên tiếng kêu thảm thiết không ngừng, số tên bắn ngược trở lại bắn thương không ít binh lính, bọn họ đều ngã xuống, dù không bị thương, nhưng đều sợ hãi ngẩn người, ngây dại nhìn ta.

Hiện trường vô cùng tĩnh mịch.

Toàn bộ.

Tất cả mọi ánh mắt đều tập trung trên người ta, ta có chút xấu hổ, thở dài nói: “Dung mạo khuynh thành, đúng là lỗi của ta.”

“Yêu nữ!” Không biết là ai bỗng dưng hét lớn một tiếng, đám binh lính lại ồn ào bàn tán.

Ta cầm bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo của Mạch Khê, nhìn gương mặt nhỏ nhắn tái nhợt của hắn, yếu ớt cười, giống như ngày thường gọi hắn về nhà ăn cơm vậy: “Mạch Khê đừng sợ, có Tam Sinh đây rồi.”

Hắn ngơ ngác nhìn ta, trái tim ta đau xót, nghĩ đến hai kiếp trước kết thúc ảm đạm, không nhận được nói “Đừng nghe bọn họ nói bậy, Tam Sinh không phải yêu quái.” Mà hiện tại làm sao có thời giờ cho ta kéo dài.

Ta dồn số linh lực ít ỏi xung quanh đan điền, tung người nhảy tới bên cạnh Bạch Cửu, nhân lúc mọi người chưa kịp phản ứng, một chưởng đánh nát đám binh lính vây quanh Bạch Cửu, nhắc cánh tay hắn, phi thân trở lại bên người Mạch Khê.

Không để ý tới ánh mắt kinh ngạc của bọn họ, đầu ngón tay ta di chuyển, xích sắt lặng lẽ vỡ nát, ta đẩy Bạch Cửu: “Dẫn Mạch Khê đi đi, ta sẽ giữ chân bọn chúng.”

Ta nghĩ, dù Bạch Cửu có lợi hại tới đâu cũng chỉ là người thường, nơi này đông binh lính như vậy, lại còn có cả cung thủ, muốn hắn ở lại đoạn hậu, thứ nhất cũng không an toàn, thứ hai cũng không phải việc tốt.

Ta vẫn luôn tự tin vào năng lực chính mình, mặc dù chỉ còn lại một hai tầng linh lực, nhưng ta vẫn tràn đầy tự tin, dù sao ở đây cũng đều là phạm nhân, cùng lắm thì cũng chỉ khiến ta tổn thương ngoài da.

Nghĩ như vậy, ta lại thúc giục Bạch Cửu ôm Mạch Khê rời đi, có bọn họ bên cạnh ta không thể thi triển pháp thuật.

Bạch Cửu cũng đã thấy uy lực của ta, cũng không hỏi lại, nói nhanh: “Bảo trọng.” Ôm thất lưng Mạch Khê muốn chạy. Mạch Khê giãy dụa trong lòng hắn, một tay giữ chặt tay áo ta, dù nói gì cũng không buông ra, có ý muốn cùng chết chung với ta.

Ta đang đau đầu, thì đám binh lính kia cũng tỉnh táo lại, thái giám kêu lớn: “Bắt yêu nữ nghịch tặc! Ai bắt được sẽ có thưởng!” Đám binh lính lại sợ hãi linh lực của ta, xô đẩy nhau nửa ngày vẫn không có ai dám xông lên.

Nhân cơ hội ấy, ta vuốt vuốt mái tóc mềm của Mạch Khê nói: “Mạch Khê đừng sợ, Tam Sinh rất lợi hại, tạm thời các người cứ đi trước, ta sẽ lập tức đuổi theo.”

Hắn vẫn kiên quyết không buông tay, ánh mắt tràn ngập kinh hoàng và sợ hãi. Nhìn thấy đám lính rục rịch xông lên, ta cuống quýt, không còn cách nào khác, tàn nhẫn tách từng ngón tay hắn khỏi tay áo ta.

Hốc mắt hần ngập nước, không tin ta lại làm như vậy. Ta không đành lòng nhìn hần. Bỏ tay hần ra, quay lưng đi về phía trước hai bước, lạnh lùng nói, “Đi!”

Mạch Khê không thể nói chuyện, rốt cuộc hần đi thế nào, ta cũng không biết. Nhưng trên mu bàn tay ta, vẫn còn sót lại giọt nước mắt của hần, nóng bỏng cháy người.

Không sao, ta nghĩ, đây cũng không phải sinh ly tử biệt. Ta và Mạch Khê chắc chắn sẽ sớm gặp lại.

Bọn lính thấy Bạch Cửu chạy trốn, có chút hoảng hốt, mấy tên to gan xông lên, ý muốn vượt qua ta đuổi theo Bạch Cửu.

Ta cười cười: “Dừng bước.” Đây là lời nhẹ nhàng khuyên bảo, lúc nói, đầu ngón tay ta đồng thời ngưng tụ âm khí, cánh tay vung lên, một luồng âm khí dài và nhỏ xoẹt qua căn nhà, tách nó thành hai nửa.

Bên kia là bọn lính, bên này là ta.

Ta cười, trong giọng nói có chứa đựng âm khí của Vong Xuyên ngàn năm ngưng tụ thành sát khí: “Vượt qua ranh giới này, ta sẽ cắt đứt tiểu đệ đệ của các ngươi.”

Chú thích:

[31] Đãng phụ: phụ nữ phóng荡, chỉ người đàn bà dâm dật bất chính.

[32]: Bá Vương; kẻ cực kỳ thô bạo; kẻ ngang ngược (hiệu của Sở vương Hạng thời Tần - Hán)

[33]: Man: dân tộc ở phía Nam Trung Quốc thời xưa

[34]: Giới nghiêm: phòng bị, cảnh giác cao độ.

[35]: Đan điền: vùng dưới rốn.

14. Chương 14

HÓA RA LÀ NGƯỜI

Ta nghĩ rằng, một mình ta có thể dễ dàng thoát thân, chỉ cần dùng thuật độn thổ, là có thể đuổi theo Mạch Khê. Nhưng mọi chuyện đều không diễn ra theo ý muốn của ta. Ta lại không ngờ hoàng đế lại đích thân ra tay, càng không ngờ hôn quân trong truyền thuyết lại là một nhân vật tàn nhẫn. Ý vào nội lực sung mãn đánh một chưởng, còn có lưới sắt từ sau đánh tới, ta đã bị bắt.

Trước khi bị lôi vào nhà giam, ta còn nghĩ, chờ khi cách xa hoàng đế, linh lực của ta hồi phục lại bình thường thì ta có thể chạy trốn.

Nhưng sau khi bị lôi vào nhà giam, ta chỉ có thể yếu ớt thở dài, có lẽ với hoàng đế mà nói, Bạch Cửu thật sự là một người rất quan trọng, nếu không thì vì sao lại nhốt ta vào địa lao trong hoàng cung.

Đối với hoàng đế mà nói, việc này có thể phòng ngừa ta chạy trốn, thứ hai là càng tiện dùng hình bức cung ta để ta chỉ hướng đi của Mạch Khê. Nhưng chính bọn chúng cũng không biết, việc này cũng đồng thời áp chế linh lực của ta xuống mức thấp nhất.

Không thể trốn, ta chỉ có thể dùng thái độ “đến đâu hay đến đó [36]” để bắt đầu cuộc sống không có công bằng trong địa lao.

Dụng cụ tra tấn của người thường không thể đe dọa được ta, mỗi ngày quất ta mấy cái cũng chẳng khác nào đến giờ được gãi ngứa một trận. Nhưng ngày nào ta cũng bị gãi ngứa như thế thật là uất ức.

Ngày nào bọn chúng cũng hỏi ta về chuyện Mạch Khê đi về hướng nào, chính ta còn không biết, nên cũng thành thật trả lời, bọn họ lại còn cố tình nói ta không thành thật. Ta nghĩ, sau này chờ bọn chúng đi xuống Minh phủ, ta nhất định sẽ kêu đám tiểu quỷ hỏi bọn chúng có nhớ hay không, nếu bọn chúng nói có, vậy sẽ rút hết não chúng. Nếu nói không có, sẽ cắt luôn đầu, đẩy vào đường súc sinh.

Bọn chúng không tin ta, dần dần ta cũng lười đáp lại lời bọn chúng, càng về sau, mỗi ngày chúng cũng chỉ quát ta hai roi lấy lệ.

Thật lâu, thật lâu về sau, không còn có người tới đánh ta, cũng không có người tới đưa cơm cho ta, ta bị nhốt trong nhà giam, một ngày một đêm vẫn còn sống. Bọn chúng muốn ta chết đói, mà không biết rằng ta là tinh linh hóa thân từ tảng đá, chỉ cần hấp thụ khí đất là có thể không ăn không uống, tiếp tục sống thêm mấy trăm năm nữa.

Điều duy nhất khiến ta lo lắng là không biết đã bao nhiêu ngày trôi qua, không biết bây giờ Mạch Khê thế nào. Mà địa lao này cũng vô cùng bí mật, ta ở trong này bao lâu như vậy cũng chưa thấy có ai bị giam vào. Ta nghĩ, nếu ta chỉ là một người bình thường, ở trong này mục rỗng thành xương trắng chắc cũng chẳng có ai biết.

May mắn thay, ta cũng không sợ bóng tối, ngược lại, trong hoàn cảnh như vậy lại càng có thể khiến ta chuyên tâm tu luyện.

Một thời gian sau, linh lực của ta tăng lên vài phần. Nhưng ta vẫn chưa thể trốn thoát.

Không biết lại thêm bao nhiêu lâu nữa, rốt cuộc ta cũng nghe được một thanh âm khác ngoài tiếng chuột kêu. Trong bóng đêm, mọi thứ đều trở nên rõ ràng.

Mở cửa, đi đến, chỉ có một người. Ta giật mình, chẳng lẽ không phải tới giam thêm tù nhân sao...

Ánh lửa đi qua chỗ rẽ, rồi chậm rãi đi về phía ta. Ta nheo mắt nhìn người đang tới gần, đó là một thanh niên ngoài hai mươi tuổi, áo bào trắng như tuyết, hoàn toàn không phù hợp với nhà giam này. Dưới ánh lửa, không hiểu sao ta lại cảm giác nhìn hần quen quen. Hần nhìn thấy ta, sắc mặt đang bình tĩnh có chút thay đổi.

Ta nghĩ, mặc dù ta không biết mình đã bị giam trong này bao lâu, nhưng cũng biết ít nhất là khoảng mười năm, một người không ăn không uống sống trong địa lao suốt mười năm, có ai không sợ cơ chứ? Chưa cần nghĩ ta là lệ quỷ, hần không ném cây đuốc rồi hét thối thanh xoay người bỏ chạy đã là cực kỳ can đảm rồi.

“Tam Sinh.” Hần gọi tên ta, khẽ thở dài, “Ta là Trường An.”

Ta cau mày suy nghĩ, phát hiện ra cái tên này có chút quen thuộc, hơn nữa ngày mới nhớ ra: “A, là tiểu đạo sĩ nhất như chuột.” Lâu lắm rồi không nói chuyện, giọng ta trở nên khàn khàn khó nghe.

Hần nhíu mày, “Ta cứu ngươi ra ngoài.”

Ta háng giọng, cười nói: “Giờ nhìn ngươi rất ổn nha, sao không còn giống như trước đây sợ ta hút ngươi nữa?”

Hần cười khổ nói: “Đã ba mươi năm trôi qua, không ngờ Tam Sinh vẫn còn nhớ rõ ràng như vậy.”

Ba mươi năm. Ta khẽ giật mình.

Kiếp trước, Trọng Hoa giết ta, ta ở dưới Địa phủ chờ hần hai năm, sau đó vừa quay trở lại Nhân giới, tìm được Mạch Khê, ở chung tám năm, tổng cộng tất cả khoảng mười năm đi, vậy mà bây giờ Trường An nói đã ba mươi năm trôi qua. Hóa ra, ta ngăn người ngồi đây đã hai mươi năm.

Hai mươi năm... Năm nay Mạch Khê đã hai mươi tám tuổi, không biết bây giờ hần thế nào?

Ra khỏi hoàng cung dễ dàng hơn ta nghĩ rất nhiều. Không biết Trường An lấy ở đâu ra một bộ y phục thái giám cho ta mặc, sau đó hần quang minh chính đại dẫn ta ra khỏi hoàng cung. Dọc đường đi, ta thấy không ít người quý hành lễ với hần, gọi: “Quốc sư đại nhân.”

“Quốc sư ư?” Sau khi ra khỏi hoàng cung, đứng thật lâu dưới ánh mặt trời, ta niệm một cái quyết khôi phục lại hình dáng ngày xưa, ta hỏi hần, “Không phải từ trước tới nay Lưu Ba vẫn coi thường mấy thứ này sao?”

Hần liếc mắt nhìn ta: “Nói ra thì dài lắm. Ta đưa ngươi đi gặp một người, việc đã qua vừa đi vừa nói chuyện.”

Trường An kể cho ta nghe, sau đợt tấn công ấy, Lưu Ba càng ngày càng suy sụp, cũng không còn huy hoàng như trước, đệ tử Lưu Ba cũng lột bỏ thanh cao tiên môn, trở về thế tục. Hần biết ta cứu hần thoát chết,

nhưng lại bị Trọng Hoa ngộ sát, trong lòng luôn cảm thấy áy náy, luôn muốn tìm kiếp sau của ta để báo đáp.

Hắn hỏi: “Vì sao Tam Sinh vẫn còn nhớ được chuyện kiếp trước?” Ta không biết nên giải thích mọi chuyện thế nào với hắn, suy nghĩ một lát nói: “Có lẽ không thể từ bỏ sư tôn của người.”

Hắn gật đầu, cũng không hỏi thêm, nói: “Hai mươi năm trước, trong kinh thành đồn đại có một yêu nữ, bị hoàng đế tự mình thu phục. Ta không nghĩ đó là người, nhưng mười năm trước, có người tìm tới ta, muốn ta vào trong hoàng cung cứu một người. Lúc đó ta mới biết, hóa ra người bị bắt. Biết là người, đương nhiên ta phải cứu, cho nên lợi dụng thân phận quốc sư thâm nhập vào hoàng cung, những năm gần đây ta luôn dò la tin tức về người, tìm mấy năm, cuối cùng cũng có thể cứu người ra.”

“Người nhờ người cứu ta, có phải tên là Mạch Khê?”

“Đúng, mà cũng không đúng.” Hắn thản nhiên cười cười, “Tam Sinh, người có biết người mà người gọi là Mạch Khê giờ là một người thế nào không?”

Ta lắc đầu, hắn nhỏ giọng nói: “Tuy bây giờ kinh thành vẫn còn an toàn, nhưng ngoài chiến trường, quân triều đình liên tục thất bại, không quá ba tháng nữa, giang sơn này sẽ đổi chủ.” Ta ngăn người, nghe hắn nói tiếp: “Ồ tiền phương, giết hơn mười vạn quân triều đình, lập chiến công hiển hách cho phản quân chính là Mạch Khê.”

“Mà người muốn ta cứu người...” Vừa nói, hắn dẫn ta đi vào một căn nhà nhỏ trong ngõ sâu, đẩy cửa bước vào, ta đã nhìn thấy nam tử ngồi trong nhà.

Ta nhíu mày: “À, hóa ra là người.”

Bạch Cửu. Đối với loài người, hai mươi năm là một khoảng thời gian dài, đáng người hắn vẫn cao ngất như trước, nhưng đã có tóc bạc. Trên mặt cũng có nếp nhăn.

Hắn nhìn thấy ta, kinh ngạc lắp bắp: “Người... người không thay đổi.”

Ta nhíu mày, nói theo bản năng: “Ta không phải là yêu quái.”

Hắn nhếch môi giễu cợt: “Đúng hay không thì có gì quan trọng? Yêu quái giết người, con người giết con người. Điều giống nhau cả.” Hắn ngừng một chút, nói: “Con người già đi, càng nhớ lại những chuyện xảy ra trước đây, mà cuối cùng giờ đây cũng có thể cứu người ra, coi như chấm dứt được tiếc nuối của nửa đời trước.”

Ta không thích con người ở trước mặt ta than thở chính mình già đi, cắt ngang hắn, hỏi: “Mạch Khê đâu?”

“Hiện giờ hắn đang ở Vinh Sơn.” Bạch Cửu trầm mặc nói: “Thằng bé rất nhớ người. Ngày nhớ đêm mong.” Giọng nói chất chứa bất đắc dĩ và thờ dãi.

Ta khó hiểu nhìn Bạch Cửu, cơn ghen tuông bấy lâu ngủ yên trong lòng không hiểu sao như bùng lên: “Ta thích Mạch Khê, Mạch Khê cũng thích ta. Ta không ở bên cạnh, hắn nhớ ta không phải là chuyện đương nhiên sao? Chẳng lẽ hắn nên nhớ người? Cùng người trải qua một mối tình cấm kỵ sao?”

Trường An đứng bên phì cười. Bạch Cửu cũng không tức giận, không biết nên khóc hay cười, liếc mắt nhìn ta một cái: “Bị giam nhiều năm như vậy, sao tính tình vẫn không thay đổi?”

Ta không quan tâm bọn họ nghĩ gì, nói: “Ta cứu người một lần, người cứu ta một lần, chúng ta coi như không ai nợ ai. Vì vậy sau khi từ biệt, ta muốn đi tìm Mạch Khê.” Vừa định động thổ, lại giật mình nhớ ra lúc trước Mạch Khê bái hắn làm thầy, suy nghĩ một chút, ta cũng hiểu được nguyên nhân kết quả ra sao, nói: “Người muốn Mạch Khê giúp người ra trận giết định, có thể thay người đoạt lại giang sơn này, nhưng sau này, người phải để Mạch Khê đi. Thỏ khôn chết, chó săn bị nấu [37], ta không muốn chuyện đó xảy ra với Mạch Khê. Hắn là người tốt, sẽ bị tổn thương.”

Bạch Cửu không trả lời, đột nhiên Trường An hỏi ta: “Tam Sinh, Mạch Khê có phải là sư tôn ...”

Ta quay đầu nhìn lướt qua Trường An, nói: “Đúng, nhưng đó là chuyện quá khứ.”

Không muốn nói nhiều, ta niệm một cái quyết, đi thẳng tới Vinh Sơn.

Dưới chân núi có một tòa thành tên là Vinh Thành, xây dựng dựa vào núi, bốn phía đều là vách núi. Dễ thủ khó công, nhưng một khi đột phá được Vinh Thành, muốn tấn công kinh thành là chuyện đơn giản.

Cho nên đây là phòng tuyến thành trì cuối cùng bảo vệ hoàng thành, trận chiến này không hề dễ dàng. Bây giờ có ta đến, có lẽ có thể giúp Mạch Khê. Chẳng hạn như đầu độc nguồn nước trong Vinh Thành, phóng hỏa kho lúa gì gì đó.

Nhưng khi ta đến Vinh Sơn, đã không cần ta tham gia nữa. Hai quân đã xáp mặt giao chiến.

Ta đứng ở một nơi cheo leo phía trên, có thể nhìn thấy chiến trường phía dưới, nhìn thế tấn công mãnh liệt, có lẽ muốn đánh một trận phân định thắng bại, Mạch Khê đã dồn toàn lực công thành.

Ta tìm bóng dáng Mạch Khê trên chiến trường hỗn loạn. Hắn không nói được, ở trên chiến trường sẽ ra lệnh thế nào?

Đang lúc ta lo lắng, thì một tiếng nói từ rất nhỏ truyền vang ra xa, ban đầu chỉ có mấy người nói, về sau là mười mấy người, mấy trăm người, mấy ngàn người, cuối cùng tất cả binh lính phản quân đều đồng loạt hò reo: “Đã trăm đầu Vinh thành chủ!”

Tiếng động lớn rầm rĩ chiến trường nhất thời im lặng, ánh mắt mọi người đều hướng về một phía, ta cũng nhìn về phía đó.

Gió núi nổi lên, trên đỉnh Vinh Sơn, gió thổi bông hoa lướt qua tai ta, chậm rãi bay về phía chiến trường. Lả tả phiêu bay tới bên cạnh người đó. Hắn cầm một cái đầu gối ngất ngưỡng trên lưng ngựa. Vì cách quá xa, ta không nhìn rõ vẻ mặt hắn. Chỉ thấy dường như hàn kiếm trong tay hắn như mặt gương phản chiếu ánh sáng mặt trời, lấp lánh khiến mắt ta chưa xót.

Mạch Khê.

Không ngờ lần từ biệt này kéo dài tới hai mươi năm. Chàng đã là một tướng quân dũng mạnh ngạo nghễ trên vạn người.

Rời chàng lâu như vậy, chàng có trách ta không?

Bỗng nhiên, qua khóe mắt ta thấy có một ánh sáng nhạt chột lóe, một mũi tên nhọn xuyên qua không khí phóng tới, thẳng tắp bay về phía Mạch Khê. Ta hoảng hốt, vận âm khí đuổi theo, khi mũi tên gần như cắm vào ngực Mạch Khê, lập tức bị âm khí của ta chặn dứt. Nhưng mũi tên vẫn không thu lại kịp, bị âm khí đánh trật quỹ đạo ban đầu, sượt qua mặt Mạch Khê, đâm xuống phần đất phía sau lưng hắn.

Mọi chuyện diễn ra trong chớp mắt, ta lo lắng không biết hắn có bị thương hay không. Hắn cũng ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn chằm chằm về phía ta. Ta biết, khoảng cách xa như thế, hắn không nhìn thấy rõ ta. Nhưng ta vẫn có cảm giác kỳ lạ rằng, hắn nhìn thấy ta rất rõ ràng, biết ta chính là Tam Sinh.

Binh lính thấy thế, lập tức ủa lên chắn xung quanh Mạch Khê. Càng khiến ta không thể nhìn rõ Mạch Khê, trong lòng càng sốt ruột. Bỗng nhiên những người xung quanh Mạch Khê đều tản ra. Hắn ném cái đầu người trong tay ột tướng sĩ bên cạnh, nhẹ nhàng đứng trên lưng ngựa, thi triển khinh công nhanh chóng bay về phía ta.

Điều này khiến ta khăng định, hắn thấy ta. Ta xoay người rời khỏi vị trí. Ta muốn ta và hắn gặp lại ở một nơi hoa bay lả tả đầy ảo mộng, hắn ôm ta, ta ôm hắn, gọi tên hắn. Sau đó nảy sinh xúc động ư ư a a gì đó, rồi tìm một chỗ giải quyết cảm xúc này.

Ừm! Đúng là tiết mục tài tử gặp giai nhân tuyệt đẹp.

Nhưng đến lúc Mạch Khê tìm được ta, chúng ta lại không thể tiến hành vận động ư ư a a. Cũng không có gì lạ, một khắc trước khi hắn tìm thấy ta, ta đã giẫm vào bãi thợ săn để lại.

“Cạch.” Gắt gao giữ chặt mắt cá chân ta. Không bị thương nhiều lắm, nhưng rất đau.

Ta khóc không ra nước mắt, còn đang than thở ông trời không có mắt, một bóng người cuốn theo đầy mùi máu nơi chiến trường bước nhanh lại đây. Ta còn chưa nhìn rõ khuôn mặt hắn, hắn đã cúi đầu cẩn thận gỡ bẫy thú ra khỏi chân ta. Còn xấn ống quần ta xem có bị thương tới gân cốt hay không.

Bàn tay giữ mắt cá chân ta khẽ run nhẹ nhẹ, giống như căng thẳng, giống như kích động, còn có vài phần luống cuống.

“Mạch Khê.”

Hắn cứng đờ người. Ta không khách sáo gỡ mũ giáp giúp hắn, giữ hai má hắn nâng lên.

Nhìn thấy mấy giọt máu tươi dính trên mặt hắn, không ngờ sau bao nhiêu lâu ở trên chiến trường người lìa ta gạt, ánh mắt hắn vẫn sáng như ban đầu.

Ta thở dài: “Chàng đã trưởng thành, nếu làm như vậy có lẽ sẽ xấu hổ, nhưng quả thật Tam Sinh ta không nhìn được. Nên làm thế nào bây giờ?”

Hắn không hiểu ý ta.

Trong khoảng khắc ta nghiêng đầu tới, hai mắt hắn trợn to.

Ta âm thầm thở dài, vẫn đặt một nụ hôn lên khóe môi hắn.

“Mạch Khê, Mạch Khê...” Ta ôm cổ hắn, cọ cọ má vào tai hắn, nhẹ nhàng nỉ non: “Ta rất nhớ chàng, Tam Sinh rất nhớ chàng.”

Thân thể hắn cứng ngắc như sắt, cổ cứng lại không chịu tới gần bên ta. Ta đã mất công cọ vào người hắn, dứt khoát buột ra, nhìn thẳng vào mắt hắn, cười nói: “Tam Sinh tới tìm chàng, sao chàng vẫn cứ ngây người vậy?”

Nghe vậy, hắn mới hơi tỉnh táo lại. Bóng dáng ta hiện rõ ràng trong mắt hắn. Tay chậm rãi nâng lên, giống như không dám tin, chạm nhẹ vào hai má ta.

Ta cười khanh khách nhìn hắn, để mặc ngón tay thô ráp của hắn lướt qua trên mặt ta, qua lông mày, mũi, cánh môi, hết lần này tới lần khác, giống như kiểm nghiệm người trước mắt là thật hay giả.

Cuối cùng, hắn mới run run giang tay ôm ta, một tiếng thở dài nhẹ phiêu tán bên tai.

Một tiếng thở dài, nỗi khổ ly biệt, bao nhiêu đau thương như hóa thành hư không bay đi. Ta nghĩ, nếu hắn có thể nói, lúc này chắc cũng sẽ thở dài một tiếng bên tai ta.

Bởi vì xa nhau đã lâu lắm, có rất nhiều lời muốn nói, không bằng nắm chặt thời gian bằng một cái ôm.

Không ngoài dự đoán, hắn ôm ta trong lòng, trở về doanh trại.

Vết thương trên chân ta chỉ cần dùng pháp thuật có thể chữa lành, nhưng ta lại niệm một cái quyết khiến vết thương trên chân càng thêm đáng sợ. Mạch Khê nhìn thấy máu, mặt mày nhăn lại. Công ta trên lưng, trở về quân doanh.

Đương nhiên ta thoải mái hưởng thụ cảm giác được người khác quan tâm.

Ta nằm trên lưng hắn, đi vào quân doanh, đón nhận vô số ánh mắt của binh lính. Trong mắt bọn họ không phải là một nam nhân công nữ nhân, mà là thấy một tiên nhân công lão yêu, hận không thể moi tròng mắt chính bản thân ra.

Từ trước tới giờ ta không để ý tới ánh mắt người khác, nhưng Mạch Khê lại sợ ta bị ánh mắt tục tằn của đám hán tử đó coi thường. Lạnh mặt, chậm rãi liếc mắt nhìn bọn họ một cái. Ánh mắt bốn phía thu lại rất nhiều.

Trong lòng ta càng thêm ấm áp, lại nép sát vào Mạch Khê.

Đi tới chủ trường, ta giúp Mạch Khê vén cửa trại. Thấy bên trong có một nữ nhân, cảm thấy hơi bàng hoàng.

Nữ nhân...

“Mạch Khê.” Ta suy nghĩ viễn vông, buồn bã nói, “Chàng nhân lúc không có ta ở bên, đã cưới thê (vợ) rồi ư?”

Chú thích:

[36]: Nguyên văn : đến nơi mới rồi thì phải yên tâm mà ở lại; cũng có người dùng với nghĩa cái gì xảy đến cũng nên bình tĩnh tìm cách đối phó

[37]: Theo Sử ký, khi bỏ sang Tề, trong thư Phạm Lãi gửi cho Văn Chủng có đoạn viết:

“Phi điều tận, lương cung tàng. Giảo thổ tử, tẩu cầu phanh. Việt vương vi nhân trường cảnh điều uest, khả dữ cộng hoạn nạn, bất khả dữ cộng lạc. Tử hà bất khứ?”

Dịch nghĩa: Chim bay mất hết, cung tốt được cất đi. Thổ khôn chết, chó săn bị nấu. Việt vương là người cao cổ, miệng chim, chỉ có chung hoạn nạn mà không thể chung vui. Thầy sao còn chưa lui về?

Văn Chủng nhận được thư, cáo bệnh không vào triều. Có người sàm tấu Văn Chủng muốn phản loạn. Câu Tiễn ép Văn Chủng tự sát bằng cách ban cho ông thanh kiếm và viết “Tử giáo quả nhân phạt Ngô thất thuật, quả nhân dụng kì tam nhi bại Ngô, kì tứ tại tử, tử vi ngã tông tiên vương thí chi.”(Dịch nghĩa: Thầy dạy quả nhân 7 thuật phạt Ngô, quả nhân dùng 3 đánh bại Ngô, còn 4 ở lại với thầy, thầy vì ta theo tiên vương mà thử.). Văn Chủng bèn tự sát. Theo một tài liệu khác Văn Chủng bị chém chết dù Văn Chủng không có tội gì.

Cũng từ đó mà có thành ngữ “Thỏ tử cầu phanh”, dùng để ám chỉ thói đời đen bạc, lấy oán trả ân, các vị vua hung bạo bất nhân, khi đã lập quốc thành công rồi thì trở mặt giết hại các công thần.

15. Chương 15

KHÔNG ĐỔI

Mạch Khê thành thân rồi ư? Ta ngơ ngác hết nhìn Mạch Khê lại quay qua nhìn nàng kia.

“Mạch Khê!” Thấy Mạch Khê đi vào, nàng kia vui mừng đứng dậy, nhưng đến khi thấy ta, ngần người, do dự nói: “Nàng là...”

Ta ôm chặt cổ Mạch Khê không buông: “Ta tên là Tam Sinh.”

“Tam Sinh...” Nàng nhẹ nhàng nhắc lại tên ta, đột nhiên sắc mặt tối sầm, “Tam Sinh, người chính là Tam Sinh.” Đường như nàng không tin, quay về phía Mạch Khê muốn hỏi lại.

Mạch Khê không quan tâm hai người chúng ta, đi nhanh tới bên giường, đỡ ta xuống, giúp ta cởi giày, lại vội vàng đứng dậy viết “Truyền quân y” đưa cho nàng kia nhìn.

Nữ tử giật mình ngạc nhiên, cuối cùng cười chua xót, bước chân hơi lảo đảo bước ra ngoài.

“Chàng... Nương tử?”

Hắn đang giúp ta lau vết thương, thấy ta nói vậy, ngẩng đầu nhìn ta, trong ánh mắt chan chứa ý cười, sau đó lẳng lặng lắc đầu.

Ta gạt đầu, ngang ngược nói: “Không cho phép có.”

Hắn vẫn cười ôn hòa như trước, kéo lòng bàn tay ta, nhẹ nhàng viết: “Ngoài Tam Sinh ra, ta không có ai khác.”

Nhìn hắn viết chân thành như vậy, ta không khỏi bất ngờ. Gãi gãi đầu, cuối cùng ho nhẹ một tiếng, ra vẻ trầm tĩnh, vuốt tóc hắn nói: “Về ngoài cửa chàng cuốn hút người khác, ta xa chàng lâu như vậy, không biết chàng đã khiến bao nhiêu thiếu nữ xao xuyến rồi. Tính tình thì vẫn cứ đơn giản ngốc nghếch như vậy... Càng khiến các thiếu nữ đau lòng. Chàng thấy vậy là tốt hay xấu?”

Mạch Khê nghe xong, bình tĩnh nhìn ta chăm chăm, đôi lông mày hơi nhíu lại, biểu hiện rõ ràng chủ nhân nó đang tức giận.

Đa số những lần hấn tức giận, ta đều không đoán được lý do, lần này cũng vậy. Không muốn phí thời gian suy nghĩ, ta nói tiếp: “Nhưng Tam Sinh là một người ích kỷ, chàng không nhảy bén trước tình cảm của người khác, đối xử lạnh nhạt với các cô nương khác... Ta lại thấy thích.”

Ta thở dài. “Mạch Khê, chàng hạ thuốc gì với ta vậy? Khiến Tam Sinh thích chàng nhiều như thế. Đến mức không muốn người khác chạm vào chàng, dù chỉ một chút.”

Hắn nhìn ta, ánh mắt ngời sáng.

Đúng lúc ấy, quân y bước vào, Mạch Khê chuyển ánh mắt, nhường chỗ cho quân y. Vết thương của ta là pháp thuật bản thân gây ra, đương nhiên quân y không biết, chỉ nói là bị thương ngoài da. Băng bó xong xuôi rồi rời đi.

Không có người ngoài, ta vui sướng cầm tay áo Mạch Khê, muốn kể cho hắn nghe nỗi khổ ly biệt. Nào ngờ, ta chưa cầm tay áo được bao lâu, bên ngoài có tiếng cấp báo của quân sĩ.

Sắc mặt Mạch Khê trầm xuống, đứng dậy đi ra ngoài.

Ta kinh ngạc nhìn ống tay áo hắn tuột ra khỏi tay ta, tiếng quân sĩ cấp báo bên ngoài truyền vào tai ta. Ta thở dài một hơi. Xa cách hai mươi năm, cũng không được ở cạnh lâu một chút.

Đối với Mạch Khê, Tam Sinh vẫn quan trọng như trước, nhưng đã không còn là quan trọng nhất.

Chiến tranh xảy ra, tướng quân không thể vì nhặt được một nữ nhân mà ngừng lại.

Thời gian ta và Mạch Khê ở bên nhau đã ít, nay còn ít hơn. Cuối cùng, trước khi trận chiến xảy ra, cảm giác như có một bầu không khí kỳ lạ di chuyển trong doanh trại, giống như sao động, giống như bất an, giống như đang hưng phấn. Mạch Khê bận tới mức ngay cả thời gian nghỉ ngơi cũng không có.

Kết quả chiến tranh thế nào ta không quan tâm, ta chỉ quan tâm đến Mạch Khê mà thôi.

Gần đây, mỗi ngày ta đều đi theo quân lính hành quân gấp, vẫn đều tự hỏi, rốt cuộc kiếp số “muốn mà không được” của Mạch Khê là cái gì. Hiện giờ hắn là đại tướng quân, muốn quyền có quyền, muốn tiền có tiền, còn cái gì là muốn mà không được...

Bể tắc lâu ngày, ta nghĩ sẽ hỏi thẳng Mạch Khê xem sao.

Buổi tối, ta hỏi mấy binh lính gác đêm mới biết được Mạch Khê ra khỏi doanh trại cùng A Nhu cô nương.

A Nhu, chính là nữ tử mà ta đã gặp lần trước.

Nghe nói nàng là nghĩa nữ của Bạch Tề, từ nhỏ đã ở bên cạnh Mạch Khê, dường như được ngầm công nhận là phu nhân Tướng quân. Trước kia khi nghe những lời này, ta chỉ thản nhiên gạt đầu, từ chối cho ý kiến. Nhưng hôm nay, đêm hôm khuya khoắt...

Trong lòng ta có chút chua xót. Rảo bước đi vòng quanh doanh trại, cuối cùng cũng tìm thấy bóng dáng hai người bọn họ ở trong rừng.

A Nhu nhỏ giọng nức nở: “Mạch Khê, vì sao phải như vậy, vì sao...” Ta dừng bước, thân hình di chuyển, nấp sau một thân cây. A Nhu buồn bã nói, “Dù sao ông ấy cũng là sư phụ nuôi huynh lớn lên, tại sao huynh lại muốn đẩy ông ấy vào bước đường cùng, ngôi vị hoàng đế kia, huynh muốn nó đến thế sao?”

Nghe thế, ta chờ người. Hơi ló đầu ra, chỉ thấy Mạch Khê lạnh nhạt rút tay áo đang bị A Nhu nắm ra, viết gì đó trong lòng bàn tay nàng. A Nhu kinh ngạc trợn mắt: “Mạch Khê, huynh điên rồi ư?”

Mạch Khê lặng lẽ nhìn nàng chăm chăm.

A Nhu ngạc nhiên: “Dù hai người không phải ruột thịt, nhưng nàng giống như tỷ của huynh, giống như mẫu thân của huynh, nhưng huynh lại muốn... Huynh thật sự muốn...” A Nhu hiểu ra, “Cho nên, huynh muốn ngôi vị hoàng đế, Mạch Khê, huynh muốn đi tới vị trí cao nhất, sẽ không có ai có thể ngăn cản huynh, huynh có thể thành thân với nàng.”

Mạch Khê lăm lăm một lúc, rồi lại viết gì đó trong lòng bàn tay nàng, sau đó bỏ đi.

A Nhu đứng yên ở chỗ đó, một lát sau dường như muốn trở về, nhưng đi được hai bước, cả người như không còn sức lực, dựa vào một thân cây, từ từ trượt xuống mặt đất.

Ta suy nghĩ một lát, cuối cùng vẫn đi tới phía trước. Vươn tay, đỡ nàng ta đứng dậy. Nàng ngẩng đầu nhìn ta, vô cùng ngạc nhiên: “Tam, Tam Sinh... Cô cô.”

Ta không quan tâm nàng ấy xưng hô với ta thế nào, nói: “Vừa rồi ta đã nghe thấy cả rồi.”

Mắt A Nhu nhanh chóng ngập nước, đúng là dịu dàng yếu đuối, khiến ta nhìn mà thương. Nàng khóc nói: “Cô cô, bây giờ cũng chỉ có người mới khuyên được Mạch Khê, người đi khuyên nhủ huynh ấy đi, khuyên nhủ huynh ấy đi!”

“Vì sao phải khuyên?”

Ta biết, nếu Mạch Khê muốn có ngôi vị hoàng đế, nhất định lý do trong lòng hắn không giống như lời A Nhu nói là vì ta. Hắn là Chiến Thần, trong lòng chứa cả thiên hạ, dù có luân hồi thế nào, trong lòng hắn vẫn luôn tồn tại trách nhiệm và sự kiêu ngạo.

Hắn muốn có ngôi vị hoàng đế thì chắc chắn có nguyên nhân.

Không cần biết đó là nguyên nhân gì, ta không có quyền đi khuyên hắn từ bỏ theo đuổi mục tiêu.

A Nhu nghe ta hỏi vậy, ngăn người: “Bởi vì, bởi vì... nghĩa phụ, chắc chắn huynh ấy sẽ đuổi cùng giết tận nghĩa phụ, huynh ấy...”

Ta thở dài, “Mạch Khê là người tốt, chắc chắn sẽ không đuổi cùng giết tận nghĩa phụ ngươi, nhưng nếu nghĩa phụ ngươi là Bạch Tề, thì cũng chưa biết được.” Ta không muốn giải thích nhiều với nàng, kéo nàng dậy, xoay người rời đi, nói: “Mấy năm nay, để Mạch Khê ở bên các ngươi là sai lầm của ta, các ngươi không hiểu hắn, cuộc sống của hắn nhất định không vui vẻ gì.”

Trở về doanh trại, từ xa có thể nghe thấy tiếng đàn phát ra từ lầu của Mạch Khê.

Ta thầm vui vẻ, vội vàng bước nhanh hơn, vén màn lên, bước vào bên trong đã ngửi thấy mùi thơm của hoa mai.

Tiếng đàn ngừng một chút, Mạch Khê mở mắt nhìn ta. Tuy rằng ngoài mặt là đang cười, nhưng ý cười không lọt vào trong đáy mắt.

Ta càng nhìn càng thấy đau xót, nhưng cũng không biểu hiện ra ngoài. Ta cười giả ngu, đi ra phía sau Mạch Khê, ôm hắn từ phía sau lưng, ôm chặt cổ hắn, không muốn buông tay. Thân mình hắn cứng lại, ta áp mặt vào tai hắn, cũng không nói gì. Chỉ bình yên lắng nghe hơi thở ấm áp của nhau.

Không biết bao lâu sau, dường như Mạch Khê đã phục hồi tinh thần, vỗ nhẹ nhẹ lên cánh tay đang giữ chặt cổ hắn của ta, ý bảo ta ngồi xuống bên cạnh hắn. Hắn lấy một bông hoa mai từ bên cạnh bàn đưa cho ta, trên giấy viết: “Ta nhớ rõ nàng thích hoa mai nhất, hôm nay trùng hợp nhìn thấy một nhánh mai nở rất đẹp, nên mang về cho nàng.”

Ta nhận lấy, nâng niu trong lòng bàn tay, hết ngắm lại đưa lên ngửi.

“Vẫn còn thích chứ?”

Nhìn bốn chữ trên giấy, lòng ta giống như dây cung bị hắn nhẹ nhàng gảy, nhộn nhạo dâng lên.

“Thích.” Ta giữ tay hắn, vuốt ve lòng bàn tay thô ráp, “Lấy toàn bộ hoa trong trời đất đổi với ta, ta cũng không đổi nhánh hoa chàng đã hái cho ta.”

Ngón tay hắn co lại, nắm tay ta trong lòng bàn tay. Xiết chặt đến mức ta cảm thấy đau.

“Mạch Khê, đàn cho ta một khúc đi, trước kia ta rất thích nghe chàng đánh đàn.” Ta cười, “Ta muốn nghe khúc nhạc nào hùng tráng một chút.”

Mạch Khê gật gật đầu, đầu ngón tay hắn lướt qua dây đàn, tiếng nhạc trầm bổng réo rắt vang lên, mang theo sát khí nơi sa trường, khí phách nhất thống thiên hạ, chất chứa cảm xúc cô đơn của người anh hùng, âm vang tấu lên.

Càng gần đến cuối khúc nhạc, giai điệu phát ra càng hùng hồn, gần như tang thương. Hoặc giống như đang phát tiết cảm xúc, âm điệu dồn dập nhanh chóng.

Khi âm điệu cuối cùng lọt vào bên tai, đột nhiên ta nói: “Mạch Khê, muốn ngôi vị hoàng đế sao?”

Tay hắn dừng ở trên dây đàn, dư âm chưa kết thúc cũng ngừng lại.

Hắn không nhìn ta, chỉ nhìn chăm chăm vào dây đàn, gật gật đầu.

Ta cười nói: “Vây đi đoạt đi. Ta đi cùng chàng.” Ta đặt hoa mai trên dây đàn, hai tay giữ chặt tay phải hắn, nhẹ giọng nói: “Lần này, ta nhất định sẽ không rời xa chàng.” Cả người hắn chấn động, lại chậm rãi mềm xuống. Im lặng.

Sau đêm đó, Mạch Khê càng thêm bận rộn.

Ngày tấn công hoàng thành, trước khi ra chiến trường, đứng trước đại quân đang chuẩn bị xuất phát, Mạch Khê mặc áo giáp đột nhiên xoay người xuống ngựa, trước mặt mọi người, ôm chặt ta một cái. Cái ôm cứng rắn ấy khiến ta cảm thấy không thoải mái, nhưng ta cũng không đẩy hắn ra, coi như hắn đang làm nũng chốc lát trên người ta như mỗi lần xa nhau.

Ta vỗ vỗ bờ vai hắn: “Yên tâm đi.”

Nhưng ta không thể để hắn một mình trên chiến trường, nếu ta đoán đúng, thì thứ “muốn mà không được” trong kiếp này của Mạch Khê, có lẽ đó chính là ngôi vị hoàng đế. Nếu ý trời không cho hắn đoạt được ngôi vị hoàng đế, thì ít nhất ta cũng có thể giúp hắn tiếp tục kiên cường sống sót sau thất bại. Sau đó, tìm một nơi yên tĩnh, hai người chúng ta an ổn sống hết cả đời này.

Cuối cùng sau khi hắn lịch kiếp xong ba kiếp, lời hứa ba kiếp với ta cũng đã chấm dứt, từ nay về sau đường ai nấy đi. Hắn tiếp tục làm thần tiên cao cao tại thượng như trước, ta tiếp tục làm lão linh vật bất tử ở Minh giới.

Đúng là một sự sắp xếp hoàn mỹ.

Đợi khi bóng dáng Mạch Khê biến mất trong tầm mắt, ta niệm một cái quyết, ẩn thân, đi theo quân đội.

Cuối cùng cuộc chiến đã xảy ra, hoàng đế không thể cứu vãn tình hình, hiện giờ binh lính thủ thành chủ yếu là dựa vào địa hình hiểm trở, việc công thành diễn ra vô cùng thuận lợi, vừa qua buổi trưa, Mạch Khê đã dẫn quân đánh vào trong thành, đi thẳng vào trong hoàng cung.

Ta lại cảm thấy sự việc thuận lợi quá mức ấy rất kỳ lạ. Dường như khẳng định suy nghĩ của ta, ngay khi Mạch Khê đến bên ngoài hoàng cung, một bóng người màu trắng đứng một mình trên tường thành, đứng ở trên cao nhìn xuống Mạch Khê và đội quân của hắn.

Bạch Tề.

Hiện giờ hắn đã bốn, năm mươi tuổi, một người thường ở độ tuổi ấy có thể nhảy cao như vậy cũng không phải dễ dàng gì.

Hắn phất ống tay áo, trên tường thành xuất hiện rất nhiều cung thủ, chỉ thẳng về phía Mạch Khê.

Đám lính ngạc nhiên ồ lên. Đương nhiên là ngạc nhiên, Bạch Tề là thủ lĩnh của phản quân, mà Mạch Khê là tướng quân dẫn đầu quân đội tấn công vô số thành trì, chuẩn bị đem quân đánh vào hoàng cung thì hai người lại xảy ra mâu thuẫn, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Một nam tử đứng phía sau Bạch Tề cao giọng nói: “Bạo quân đã bị chém đầu! Chúng tướng sĩ, chúng ta đã giành được thiên hạ về tay!”

Sau một khắc im lặng, hơn mười vạn tướng sĩ reo hò bộc lộ niềm vui sướng.

Ánh mắt ta chỉ dừng lại bên bóng người trên lưng ngựa kia, Bạch Tề chém hoàng đế trước hắn, đã khiến trong lòng mọi người công nhận Bạch Tề là hoàng đế tân triều. Bây giờ, ta cũng đã hiểu ra, vì sao khi Mạch Khê vẫn còn ở ngoài tiền tuyến tác chiến, Bạch Tề lại đi vào kinh thành, chính là vì giờ khắc này hôm nay.

Bạch Tề chờ bọn lính dần dần an tĩnh trở lại, nói: “Sông núi nhiều mỹ nữ, người muốn ngôi vị hoàng đế này quá nhiều, nhưng ta chưa từng ngờ được, người lại muốn có được ngôi vị hoàng đế để làm chuyện đại nghịch bất đạo như vậy!”

Nội lực Bạch Tề hùng hậu, tuy giọng không lớn nhưng mỗi người đều có thể nghe thấy rõ ràng. Tiếng trách mắng như xé gió kia khiến mọi người yên tĩnh trở lại.

“Đồ đệ Mạch Khê của ta, ta thu người làm đồ đệ khi người mới tám tuổi, đến nay đã hai mươi năm, sở học cả đời truyền thụ lại hết cho người, nhưng người vì ngôi vị hoàng đế này mà nhiều lần phái người ám sát ta. Thật sự khiến trái tim vi sư băng giá. Hôm nay đã diệt trừ được bạo quân, lúc này để thanh lọc thiên hạ, ta sẽ trừng phạt kẻ bất hiếu bất trung, đồ đệ vô đức vô hiếu.”

Thấy vẻ mặt kinh ngạc của mọi người, ta chỉ có thể thở dài. Tuy rằng xung quanh có nhiều người như vậy, nhưng bóng dáng một người một ngựa kia lại khiến ta cảm giác vô cùng cô tịch.

Hắn không nói được, dù có oan khuất cũng không thể rửa sạch nỗi oan cho chính mình.

Lúc này, không biết mũi tên từ gã lính nào trên tường thành đột nhiên lại bắn thẳng về phía Mạch Khê. Ta sợ hãi, đang muốn ra tay, đã thấy Mạch Khê không tránh không né giương cung lấp tên, trước khi mọi người kịp phản ứng, mũi tên của Mạch Khê đã bổ đôi mũi tên của đối phương, chỉ nghe thấy trên tường thành có tiếng hét vang lên, một gã cung thủ ngã từ trên tường thành xuống đất.

Mọi người hoảng sợ. Ngay cả ta cũng thấy kinh ngạc, không ngờ khả năng bắn cung của Mạch Khê lại chuẩn xác như vậy.

“Đừng!” Một giọng nữ sắc nhọn vang lên phía sau quân đội, một nữ tử thất thế chạy tới bên người Mạch Khê, “Đừng! Mạch Khê, đừng như vậy! Dù gì ông ấy cũng là sư phụ có công ơn dưỡng dục huynh! Mạch Khê...”

A Nhu đột ngột xuất hiện khiến chiến mã của Mạch Khê kinh ngạc, con ngựa nổi giận, giơ thẳng chân trước, muốn dùng móng chân đạp ngã A Nhu. Mạch Khê giữ chặt dây cương, nhưng con ngựa giống như nổi điên, không thể nào kéo lại được.

Chỉ có ta nhìn thấy, có kẻ bắn ám khí vào con ngựa của Mạch Khê, bọn chúng muốn ọi người tận mắt nhìn thấy hắn đạp chết A Nhu, khiến ác danh thất đức đè nặng lên vai hắn.

Trong lòng ta ngập tràn lửa giận, Mạch Khê của ta không thể có được ngôi vị hoàng đế cũng không sao, nhưng không thể để cho các người bắt nạt hắn như thế!

Phất ống tay áo, âm khí bay ra đánh thẳng vào người A Nhu, đẩy nàng ra xa mấy trượng. Ta hiện thân, đứng ở trước mặt con ngựa, lòng bàn tay ngưng khí, bắn bật ám khí trên người con ngựa ra, bay thẳng về chỗ cũ. Có tiếng thét lớn vang lên, một gã lính ngã xuống, ngất xỉu.

Ta đột nhiên xuất hiện khiến mọi người kinh hoàng, kêu to yêu quái, liên tục lui dần ra xa. Quây xung quanh ta và Mạch Khê.

Mạch Khê xoay người xuống ngựa, gắt gao giữ tay ta, mặt mày cau lại tràn đầy tức giận, vội vàng viết vào trong lòng bàn tay ta hai chữ “Về đi.”

“Bên cạnh chàng chính là nơi ta nên ở, chàng muốn ta về đâu bây giờ?”

Ta hỏi lại, Mạch Khê ngẩn người không nói gì.

Ta không hiểu tia sáng lưu chuyển trong mắt hắn, đột nhiên nghĩ đến, ta muốn cùng hắn ở bên nhau cả đời, nhưng hắn có nghĩ như vậy không? Sau này hắn có tiếc nuối ngôi vị hoàng đế, có trách ta... Trong lòng ta thấy không thoải mái, xoay người hỏi: “Mạch Khê, nếu ta có thể giúp chàng đoạt được ngôi vị hoàng đế, nhưng từ nay về sau sẽ không có Tam Sinh. Dùng Tam Sinh đổi lấy ngôi vị hoàng đế, chàng có đổi hay không?”

Hắn nhìn ta chằm chằm, sắc mặt càng trở nên khó hiểu.

Đúng vào lúc này, Bạch Tề lên tiếng: “Tam Sinh cô nương, cô nương nuôi nấng dạy dỗ Mạch Khê lớn lên, như tỷ, như mẹ, nhưng hắn lại nảy sinh tâm tư xấu xa với cô nương, hiện giờ cô nương vẫn còn muốn cứu hắn sao?”

Bốn phía đều là những tiếng xì xào bàn tán, Mạch Khê xiết chặt tay ta, không giận dữ, ngược lại còn tỉnh táo, nhìn Bạch Tề, trong mắt tràn đầy sát khí khiến ta cũng không khỏi rùng mình.

Ta vỗ tay hắn như muốn trấn an, nở nụ cười, cũng biết vì sao Bạch Tề phải cứu ta giúp Mạch Khê. Hắn muốn ta trở thành quân cờ áp chế Mạch Khê. Muốn Mạch Khê thân bại danh liệt hoàn toàn.

“Bạch Cửu, gần đây ta thường suy nghĩ, nếu lúc trước không phải vì tấm lòng lương thiện của Mạch Khê, ta sẽ không cứu người, thì đến ngày hôm nay, chúng ta có như thế này hay không?”

Sắc mặt Bạch Tề hơi đổi, Mạch Khê cúi mắt.

Ta nói, “Nhưng thời gian không thể quay trở lại, ta và Mạch Khê vẫn cứu người, cuối cùng cũng có ngày hôm nay. Từ trước tới nay ta không ưa người, cũng có linh cảm vài phần về tương lai. Người nói Mạch Khê lấy oán trả ơn, nhưng theo ý ta, người mới chính là kẻ bất nhân bất nghĩa! Người mang Mạch Khê đi, dạy võ công cho hắn, lại sai hắn thay người ra chiến trường, người chỉ là một thủ lĩnh trên danh nghĩa, đưa bé ấy bán mạng vì người, khi hắn giúp người dọn dẹp xong thành trì, người lại nói hắn ám sát người vì muốn đoạt ngôi vị hoàng đế.”

“Bạch Cửu, người ý vào Mạch Khê không thể nói, nên người có thể tùy tiện nói dối sao?”

“Hừ! Yêu nữ, chớ có ngậm máu phun người!” Ông tay áo của hắn vung lên, tên bay đến vùn vụt, Mạch Khê vươn tay kéo ta ra phía sau lưng hắn.

Ta hừ lạnh một tiếng: “Ta ngậm máu phun người còn hơn người phun phân vào mặt người khác.” Âm khí trong lòng bàn tay hất lên không trung, toàn bộ tên bay tới đều bị thổi bay.

Ta còn đang muốn mắng tiếp, chợt thấy phía sau có cái gì đó đột nhiên bay lại đây, ta xem thường, tùy tay vỗ, không ngờ thứ đó lại nổ tung.

Thấy hoa mắt, ta cảm thấy không ổn, theo bản năng cầm tay Mạch Khê muốn bảo hộ hắn trong lòng, trong lúc bối rối lại không thể kéo Mạch Khê. Lát sau trước mắt như tối sầm, ta chỉ cảm thấy một thân thể nặng nề ngã xuống trên người ta.

Tiếng nổ bất ngờ ấy khiến tai ta đau nhức. Có một chất lỏng ấm áp chảy theo hai má ta xuống, ta liếm liếm khóe miệng, ngửi thấy mùi máu tươi nồng đậm. Ý thức được đây là cái gì, ta run rẩy cố gắng đứng dậy.

“Mạch Khê.”

Không có người trả lời ta. Kiếp này, cho tới bây giờ hắn chưa từng trả lời ta.

Chờ đến khi tiếng ồn dần dần biến mất, cơ thể đè nặng ta vẫn không hề nhúc nhích. Ta run rẩy vươn tay, đi ra khỏi thân thể kia, khi nhìn thấy rõ mọi vật trước mắt, trong đầu trở nên trống rỗng.

“Mạch Khê.”

Áo giáp bảo vệ thân thể hắn đã vỡ tung, trên lưng không đếm được có bao nhiêu châm, ta không biết nên ôm hắn từ chỗ nào.

Hai má hắn úp trên mặt đất, dính bần bần đất, đôi mắt đã nhắm không hề mở ra, cũng không còn dịu dàng nhìn ta nữa. Tay hắn vẫn còn giữ ống tay áo của ta, giống như trước đây vẫn đi theo phía sau ta, chỉ sợ ta đi nhanh một chút sẽ bỏ rơi hắn.

Ánh mắt ta dừng lại trên ống tay áo, choáng váng nhìn hai chữ viết bằng máu:

“Không đổi.”

Ta ngây ngốc cười, đột nhiên cảm thấy mấy câu nói vừa rồi ngu xuẩn cỡ nào.

Mạch Khê đã chết.

Cũng biết hần đã lịch kiếp xong kiếp số của hần, hần đi tới nơi mà ta vô cùng quen thuộc, nhưng ta vẫn không kiềm chế được đau thương tràn ngập trong lòng cuộn cuộn tràn ra, bao vây quanh ta. Kiếp số của hần lịch xong rồi, ta và hần sẽ không thể ở bên nhau nữa. Không thể ở gần nhau, chứ đừng nói là cả đời.

Ta cúi đầu, áp mặt lên gò má đã lạnh như băng của hần, giữa mùi máu tươi nồng đậm, bỗng nhiên ngửi thấy một mùi hương, mùi hương hoa mai.

Từ trong vạt áo hần rơi ra một đóa mai đỏ, ta nhợt nhạt nở nụ cười, mà trong lòng vẫn không thể nào che lấp nỗi cô đơn.

“Mạch Khê, chàng có biết ta vì sao thích mai không?” Ta nhẹ giọng nói: “Bởi vì duyên phận đầu tiên của chúng ta bắt đầu từ hương mai, ta thích, chỉ vì đã gặp được chàng.”

Lúc này ta mới hiểu ra, vì sao mỗi lần Mạch Khê chuyển thế xuống Địa phủ đều tức giận như vậy. Hần giận vì ta không biết yêu quý chính bản thân mình. Khiến hần đau lòng như thế.

“Phản tướng đã chết, mau chóng bắt yêu nữ!” Không biết ai đã rống lên như thế!

Đột nhiên trong lòng ta dâng lên một luồng sát ý bạo ngược. Mạch Khê đã chết, ta và hần sẽ không thể cùng xuất hiện lần nữa, thế gian này không có Mạch Khê, thì còn gì để ta lưu luyến? Diêm Vương nói ta không được phép giết người, nhưng những người này khinh người quá đáng, ta giết sạch bọn chúng thì đã sao?

Ta vốn sinh ra ở Vong Xuyên, sinh ra đã bất tử, ta còn gì phải sợ? Lũ người trần này, ngu muội mà không biết, giết sạch bọn chúng mới có thể khiến thiên hạ yên tĩnh trở lại.

Ta ngẩng đầu lên, nhìn Bạch Tề đứng trên tường thành xa xa, cười ha ha, tập trung âm khí ngàn năm trong thanh âm, thê lương giống như lệ quỷ khóc cười.

Người thường làm sao trụ nổi. Trong chớp mắt, tiếng kêu gào thảm thiết vang lên không ngớt bên tai. Ta nghe, chỉ cảm thấy vô cùng sáng khoải, càng cười sung sướng. Hơn mười vạn binh lính bị thanh âm chấn động đến mức thất khiếu đổ máu. Ta không quan tâm, thậm chí đại khai sát giới, muốn hoàng cung này trong ngoài máu chảy thành sông, vậy bản thân khí cuộn cuộn của hoàng cung.

“Tam Sinh!”

Xen qua tiếng kêu rên, một tiếng nói trấn tĩnh truyền tới tai ta. Ta ngừng cười, đảo mắt nhìn lại, là Trường An.

Hần mặc y phục Lưu Ba, vô cùng chói mắt, khiến ta tưởng rằng nhìn thấy Trọng Hoa. Hốc mắt nóng lên, một dòng chất lỏng ấm áp từ trong mắt tuôn rơi, ta tiện tay lau qua, cũng là một tay đầy máu.

Máu và nước mắt của đá Tam Sinh.

Về mặt Trường An không đành lòng nói: “Tam Sinh, chớ nhập chấp niệm, chớ sinh ma tâm.”

Ta hừ lạnh một tiếng.

Trường An thở dài: “Tam Sinh, ngươi cũng biết rõ, đại khai sát giới, làm rối loạn thiên địa, sẽ phải chịu hình phạt hồn bay phách tán, đây chỉ là một hồi kiếp số, ngươi đừng vì giúp Mạch Khê độ kiếp, mà lại hủy đi ngàn năm đạo hạnh của chính mình...”

“Thì sao chứ?” Ta cười nói, “Ta vốn là một tảng đá, có hồn bay phách tán thì vẫn là một tảng đá, đỡ phải quan tâm tới chuyện thế gian, có gì không tốt chứ? Những kẻ này giết Mạch Khê, mặc kệ Mạch Khê có phải lịch kiếp hay không, sự thật chính là bọn chúng đã giết Mạch Khê. Ta muốn bọn chúng đền mạng, không có gì sai.”

“Tam Sinh.” Về mặt Trường An tràn đầy thương xót, “Ngươi mất Mạch Khê đau lòng không thôi, nhưng hơn mười vạn người này đều là sinh linh, bọn họ cũng giống ngươi, có người yêu thương, người giết bọn họ, vậy những người yêu họ biết làm thế nào đây?”

Ta ngẩn ra, quay đầu nhìn những người đó. Có người đang đau đớn giãy dụa, có người đã chết. Giống Mạch Khê lặng lẽ nằm trên đất, không hề nhúc nhích. Bọn họ không nên giết Mạch Khê, nhưng ta cũng không có quyền giết bọn họ.

Âm khí ngưng tụ trong người tản ra. Tiếng kêu rên bốn phía giảm hẳn, chỉ còn lại tiếng rên rỉ rất nhỏ.

Đột nhiên ta nghĩ, ba kiếp mà Mạch Khê hứa cho ta cũng chỉ là một giấc mơ đẹp, sớm hay muộn cũng phải tỉnh. Mà nay Mạch Khê đi rồi, chỉ là làm ta phải tỉnh lại sớm hơn một chút. Một giấc mơ dài mới tỉnh lại.

“Trường An, người đã có thể thấy được Thiên cơ, cố gắng tu luyện, có ngày thành công.”

Ta trở lại bên người Mạch Khê. Cầm tay hắn, chạm vào hai má đã lạnh cứng của hắn.

Ba kiếp này, cuối cùng cũng kết thúc. Ta chậm rãi nhắm mắt lại, chặt đứt tâm mạch. Hồn phách bay ra, lần này tới đón ta không phải là Hắc Bạch Vô Thường, mà là phán quan mặt lạnh bên người Diêm vương. Bút lông trong tay hắn vung lên, ta chỉ thấy cổ tay nặng trĩu, một bộ xích sắt chụp vào tay ta.

Hắn nói: “Tam Sinh, người phạm sát giới, ta bắt người trở về chịu phạt.”

Ta chỉ có thể gật đầu, không nói gì hơn.

16. Chương 16 (Hết)

BẮT TỬ

Moi tim.

Diêm Vương nghiêm trang viết xuống hai chữ.

Ta quỳ gối dưới điện Diêm Vương, lần đầu đập đầu trước mặt Diêm Vương.

Ta ở Nhân gian giết mấy nghìn người, đã quấy nhiễu trật tự luân hồi. Chỉ bị moi tim đúng là quá dễ dàng cho ta rồi, chắc chắn Diêm Vương đã phải thay ta gánh không ít áp lực.

Trước khi ta tới Địa Ngục hành hình, Hắc Vô Thường kéo ta lại, thở dài một hồi, nói: “Vốn chỉ là một tảng đá, vất vả lắm mới có được trái tim, giờ lại phải moi tim... Tuy vẫn là linh vật, nhưng có khác gì những tảng đá bình thường chứ?”

Ta nói: “Không phải vẫn còn đầu óc sao?”

Hắc Vô Thường lại thở dài. Về mặt tiểu quỷ Giáp Ất cũng vô cùng đau lòng. Chỉ có Bạch Vô Thường vẫn lạnh lùng như thường ngày, hỏi: “Có hối hận không?”

Ta biết hắn đang hỏi cái gì. Ta trở về Minh giới, chắc chắn Mạch Khê đã biết chuyện, bây giờ hắn đã lịch kiếp xong rồi. Là một Thần Quân, thay ta cầu tình, nói không chừng ta còn có thể không phải chịu phạt lần này. Hơn nữa, lần này ta bị phạt, trong mắt mọi người xem ra phần lớn đều vì Mạch Khê. Nhưng hắn không làm gì cả. Ngay cả xuống Minh giới nhìn ta một cái cũng không.

Ta nghĩ nghĩ, lắc đầu nói: “Không.”

“Vì sao?”

Ta quay đầu nhìn về phía cuối con đường Hoàng Tuyền, nơi đó có quỷ hồn lũ lượt đi xuống, mà trong mắt ta chỉ có hoa Bỉ Ngạn tuyệt đẹp nhưng cô tịch mọc ven đường, giống như ngày đầu tiên gặp Mạch Khê, bị ánh nắng ở Nhân giới chiếu rọi xuống tận đây.

“Trùng hợp như vậy, bị ta gặp được. Ta cũng không thể tránh khỏi.” Ta thở dài, tự giễu nói: “Có lẽ mất trái tim này rồi, sẽ thấy hối hận thôi.”

Bạch Vô Thường không nói nữa, vẫn đưa ta tới nơi hành hình rồi mới xoay người rời đi.

Quá trình moi tìm diễn ra rất thuận lợi, quỹ hành hình ta xuống tay rất nhanh. Ta mới cảm giác mũi dao chạm vào ngực, trái tim luôn nhảy nhót trong lồng ngực ấm áp của ta đã bị lấy ra ngoài. Cho đến khi miệng vết thương được khâu lại, ta mới cảm thấy đau đớn.

Hóa ra, tảng đá không có tim vẫn biết đau.

Minh giới có quy định, linh vật hoặc quỷ quái bị hành hình, không ai được đến giúp. Cho nên ngày đó, một mình ta bò về bên trong tảng đá Tam Sinh. Máu chảy qua ngực, thấm qua quần áo, nhỏ giọt xuống đất.

Sau đó, khi ta ở trong tảng đá dưỡng thương, tiểu quỷ Giáp lén lút nói cho ta biết, vết máu ta làm rơi trên mặt đất đã nở thành một bông hoa tỏa hương thơm ngát, ở Nhân giới gọi là hoa mai. Rất đẹp.

Lúc đầu ta còn không tin.

Minh giới là nơi tràn ngập âm khí. Địa phủ, Vong Xuyên là vùng đất chết. Chỉ có vật chết, chưa bao giờ có vật còn sống đi vào. Ngoại trừ mấy vị thần tiên rảnh rỗi quá mức, thỉnh thoảng xuống đây chơi ra, thì làm sao có hoa mọc ở Địa phủ.

Càng về sau, ta ở trong tảng đá cũng ngửi thấy hương mai.

Tiểu quỷ Ất nói với ta: “Tam Sinh, chân thân của người mọc lên một bông hoa đỏ xinh đẹp, vừa thơm vừa đẹp. Không còn giống người Minh giới chúng ta nữa rồi.”

Ta không biết có chuyện gì xảy ra, cũng lười suy nghĩ. Sau khi bị moi tim, ta cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, cảm giác tò mò, cảm giác không đành lòng cũng dần dần phai nhạt. Nhưng thỉnh thoảng bóng dáng Mạch Khê vẫn xuất hiện thoáng qua trong trí nhớ.

Nhưng ta nghĩ, theo thời gian chậm rãi trôi qua, bóng dáng tuyệt đẹp đó cũng sẽ biến mất trong đầu ta.

Giống như miệng vết thương trên ngực chậm rãi khép lại, một ngày nào đó, ngay cả vết sẹo cũng không còn.

Sau khi vết thương đã khá hơn, ta có thể rời khỏi tảng đá đi vài bước nhỏ, thì đóa hoa mai mọc bên cạnh ta cũng sớm tàn úa.

Ta không có cảm giác tiếc nuối, ta càng hiểu sâu sắc rằng, mấy thứ này, dù là ánh mặt trời Nhân giới, hoa mai đỏ và hương thơm của nó, cũng như Mạch Khê ôn nhuận như ngọc cũng dần dần tan thành mây khói. Gạt một cái đã tan biến.

Mỗi ngày ở Minh giới cũng không khác với lúc xưa nhiều lắm, ta vẫn như trước, mỗi ngày tản bộ bên bờ Vong Xuyên, cũng ngày ngày dựa vào tảng đá đọc thoại bản.

Những câu chuyện thường khiến đáy lòng ta dâng lên cảm xúc khát khao, mà nay trở thành một loại hồi ức đơn thuần trong đầu. Những tình tiết tốt đẹp ấy không thể khiến lòng ta rung động một lần nữa.

Một hôm, ta tản bộ quanh bờ Vong Xuyên trở về, ngẩng đầu lên nhìn lơ đãng xung quanh, thoáng thấy một bóng người đứng bên cạnh chân thân của ta.

Một tay hần đặt lên phía trên tảng đá, đôi mắt thâm thúy nhắm nghiền, không biết đang suy nghĩ điều gì. Nơi đó giống hệt như một bức tranh tuyệt đẹp.

“Mạch Khê...” Ta mấp máy môi, nhẹ nhàng phát ra hai chữ đã lâu rồi chưa từng gọi.

Người ấy nghe thấy tiếng ta, chậm rãi ngẩng đầu lên.

Đã lâu rồi không nhìn thấy gương mặt ấy, ta vươn tay vỗ nhẹ ngực mình, nơi này đã không còn cảm giác nữa rồi.

Nhưng vì sao, ta vẫn không kiềm chế được, hốc mắt ầm ướt.

Lúc này ta mới hiểu được, hóa ra không phải ta không nhớ, mà là tự ép chính mình không được nhớ. Sợ rằng nhớ lại những kỉ niệm không thể có lại.

Trong tầm mắt mơ hồ của ta, hần mỉm cười ấm áp.

“Không phải nàng nói muốn quyến rũ ta sao? Biểu hiện vụng về như vậy không lọt vào mắt bản thân được đâu.”

Ta đứng yên không nhúc nhích.

Hắn cười cười, vươn tay về phía ta: “Tam Sinh, lại đây ta xem nào.”

Chân ta không nghe theo sự điều khiển của ta, nhẹ nhàng bước tới. Hắn sờ sờ tóc ta: “Không phải ghét nhất bị người khác chạm vào đầu nàng sao?”

Ta thật thà gật đầu: “Bởi vì tảng đá rất khó mọc tóc.”

“Ta chạm vào như vậy, nàng có giận không?”

Ta lắc đầu: “Bởi vì là Mạch Khê.”

Hắn nheo mắt cười vô cùng vui vẻ. Ta nói: “Vì bây giờ chàng là Chiến Thần, ta đánh không lại chàng.” Tay hắn dừng lại một chút, dùng sức ghì chặt tóc ta. Ta lại nói, “Nhưng dù có đánh thắng được, ta cũng không ra tay.”

“Không nở à?”

“Không nở.”

Hắn im lặng, đột nhiên vươn tay giữ chặt tay ta, mười ngón tay gắt gao đan vào nhau: “Tam Sinh, cùng ta lên Thiên giới. Nàng thích hoa mai như vậy, làm Mai tiên được không?”

Ta ngẩng đầu nhìn hắn, thấy vẻ mặt hắn chân thành như vậy, biết không phải hắn nói đùa, ta sợ hãi lui ra sau từng bước, muốn tránh xa tay hắn. Hắn lại càng giữ chặt hơn.

Ta có chút bối rối, nói: “Ta chỉ là linh vật ở Minh phủ, là đá Tam Sinh người đầy âm khí, vốn không thể đi lên Thiên giới, hơn nữa bây giờ lại mất tim...”

Mạch Khê thở dài một hơi: “Tam Sinh, nàng dùng ba kiếp đi quyến rũ ta, giờ đã quyến rũ được rồi, lại muốn xoay người bỏ chạy sao? Như vậy không công bằng. Ta không buông tay được.”

“Chàng... nói gì?”

“Tam Sinh, nàng đã quyến rũ được ta rồi.”

Ta ngẩn người.

Mạch Khê lấy từ trong ngực ra một vật hình tròn tỏa ánh sáng nhấp nháy như con đom đóm, “Định một thời gian nữa mới đưa cho nàng.” Hắn niệm một cái quyết, ta chỉ thấy vật đó lóe sáng trong lòng bàn tay hắn, thoáng chốc đã không thấy đâu, ngay sau đó, ngực ta tràn đầy cảm giác ấm áp, lồng ngực lạnh lẽo đã lâu nay lại ấm áp như thuở nào.

Tim của ta.

Mạch Khê trả lại trái tim đã từng bị moi ra cho ta.

Trong lòng, cảm xúc cuộn cuộn dâng lên, đè ép dòng máu ấm áp, khiến toàn thân nhúc nhích: “Mạch Khê... Ta, ta...” Nước mắt tràn mi rơi ra, “Ta sinh ra ở Vong Xuyên, chưa bao giờ từng thật sự sống, ở vùng đất chết đời lâu như vậy, ta sợ ta không còn sống nữa.”

Ngón tay hắn nhẹ nhàng vuốt hai má ta, ôn hòa nói: “Nơi này sinh ra Tam Sinh, mà Tam Sinh của ta là linh vật to gan nhất ta từng gặp, sao nàng có thể không sống chứ?”

Hắn nói, “Tam Sinh, Vong Xuyên bắt tử.”

Hắn vuốt tóc ta nói, “Cùng ta lên Thiên giới, làm thê tử Chiến Thần được không?”

“Chàng bị ta quyến rũ thật sao?”

Hắn thở dài, “Đã sớm bị quyến rũ.”

Ta cúi đầu, dựa vào trong lòng hắn, vươn tay nhẹ nhàng ôm thắt lưng hắn, lặng lẽ áp má vào lồng ngực hắn.

“Có gả cho ta hay không?”

“Gả.”

17. Ngoại Truyện 1

XA NGƯỜI MÌNH THƯƠNG

Màn đêm tĩnh lặng bao phủ kinh thành.

Người phu canh ngáp một cái, gõ keng báo hiệu đã tới canh ba, đi vòng qua hẻm nhỏ sau phủ Tướng quốc, uể oải lặp lại tiếng keng.

Tường phủ Tướng quốc không cao, có thể nhìn thấy ánh nến le lói bên trong viện. Phu canh dừng chân nhìn vào trong sân một lát, nhìn rõ những cây mai trong vườn, mùa đông vừa trôi qua, hoa mới đã rụng dần, bỏ lại những chiếc lá bơ vơ trên cành. Gió thổi qua, những chiếc lá khô khốc khẽ lay động.

Bên trong vườn mai có một gian nhà mộc mạc, ánh nến chập chờn trong gian nhà. Dân chúng đồn đại rằng Tướng quốc đại nhân không thích xa hoa, mỗi ngày chỉ ở trong gian nhà giản dị đó.

Nói xạo! Phu canh quệt miệng, cái gì mà ngủ đêm trong phòng, rõ ràng vị Tướng quốc đại nhân này gần như là đêm nào cũng không ngủ. Từ lúc vị đại nhân này tới đây, gõ gõ mõ báo canh hàng đêm, đêm nào cũng thấy ánh sáng đèn dầu rực rỡ trong phòng Tướng quốc.

Phu canh càng tò mò hơn những người khác. Rốt cuộc Tướng quốc đại nhân là người như thế nào? Rõ ràng có quyền lực nghiêng thiên hạ, dưới một người trên vạn người, nhưng lại chỉ thích ở trong một gian phòng bình dân. Không sợ có người âm mưu ám hại sao? Ngài ấy muốn thuyết phục bản thân không sợ bóng tối ư? Ngày nào cũng không cần ngủ sao?

Nhưng dù sao chuyện của quan trên, một phu canh như gã làm sao hiểu nổi, vì thế tiếp tục ngáp, tiếp tục suy đoán những khả năng có thể xảy ra, chỉ trong chớp lát, đã đi rất xa.

Phu canh không biết rằng, sau khi gã vừa đi, cánh cửa căn nhà gỗ kia “cạch” một tiếng mở ra. Nam tử kia vội vội vàng vàng như đuổi theo một thứ gì đó, đến lúc chạy ra, nhìn khoảng sân trống rỗng, hần dưng bước.

Mắt nhìn bốn phía, khoảng không vẫn trống vắng.

Thân hình nam tử cao gầy, sắc mặt xanh trắng không khỏe mạnh, rõ ràng nhìn qua mới khoảng ba mươi tuổi nhưng đầu đã có tóc bạc. Gió đêm lạnh lạnh thổi qua, cảm giác như chỉ cần một trận gió to có thể thổi bay hắn.

Ai biết được, nam tử nhìn có vẻ yếu ớt, không chút sức sống này lại chính là người một tay che trời, là người luôn đưa ra những quyết sách trong triều.

Mím cười buồn bã, kèm theo tiếng thở dài, Mạch Khê tự giễu một tiếng: “Hóa ra là nằm mơ!”

Gió xuân lạnh lạnh, hắn chỉ khoác một chiếc áo mỏng cũng không vội bước vào trong nhà. Đứng ở trong sân viện, lẳng lẽ nhìn ánh trăng tàn, chợt lẩm bẩm: “Vì sao ngay cả một giấc mơ cũng không để cho ta mơ hết chứ?”

Bước từng bước, chậm rãi bước vào giữa vườn mai. Dưới một tang cây, trước một tấm bia đá nhỏ, phía trên khắc sâu bốn chữ, “Thê tử Tam Sinh.” Hắn nhắc vạt áo, ngồi xuống bên cạnh tấm bia. Nhìn cành mai đỏ đã rụng hết hoa, nhẹ nhàng nói: “Vì sao không quay lại thăm ta? Nàng không nhớ ta ư? Còn ta, cả ngày lẫn đêm đều nhớ đến nàng.”

“Ta đã viết tấu thư dâng lên hoàng thượng, tru di cửu tộc Đại tướng quân, nàng không cần ngốc nghếch ghen tuông với Thi Sánh Sánh nữa, cũng sẽ không bị bọn chúng bắt nạt nữa.”

“Khi còn bé, nàng bảo ta quá mềm lòng. Nàng không biết, ta chỉ mềm lòng với một mình nàng, không có cách nào từ chối nàng được.”

“Tam Sinh, trả lời ta một tiếng được không?” Gió lướt qua gương mặt hần, lạnh thấu xương.

“Tam Sinh.” Hần nói. “Đừng bắt Mạch Khê chơi trốn tìm nữa, nàng biết ta sợ nhất là không tìm thấy nàng.”

“Ta sợ nhất không tìm thấy nàng.”

“Sao nàng có thể để ta không tìm thấy lâu như vậy?”

Không còn người sẽ trả lời hần, không còn người nấp sau cây mai bất ngờ nhảy ra ngoài, không còn có người nhìn hần không chớp mắt, muốn hần chuẩn bị hôn sự.

“Ngày mai, sau khi bọn chúng bị hành hình ở chợ, nàng hết giận sẽ trở lại mà. Ta chờ nàng.” Hần vẫn tiếp tục nói, cũng không quan tâm có người trả lời hần hay không.

Cả đêm ấy, Mạch Khê mặc áo quần đơn bạc, ngồi yên bên cạnh mộ Tam Sinh.

Ngày hôm sau, sau buổi chiều triều, trên đường về đột nhiên hần bị choáng. Viên quan bên cạnh vội vàng đỡ hần, nói: “Tướng quốc đại nhân, không khỏe sao? Hạ quan thấy sắc mặt ngài không được tốt.”

Mạch Khê ho nhẹ hai tiếng, khoát tay nói không sao. Nhưng vừa đi được hai bước, lại ho khan dữ dội, không thể đứng dậy. Đám quan lại vây quanh nói: “Có cần tấu với hoàng thượng xin hoãn buổi giám trảm hôm nay...”

“Không cần.” Mạch Khê lạnh lùng cắt ngang lời viên quan kia, liếc xéo hần một cái. Che miệng nén tiếng ho khan, lặng lẽ đi ra xa.

Sau lưng, các đại thần không còn một ai dám tiến lên thăm hỏi.

Vị quan bị hần lườm, lúng túng cười, một vị quan khác trong triều có giao tình tốt với hần nói khẽ: “Ai chẳng biết Tướng quốc đại nhân đã chờ ngày này suốt mấy năm nay. Người tự gây họa rồi.”

Sắc mặt người kia tái nhợt, nhìn bóng dáng cao gầy của tướng quốc càng ngày càng xa, chỉ có thể thở dài hối hận.

Ra đến cửa cung, đã có người chuẩn bị sẵn kiệu. Mạch Khê vén rèm muốn vào kiệu, khóe mắt chợt nhìn thấy một bóng người quen thuộc, hần ngẩng đầu nhìn lại, đúng là Đại quốc sư.

Nổi lòng dâng lên, hần lại ho hai tiếng.

Hai người này đều là những người cực kỳ kiêu ngạo, thường ngày không ai hành lễ chào ai, nhưng hôm nay Đại quốc sư lại chủ động tìm Mạch Khê.

Đại quốc sư mở miệng nói trước: “Chuyện tru di cửu tộc kia có liên quan gì tới ngài? Họ chỉ là những người vô tội, đâu có dính dáng gì tới ân oán giữa mấy người?”

Mạch Khê ho một trận dữ dội, một lúc lâu sau mới trở lại bình thường, cười nhạt nói: “Ngài nói lời này đã muộn rồi.” Đại quốc sư trầm mặc hồi lâu, thở dài nói: “Năm đó đều là sai lầm của ta. Ta đã làm điều ác nghiệt ấy, nên để ta trả giá mới phải...”

Mạch Khê không quan tâm đến hần, cúi người ngồi vào trong kiệu.

Nhuyễn kiệu dần dần biến mất trong biển người tấp nập.

Chợ bán thức ăn.

Mạch Khê ngồi nghiêm trang trên đài cao, bình tĩnh nhìn pháp trường. Ở trung tâm nơi đó, từng có một đài cao, thiêu cháy Tam Sinh của hần.

Cả đời này hần chỉ có một mình Tam Sinh. Tim đau nhói, Mạch Khê nhắm mắt che kín toàn bộ thần sắc.

Gần trưa, hần vung tay lên, dẫn nhóm phạm nhân đầu tiên lên. Đại tướng quân đã cắn lưỡi tự vẫn ở trong ngục, nhóm áp giải này chỉ có mấy phu nhân của hần, ba con trai và một con gái duy nhất của hần – Thi Sánh Sánh.

Mạch Khê che miệng ho khan một lúc, thị vệ bên cạnh nhìn trời một chút hỏi hần đã hành hình được chưa. Hần gật đầu. Thị vệ giơ tay, chưa kịp nói chữ “Chém.” thì một nữ nhân tóc tai bù xù, dáng vẻ nhếch nhác cao giọng hét: “Mạch Khê! Kiếp sau! Kiếp sau ta chắc chắn sẽ không thích ngươi! Ta sẽ nguyên rửa ngươi mãi mãi không thể ở bên người mình yêu! Vĩnh viễn ngươi không thể ở bên cạnh nàng!”

Trả lời nàng chỉ có một trận ho dữ dội đau xé ruột gan.

Đao phủ phía sau muốn tiến lên bịt miệng Thi Sảnh Sảnh, nàng lại liều mạng giãy dụa, gào thét: “Kiếp này ngươi giết cửu tộc ta! Nếu có kiếp sau, ta sẽ khiến ngươi tự tay giết chết người ngươi thích nhất! Ngươi và nàng vĩnh viễn không thể có kết cục tốt!”

Mạch Khê nghe xong, nổi giận, ánh mắt lạnh lẽo khiến thị vệ đứng bên cạnh hần sợ run.

Mạch Khê kiềm chế lồng ngực đang run rẩy, rút một tấm lệnh bài, hàm hàm vát xuống đất. “Đại não pháp trường, tội càng thêm tội, chém ngang lưng [38]!”

Mọi người nghe thấy, sợ hãi.

Thi Sảnh Sảnh ngửa mặt lên trời cười to, cũng điên cuồng nói: “Các ngươi không có kết quả tốt đâu! Ngươi cho rằng nàng có thể trở lại ư? Nàng đã chết! Nàng chết rồi!”

Mạch Khê xiết chặt nắm tay, giọng nói thường ngày lễ độ ôn hòa bao nhiêu thì bây giờ còn lạnh lẽo hơn cả hàn băng: “Chém ngang lưng. Bỏ quan muốn nàng tận mắt chứng kiến cửu tộc mình bị tru diệt sạch sẽ như thế nào.”

Ngày đó, ở chợ, máu tươi trôi đầy đất, tiếng nữ nhân kia khóc lóc và tiếng thét chói tai cho tới tận lúc hành hình kết thúc vẫn còn quanh quẩn giữa không trung. Giống như tiếng lệ quý kêu oan, sờn gai ốc, đau lòng nhĩ. Cuối cùng, thi thể nàng cũng giống như những người khác, bị bọc lại qua loa, không biết ném đi chỗ nào.

Từ đó về sau, mỹ danh Tướng quốc ôn nhu quân tử đã không còn tồn tại.

Cũng trong đêm đó, Mạch Khê trở bệnh, nằm trên giường không dậy nổi. Hoàng đế truyền thái y tới khám, chẩn đoán hần bị bệnh lao [39]. Cả triều đình đều hoảng hốt.

Ngược lại, đương sự lại tỏ ra không có việc gì, nhờ thuốc vượt qua cơn bệnh, mấy ngày sau lại vào triều, vẫn xử lý mọi việc như bình thường. Hần không nói, cũng không ai biết bệnh hần đến mức độ nào, thoạt nhìn không khác những người bình thường. Cũng không thấy hần ho khan quá nhiều.

Dần dần mọi người cũng quên hần bị bệnh lao.

Lại một mùa rét đậm tới.

Trong sân, vườn mai nở rộ tuyệt đẹp. Mạch Khê khoác áo mỏng ngồi dựa trước cửa nhà gỗ nhìn vườn mai hồi lâu. Cho đến lúc trời tối đen không thể nhìn thấy vật gì, hần mới chậm rãi đi vào trong nhà, thấp sáng nền. Qua ánh nền, sắc mặt hần tái nhợt dọa người, hai gò má lõm sâu, ánh mắt nặng nề.

Hần ngồi trước bàn đọc sách, trải một tấm giấy Tuyên thành, chậm rãi vẽ một cảnh mai. Đặt bút xuống, hần lặng lẽ nhìn hồi lâu, ma xui quỷ khiến hần lại cầm bút lên, vẽ thêm vài nét nữa, bóng lưng nữ tử như ẩn như hiện phía sau nhành mai, dường như nàng đã ngửi hương mai, đắm chìm trong đó.

Mạch Khê nhìn người trong tranh, giống như đã rất lâu không nhìn thấy. Tay kéo ra, đầu ngón tay chạm xuống mặt giấy Tuyên Thành còn chưa khô vết mực.

Cảm giác lạnh lẽo truyền từ đầu ngón tay tới tận tim, hần nhắm mắt lại, lại không tìm được cơn ho khan. Bỗng nhiên, hần cong người lại, một ngụm máu tươi phun lên mặt giấy Tuyên Thành. Máu tươi sắc nét giống như kia là một cảnh mai thật sự.

“Mạch Khê.”

Nghe như có tiếng người gọi hần, hần mở choàng mắt. Nàng kia ngồi trên giường, trong tay còn cầm y phục của hần, tỉ mỉ khâu vá cho hần: “Mạch Khê, sao y phục của ngươi lại rách rồi? Bị bắt nạt hả? Có đánh lại không?”

Mạch Khê không dám nháy mắt, ngẩn người nhìn ngây dại.

“Tam Sinh.”

Ngoài viện, tiếng gõ mõ lại truyền tới, bóng người đó thoáng lung lay một cái, sau đó như gió thoảng, biến mất.

Mạch Khê muốn đuổi theo, nhưng thân thể không còn nghe theo mệnh lệnh của hắn, thân hình nghiêng về phía trước ngã nhào, ống tay áo hất đổ cây nến trên bàn.

Cây nến lặn xuống, Mạch Khê cũng không quản, nổi đau trong lòng hắn không có cách nào có thể kiềm nén, nhìn chăm chăm vào nơi Tam Sinh biến mất, yếu ớt nói: “Người nào đốt đèn may y phục... Tam Sinh, còn ai vì ta đốt đèn may y phục nữa?”

Ngọn lửa bén lên rèm cửa sổ. Mạch Khê nhìn ánh lửa nóng rực, chỉ thản nhiên nhíu mày.

Lúc phu canh đi qua phủ Tướng quốc, xuyên qua hai con đường, đang nói: “Cẩn thận củi lửa...” Liếc qua góc phố, nhìn thấy ánh sáng.

Bầu trời quanh phủ Tướng quốc đã bị nung đỏ một vùng.

Chú thích:

[38]: Chém ngang lưng (hình phạt tàn khốc thời xưa, chém ngang lưng thành hai đoạn)

[39]: Bệnh lao, một thứ vi trùng độc nó làm tổ ở phổi, thành bệnh ho ra máu, gọi là phế lao, kết hạch ở ruột gọi là tràng lao, cứ quá trưa ghê rét sốt nóng, đau bụng đi lị, ăn uống không ngon, da thịt gầy mòn gọi là hư lao.

18. Ngoại Truyện 2

MẠCH KHÊ

Khi phần hồn của Mạch Khê lung lay rời khỏi thân thể người phàm, Vũ Khúc Tinh Quân đã đứng chờ ở giữa không trung. “Cung nghênh Thần Quân trở về. Thiên Đế đã chuẩn bị sẵn bàn tiệc, làm lễ tẩy trần cho Thần Quân rồi ạ.”

Nhớ lại tất cả những chuyện đã qua, Cửu Thiên Chiến Thần lịch kiếp trở về không có cảm giác vui sướng. Bên tai hắn chỉ còn tiếng nói mờ mịt của Tam Sinh: “Ta thích, chỉ vì gặp được chàng.”

Trong lòng không kiềm được nỗi chua xót xen lẫn ảm áp. Hắn quay đầu nhìn về phía hạ giới, nơi nữ tử thất thần ngồi ôm thân thể “Mạch Khê” đầy máu giữa chiến trường. Trầm mặc một lúc mới nói: “Vũ Khúc, Ti Mệnh đâu?”

Nghe giọng nói Mạch Khê lạnh lẽo như vậy, Vũ Khúc rung mình một cái: “Ti Mệnh... Ti Mệnh...”

“Thôi, ta tự sẽ đi tìm nàng.”

Vũ Khúc còn chưa kịp ngăn cản, dưới hạ giới truyền tới một tràng người sắc nhọn xuyên thủng lòng người, phá không vọng tới. Tiếng cười tràn đầy âm khí khiến Vũ Khúc Tinh Quân nghe thấy cũng phải run sợ, hắn nhìn Tam Sinh, thở dài nói: “Đáng tiếc, Minh giới hiem hơi lắm mới có một linh vật nhảy bén như vậy, trải qua kiếp này, e rằng sẽ vào chấp niệm, đọa ma thôi.”

Mạch Khê nhú mày, đứng bất động, Vũ Khúc vội vàng khuyên nhủ: “Thần Quân, không thể! Không được đâu ạ! Đây là chuyện của hạ giới, không thể nhúng tay!”

Mạch Khê lạnh nhạt nhìn Vũ Khúc: “Bản quân có từng nói sẽ nhúng tay vào sao?” Vũ Khúc xấu hổ im lặng. Mạch Khê lại nói: “Nhưng bản quân lại nhìn thấy một người phạm có tiền duyên, muốn chỉ điểm cho hắn một chút.”

Vũ Khúc lau mồ hôi lạnh. Nhìn người được Mạch Khê “chỉ điểm” tên là Trường An, Vũ Khúc âm thầm thở dài, kẻ kia rõ ràng vốn là tình kiếp của Tam Sinh, giờ cái tình kiếp ấy rõ ràng là bị Cửu Thiên Chiến Thần tước đoạt luôn mất rồi. (ý nói Trường An vốn là tình kiếp của Tam Sinh mà giờ tình kiếp lại trở thành Chiến thần Mạch Khê.) Chiến Thần bạc tình động lòng với tảng đá vô tình, đại nạn Thiên Địa rồi!

Khi linh thể mang tên Tam Sinh kia rời khỏi thân thể, Vũ Khúc nhìn thấy rõ ràng, Mạch Khê ngăn phán quan từ xa tới, đưa bộ xích sắt cho hắn. Từ xa, Vũ Khúc có thể cảm thấy sợi xích kia phát ra thần khí. Mạch Khê nói gì đó với phán quan, phán quan gật gù cười một tiếng.

Vũ Khúc cúi mắt, định làm ra vẻ như không nhìn thấy gì. Nhưng khi thấy phán quan khóa xích sắt kia trên cổ tay Tam Sinh, Vũ Khúc vẫn không nhịn được, nói: “Thần Quân... Sợi xích kia thần khí cuộn cuộn, Thạch linh Tam Sinh lại do âm khí ngưng tụ bên bờ Vong Xuyên mà hóa linh. Nếu để nàng mang đi, sợ là không ổn.”

Mạch Khê không trả lời, lạnh lẽo nhìn phán quan đưa Tam Sinh đi, trong đôi mắt đen lóe lên tia sáng thâm thúy, cuối cùng ánh mắt hắn nhìn vào lòng bàn tay mình, đột nhiên nói: “Vũ Khúc, bảy bảy bốn mươi chín đạo thiên lôi rất kinh khủng phải không?”

Vũ Khúc không hiểu Mạch Khê hỏi vậy là có ý gì, chỉ trả lời theo bản năng: “Một đạo lôi hình đã có thể rung trời lở đất, nói chi tới bốn mươi chín đạo Thiên Lôi, vô cùng lợi hại.”

“Có ai cam tâm tình nguyện chịu phạt lôi hình không?”

Vũ Khúc vội vàng lắc đầu: “Đây chính là hình phạt hồn bay phách tán đó!”

Mạch Khê cười nhạt, xiết chặt nắm tay, giọng nói nhẹ đến mức gần như không thể nghe thấy: “Nếu có thể đổi được Tam Sinh, vậy thì cứ thế đi.” Vũ Khúc không nghe rõ, đang muốn hỏi lại, Mạch Khê nói tiếp: “Vũ Khúc, tiệc của Thiên Đế, bản quân không đi, nếu hắn muốn bày yến thay ta, thì để lần sau thay ta tổ chức tiệc cưới đi.” Nói xong, không đợi Vũ Khúc kịp phản ứng, dáng người Mạch Khê lóe sáng, biến mất.

Vũ Khúc khóc không ra nước mắt, ngăn người đứng giữ không trung hồi lâu.

Mình giới.

Mạch Khê gặp Diêm Vương trước Tam Sinh một bước, lúc đó Diêm Vương đang đau đầu nhức óc không biết nên xử lý Tam Sinh thế nào, nhẹ thì không đúng với pháp luật, nặng thì không nỡ. Mạch Khê bước chân vào điện, lạnh nhạt nói hai chữ: “Moi tìm.”

Mạch Khê đột ngột xuất hiện khiến Diêm Vương giật nảy mình nhảy lên một cái, lại nhảy xuống gầm bàn, run rẩy thì thầm: “Đại điện này, gạch mới lát chất lượng thật tốt! Sao lại tới chứ?”

Mạch Khê lạnh lùng nói: “Ra đây.”

Diêm Vương gầy gò rút rờ chui từ dưới gầm bàn ra, ánh mắt đáng thương nhìn Mạch Khê: “Thần Quân! Tiểu Vương cũng không muốn xử phạt Tam Sinh, nhưng lần này nàng ấy vi phạm quá mức, Tiểu Vương... Tiểu Vương thật sự không còn cách nào khác!”

“Tất nhiên phải phạt.” Mạch Khê nói, “Dùng hình phạt moi tìm đó.”

Diêm Vương ngăn người, nhìn Mạch Khê thật lâu, mới do dự nói: “Đây, không phải là quá nhẹ ư, dù sao Tam Sinh cũng gây rối loạn trật tự thiên địa...”

“Như thế là được rồi. Nếu bên trên có trách phạt, ta sẽ chịu trách nhiệm thay người. Sau khi moi tìm Tam Sinh, lập tức giao cho ta.”

Bên ngoài Diêm Vương điện truyền tới tiếng bước chân, có lẽ phán quan áp giải Tam Sinh đã về. Mạch Khê lắc mình trốn sau cây cột lớn trong điện, không quên thì thầm ra lệnh cho Diêm Vương, “Nhớ tìm quý sai nhanh tay, đừng để nàng chịu khổ.”

Tam Sinh đi theo phán quan vào bên trong, vẻ mặt bình tĩnh giống như thường ngày rồi rảnh tới tán chuyện với Diêm Vương. Khi Diêm Vương nói hai chữ “mọi tì”, Tam Sinh nhìn Diêm Vương cười nhạt, sau đó quỳ xuống dập đầu, không nói một câu cảm tạ hay bất mãn, bình tĩnh chịu phạt.

Đi ra sau điện, Bạch Vô Thường hỏi nàng “Có hối hận không?”

Mạch Khê ẩn thân sau lưng bọn họ, nghe thấy câu hỏi này, dừng bước lắng nghe.

“Không.”

Đầu ngón tay giật giật, xiết chặt thành nắm đấm, ánh mắt Mạch Khê chuyển hướng, cuối cùng kìm nén mong muốn xông lên giữ chặt nàng. Mạch Khê muốn: lúc này nàng đã kiên định trả lời “Không.” như thế, thì sau này cũng không thể hối hận.

Sau khi nhận trái tim của Tam Sinh từ tay quỷ sai, Mạch Khê cẩn thận cầm lấy, dùng thần minh khí che chở.

Từ xa nhìn lại, thấy Tam Sinh ôm ngực chậm chạp mà khó khăn bò vào trong tảng đá. Ngàn vạn năm trôi qua, trái tim vốn bình lặng không gợn sóng của hắn đột ngột cuộn cuộn nổi lên, co thắt lại thành cơn đau mơ hồ, hắn trầm nghĩ, nhin một chút là được, nhin một chút là được. Cũng không biết là để cho Tam Sinh nhin một chút, hay là tự bảo bản thân mình nhin một chút.

Trở lại Thiên giới, nơi đầu tiên Mạch Khê tới là Thấu Hồn các. Trong Thấu Hồn các có một bảo vật tên là Thấu Hồn, có thể tẩy sạch hồn phách trong trời đất, dù là yêu ma quỷ quái phương nào, chỉ cần ở trước mặt bảo vật này, sẽ xua đuổi hết ma khí, trở thành sinh linh không khác gì người phàm.

Mạch Khê nâng trái tim Tam Sinh lên, đặt trước Thấu Hồn, sau một trận rung chuyển, trái tim còn tươi sống lúc trước, nay không khác gì một hòn đá bình thường. Mạch Khê mỉm cười, mừng rỡ cầm tảng đá về cung điện Trường Thắng Thiên của mình.

Lời đồn lan truyền khắp Thiên giới, sau khi Chiến Thần Mạch Khê lịch kiếp trở về, càng ngày càng trở nên kỳ lạ. Không nhắc tới chuyện từ chối tiệc tẩy trần của Thiên Đế, cả ngày bế quan không ra, ngay cả mấy Thần Quân có giao tình tốt tới cửa bái phỏng cũng bị chặn ở ngoài cửa.

Trong lúc mọi người đang âm thầm bàn tán về vị Thần Quân này, đột nhiên lại có sét đánh thẳng vào điện Trường Thắng Thiên.

Chấn động của Thiên Lôi không nhỏ, bảy bảy bốn mươi chín đạo lôi hình đánh vào bên trong điện Chiến Thần, khiến một nửa Thiên giới rung chuyển, Thiên Đế hoảng sợ đi suốt đêm, chỉ thấy Trường Thắng Thiên cháy sạch rực đỏ, Chiến Thần toàn thân đầy máu tẩm trong lửa, không biết cầm thứ gì trong tay, khuôn mặt nhếch nhếch đầy máu, nhưng lại nở nụ cười ôn hòa.

Chưa bao giờ nhìn thấy vẻ mặt Chiến Thần như vậy, chúng thần tiên nhìn hắn, nhất thời không ai dám tiến lên giúp hắn.

Cuối cùng, Ti Mệnh Tinh Quân cũng hồi phục tinh thần, lôi kéo Vũ Khúc, hợp lực đưa Mạch Khê đang tự thiêu trong biển lửa ra ngoài. Khi nhìn thấy vật trong tay Mạch Khê, Ti Mệnh như hít phải ngụm khí lạnh: “Người... Người... Người dám sửa lại mệnh của nàng?”

Chúng thần tiên nghe tiếng kêu của Ti Mệnh, lúc này mới đồng loạt nhìn vật trong tay Mạch Khê, đó chính là trái tim của Tam Sinh, lúc này đã hóa thành một vật thể trong suốt tỏa ánh sáng nhạt, đã không còn âm khí bao quanh, sát khí tiêu tan, chỉ còn lại một luồng thần khí ngạo nghễ tỏa ra, giống như đóa mai đỏ ngạo nghễ nở trong trời đông giá rét.

Thiên Đế trầm giọng, thấp giọng quát: “Loạn rồi! Nghịch thiên cải mệnh là tội làm loạn trật tự thiên địa! Người cho rằng mình mang thân Thượng thần nên không sợ trời phạt sao?”

Lúc này Vũ Khúc mới hiểu ra. Thảo nào Thần Quân lại đeo xích sắt ấy lên tay Tam Sinh, thảo nào hắn muốn mọi tì nàng, thảo nào hắn lại hỏi chuyện bốn mươi chín đạo Thiên Lôi. Thì ra, ngay từ khi hắn trở về, đã vạch sẵn kế hoạch cho tương lai.

Đeo xích sắt kia lên tay Tam Sinh, là muốn dùng thần khí xua tan âm khí trong người nàng. Mọi tim nàng mang lên Thiên giới là vì muốn hoàn toàn cải mệnh nàng, đến ngày nào đó sẽ phải nhận hình phạt của trời bằng bốn mươi chín đạo Thiên Lô, hẳn đã sớm chuẩn bị tốt mọi thứ, lại không để bất kỳ ai biết, một mình lặng lẽ chịu toàn bộ trách nhiệm.

Mạch Khê im lặng, cẩn thận cất trái tim đó vào trong ngực, nói với Thiên Đế: “Mấy ngày nữa, ta muốn xuống Minh giới một chuyến. Lần trước ngài thay ta bày tiệc tẩy trần ta chưa đi, lần này làm tiệc cưới thay ta đi. Ta sẽ không thất hẹn nữa.”

Thiên Đế trợn mắt nhìn hắn hồi lâu: “Vì một khối đá Tam Sinh, để bản thân nhếch nhác như vậy, có đáng không?”

“Dù biết phải chịu phạt hồn bay phách tán, nàng vẫn vì cái chết của ta mà đại khai sát giới. Sao ta có thể không chịu được bốn mươi chín đạo Thiên Lô vì nàng chứ?”

“Người quyết tâm muốn thành thân với linh vật Minh giới ư?”

Mạch Khê lắc đầu: “Hiện giờ nàng đã là thần tiên.”

Thiên Đế thở dài: “Trên Cửu Trùng Thiên này, còn có rất nhiều người tốt hơn nàng, sao hết lần này tới lần khác, ngươi cứ chung tình với một tảng đá như vậy chứ?”

Đột nhiên Mạch Khê nhớ tới câu trả lời của Tam Sinh với Bạch Vô Thường, hắn mỉm cười: “Gặp nàng, ta cũng không còn cách nào khác.”

Chúng thần tiên đều im lặng. Thiên Đế nhìn ánh lửa ngập chìm điện Trường Thắng Thiên hồi lâu, cuối cùng phát tay áo bỏ đi, bỏ lại một câu: “Người muốn cưới, nàng đồng ý gả, ta còn có thể ngăn cản nhân duyên của các ngươi được ư?”

Mạch Khê nhắm mắt lại, dù toàn thân đầy vết máu, nhưng chúng thần vẫn nhìn rõ nụ cười mừng rỡ không che giấu bên khóe môi hắn.

Tam Sinh, Tam Sinh...

Lần này, cuối cùng ta cũng có thể hứa cho nàng cả đời bất tử rồi.

19. Ngoại Truyện 3

TI MỆNH TINH QUÂN TỰ VẤN

Ti Mệnh đã chết. Thật ra thì cũng coi như không phải là chết. Chẳng qua do nàng không cẩn thận rơi xuống Túc Tiên đài rồi ngủ thiếp đi mà thôi.

Dưới Túc Tiên đài là Quỳnh trì (hồ), là cái hồ chứa rượu vạn năm, vô cùng thơm, nhưng uống vào rất dễ say. Cho dù đã là thượng thần, nếu uống quá nhiều, cũng sẽ ngủ một giấc dài trăm ngàn năm mới có thể tỉnh lại.

Ti Mệnh Tinh Quân chìm cả người trong đó. Mà toàn bộ Thiên giới đều biết Ti Mệnh không biết bơi, xuống nước bình thường đã uống no rồi, luôn luôn bị mọi người coi thường, và đương nhiên là không thể tự mình lên bờ được. Cho nên, khi tiên nga trông coi Quỳnh trì phát hiện ra Ti Mệnh đã “Nịch [40] rượu”, ba chân bốn cẳng đưa nàng lên bờ, phát hiện ra Ti Mệnh ngâm trong rượu quá lâu đã hôn mê bất tỉnh.

Lão tiên y bắt mạch cho Ti Mệnh, nói có lẽ phải sáu bảy ngàn năm nữa, Ti Mệnh Tinh Quân mới tỉnh lại.

Sáu bảy ngàn năm đối với thần tiên bất tử vốn không phải là một khoảng thời gian quá dài, nhưng Ti Mệnh là thần cai quản số mệnh tam giới, không chỉ quản lý số mệnh, mà còn là người viết ra tất cả các sự kiện diễn ra trong quá trình lịch kiếp. Đây là một vị trí vô cùng quan trọng. Tam giới không thể thiếu Ti Mệnh Tinh Quân dù chỉ một ngày. Chứ đừng nói đến việc thiếu cả sáu bảy ngàn năm.

Chúng thần tiên vô cùng hoảng hốt. Thầm trách móc Ti Mệnh đi đứng không cẩn thận, đang lúc sứt đầu mẻ trán không biết phải làm sao, có một tiên nga nhỏ giọng nói, trước khi Ti Mệnh rơi xuống Túc Tiên đài, nàng loáng thoáng thấy thê tử mới cưới của Mạch Khê Thần Quân ở bên cạnh Ti Mệnh, dường như hai người có xích mích gì đó, nói chuyện không vui vẻ.

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người đều im bất, người nhìn ta một cái, ta nhìn người một cái, nhưng không ai dám chỉ ra điểm quan trọng trong câu nói kia.

Chiến Thần vốn là một thượng thần thưởng phạt phân minh, nhưng lại cực kỳ bao che cho thê tử, ai nói một câu không tốt cũng không được. Bầu không khí bế tắc hồi lâu, cuối cùng cũng bị Hạc tiên do Thiên Đế phái tới phá vỡ.

“Tại sao lại thế này? Các người cứ bỏ mặc Ti Mệnh Tinh Quân nằm dưới đất thế này à? Còn không mau đỡ Tinh Quân về! Một đám người không có mắt!” Hạc tiên quát mắng tiên nga trông coi Quỳnh trì một hồi, lại nói: “Vì sao Ti Mệnh lại say như vậy? Làm gì có Tiên quân nào lại dễ dàng trượt chân rơi xuống Quỳnh trì cơ chứ?”

Mọi người do dự một lúc, tiểu tiên nga kia mới lặp lại lời nói một lần nữa. Sau khi nghe xong, Hạc tiên trầm ngâm một hồi, “Đã là như thế, vì sao không đi tìm Tam Sinh đối chất?”

Không có ai nhúc nhích. Hạc tiên hừ lạnh một tiếng: “Các người đều sợ nàng phải không?” Hắn phất ống tay áo, giận tái mặt rời đi.

Trong vòng mười dặm quanh cung điện Chiến Thần đều trồng rất nhiều loại mai, dùng pháp thuật tạo trời đông giá rét, mai đỏ ngạo nghễ nở trong tuyết, mười dặm mai đỏ, hoa mai lại phiêu tán mười dặm, khiến Chiến Thần điện bớt đi vài phần trang nghiêm, nhưng lại thêm vài phần phong nhã.

Hạc tiên xuyên qua biển mai đi vào bên trong điện Chiến Thần, có tỷ nữ báo rằng Thần Quân đang cùng phu nhân ngắm mai trong hậu điện. Hạc tiên nhú mày, bảo tỷ nữ dẫn đường.

Còn chưa đi tới hậu điện, đã nghe thấy một giọng nữ: “Mạch Khê, đừng nhúc nhích, sắp vẽ xong rồi, đợi ta thêm một chút son trên môi chàng.”

Một tiếng thở dài truyền đến, giọng nam trầm thấp nói: “Tam Sinh, tranh nàng vẽ là bóng lưng ta.”

“Đúng rồi.”

“Sao có thể nhìn thấy môi?”

“Đúng là không nhìn thấy.” Nữ tử trả lời thần nhiên, “Vậy thì sao chứ, ta muốn thấy mặt chàng.”

Hạc tiên âm thầm suy nghĩ, không thể nào tưởng tượng cảnh vẽ bóng lưng lại có thể nhìn thấy mặt sẽ trông kinh dị thế nào. Hắn phất tỷ nữ vào thông báo một tiếng, sau đó cất bước đi vào đại điện.

Cảnh tượng trước mắt khiến Hạc tiên ngẩn người, Mạch Khê Thần Quân thường ngày đều nghiêm trang lạnh lùng, lúc này đang cầm một cành mai đứng dưới tàng mai đỏ, trong tay miết nhẹ một đóa mai, giống như đang chăm chú thưởng thức hoa mai. Hạc tiên chưa từng nhìn thấy vẻ mặt hắn trầm tĩnh mà ôn hòa như vậy. Cách đó không xa, khuôn mặt tân nương tử Tam Sinh của hắn nhíu nhíu đến mức không nỡ nhìn, nàng đang cầm bút lướt trên giấy vẽ.

Thấy hắn đi vào, nàng lau qua loa mặt hai cái, khiến khuôn mặt tuyệt đẹp trở nên thảm thương hoàn toàn. Nàng đặt bút xuống, nói: “Mạch Khê, tiếp khách.” Gân xanh trên trán Hạc tiên giật giật hai cái.

Mà vị nam chủ nhân vốn nghiêm túc kia lại còn nghe theo lời nàng, chậm rãi bước tới, bình tĩnh nói: “Sao Hạc tiên sứ lại rảnh rỗi tới đây vậy?”

Hạc tiên hành lễ chào Mạch Khê xong, nói: “Có lẽ Thần Quân không biết, hôm nay Ti Mệnh Tinh Quân không cẩn thận trượt chân vào trong Quỳnh trì, uống quá nhiều rượu, giờ đang hôn mê bất tỉnh nhân sự. Tiên y nói Ti Mệnh sẽ ngủ ít nhất sáu bảy ngàn năm mới tỉnh.”

Mạch Khê gật đầu một cái: “Ti Mệnh bất cẩn quá.”

“Nhưng vừa rồi có tiên nga trông thấy Tam Sinh... Tiên tử, từng ở cạnh Ti Mệnh Tinh Quân, hơn nữa hình như hai người còn cãi nhau, không mấy vui vẻ.”

Mạch Khê đi tới bên cạnh Tam Sinh, vừa dùng ống tay áo lau sạch vết mực trên mặt nàng, vừa lạnh nhạt nói: “Có lẽ tiên nga kia nhìn nhầm rồi, hôm nay Tam Sinh đều ở bên cạnh ta.” Tam Sinh nín chặt ống tay áo Mạch Khê, vui mặt vào bả vai hắn, cọ cọ lưng tung. Đương nhiên Mạch Khê cũng không ngăn cản cử chỉ thân mật của nàng, vui vẻ để nàng bôi bẩn quần áo mình.

Hạc tiên nhìn động tác thân mật của hai người bọn họ một lúc, nhếch khóe miệng cười nói: “Nếu Thần Quân đã nói như vậy, thế thì chắc chắn tiểu tiên nga kia đã nhìn nhầm rồi. Hạc tiên thay mặt nàng ấy xin lỗi Tam Sinh tiên tử, cáo từ.”

“Khoan đã.” Đột nhiên Mạch Khê lên tiếng giữ Hạc tiên lại, “Ti Mệnh ngủ tới sáu bảy ngàn năm mới tỉnh, vậy ai sẽ đảm nhiệm chức Ti Mệnh?”

“Thiên Đế sẽ sắp xếp người khác ạ.”

“Ừ, Hạc tiên sứ có thể chuyển lời tới Thiên Đế giúp ta được chứ, thường ngày Tam Sinh nhà ta rất thích đọc thoại bản, trong đầu chứa không ít tình tiết, có thể sắp xếp số mệnh không kém Ti Mệnh là bao.” Trong mắt Hạc tiên lóe lên một tia kinh ngạc, nhìn Tam Sinh một lát, mới nói: “Tiểu tiên đã nhớ, sẽ chuyển lời của Thần Quân tới Thiên Đế.”

Chờ Hạc tiên đi xa, Tam Sinh mới ngẩng đầu rời khỏi ngực Mạch Khê, trên mặt là nụ cười tỏa sáng. “Không ngờ nha, Mạch Khê nghiêm túc là thế lại có thể nói dối không chớp mắt?”

Mạch Khê tỉ mỉ vuốt vuốt trán nàng, cười như không cười nói: “Nàng không biết xấu hổ còn dám cười nhạo ta. Nếu không phải thấy nàng và Ti Mệnh cãi nhau gay gắt, ta sẽ ngáng chân nàng ấy sao?”

Tam Sinh thở dài: “Đúng là có lỗi với Ti Mệnh Tinh Quân. Nhưng chỉ vì một cuộc cãi vã nho nhỏ lại khiến nàng ấy ngủ tới sáu bảy ngàn năm.”

Mạch Khê cười khê: “Tam Sinh, nàng cho rằng tiên quân nào cũng ngu ngốc như vậy ư? Với năng lực của Ti Mệnh không thể chỉ vì chút thủ đoạn của ta mà đã ngã xuống Quỳnh trì.”

Tam Sinh chớp mắt: “Chẳng lẽ chính nàng muốn ngã? Vì sao chứ?”

Mạch Khê liếc mắt nhìn về phía tấm điện của Thiên Đế, “Nghe nói vài ngày trước, Ti Mệnh thổ lộ tình cảm với Thiên Đế.”

Tam Sinh kinh ngạc hỏi lại, “Ti Mệnh thích Thiên Đế ư?”

Mạch Khê nhếch môi cười: “Những giai thoại trên Thiên giới này, nàng cứ ở lâu là sẽ biết hết. Lần này Ti Mệnh tỏ tình, có lẽ Thiên Đế từ chối quá tàn nhẫn, khiến nàng ấy đau lòng... thường ngày nàng ấy hay đi cùng ta, nên ta cũng hiểu một chút tâm sự trong lòng nàng ấy.”

“Tâm sự gì?”

“Ti Mệnh vốn là một nữ tử có tính không tập trung, đã sớm chán ghét chức vị này, nàng ở lại Thiên giới chỉ vì trong lòng thương nhớ Thiên Đế, nay tình cảm này bị Thiên Đế từ chối, đương nhiên nàng ấy không muốn làm việc nữa. Say hơn mấy ngàn năm, đời người đã sớm đổi thay, chức vị này chắc chắn có người thay thế, đối với nàng ấy mà nói, chính là một sự giải thoát.”

Tam Sinh câu hiểu câu không, suy nghĩ một lát, ngẩng đầu nhìn Mạch Khê: “Ti Mệnh không thích vị trí này, chứng tỏ nó cũng không phải là vị trí tốt lành gì, vì sao chàng còn muốn đẩy ta xuống hố?”

Mạch Khê trầm ngâm hồi lâu, mới nói: “Vì sao nàng cãi nhau với Ti Mệnh?”

Nhắc tới chuyện này, Tam Sinh lại hăng hái hẳn lên, ném câu hỏi lúc nãy của mình ra phía sau: “Mạch Khê có còn nhớ Trường An chứ?” Mạch Khê gật đầu, Tam Sinh hưng phấn nói: “Hôm nay ta thấy Ti Mệnh chuẩn bị viết kiếp số cho tiên nhân lên Thiên giới, lúc bước đến lại trùng hợp nhìn thấy Trường An. Hắn đã tu luyện thành công, chuẩn bị lịch kiếp phi thăng.”

“Ừ.” Mạch Khê không mẫn không nhạt đáp một tiếng, quay đầu nhìn bức tranh của Tam Sinh, không muốn nghe thấy nàng niềm nở kể về một nam tử khác với hắn.

Tam Sinh lại không để ý tới sắc mặt của Mạch Khê, nói tiếp: “Đây vốn là chuyện tốt, lúc đầu ta cũng rất vui vẻ, nhưng Ti Mệnh lại nói với ta rằng nàng muốn Trường An trải qua tình kiếp, muốn Trường An yêu gã Bạch Cữu gần đất xa trời ấy! Trải qua một mối tình cay đắng thâm lạng không thể nói ra.”

Mạch Khê tập mãi thành quen, gật đầu một cái, đây đúng là chuyện Ti Mệnh có thể nghĩ ra. Tam Sinh đập bàn giận dữ nói: “Bạch Cữu là kẻ thù của hai chúng ta! Sao có thể để Trường An thích loại người như vậy!”

Ba chữ “hai chúng ta” rất có ý nghĩa, Mạch Khê nghe thấy rất vui, ánh mắt lại tập trung trên người Tam Sinh, nhẹ nhàng hỏi: “Vậy nàng muốn thế nào?”

“Nhất định không thể để Bạch Cữu ăn được quả ngon! Trường An là đứa bé thanh tú như vậy, muốn ăn cũng phải để ta ném trước...”

Mạch Khê nheo mắt lại thành một đường nguy hiểm, đôi mắt Tam Sinh khẽ liếc qua vội nói: “Muốn ăn cũng phải hỏi qua ta có đồng ý hay không? Sau đó, ta nhớ ra, không phải Trường An có một sư huynh sao, nên đề nghị với Ti Mệnh, để Trường An nảy sinh tình cảm với Trường Vô không phải là tốt hơn sao. Nhưng Ti Mệnh lại nói như thế không coi là lịch kiếp. Cho nên ta mới cãi nhau với nàng.” Tam Sinh lắc đầu thở dài: “Không ngờ đầu óc Ti Mệnh lại xoay chuyển nhanh như vậy, vừa cãi nhau với ta, lại vừa có thể nghĩ ra mưu kế như thế.”

Mạch Khê suy nghĩ về chuỗi sự kiện đó một lát, bỗng nhiên hỏi vấn đề quan trọng nhất: “Vậy rốt cuộc kiếp số của Trường An được định đoạt thế nào?” Tam Sinh ngẩn người, mới nói: “Hình như tờ giấy ấy cũng bị ngâm trong Quỳnh trì giống Ti Mệnh...”

Mạch Khê thở dài, day day lông mày: “Phi thăng thành tiên chỉ là một tiểu kiếp, mấy người lại biến chuyện người ta thành Thiên kiếp, trời đã sắp đặt kiếp số, độ được thành thần, không độ được thì thành ma. Tam Sinh, đùa giỡn quá đà rồi.”

Ngẩn người chớp mắt một cái, đôi mắt Tam Sinh ngập nước, đáng thương nói: “Mạch Khê, ta lại bị phạt sao?”

Dù không biết phải làm sao, nhưng bị người này nhìn như vậy, mọi chuyện cũng tan thành mây khói, Mạch Khê cười nhẹ xoa xoa đầu Tam Sinh: “Không đâu, đã có ta rồi.”

Mục đích của Tam Sinh chính là muốn Mạch Khê nói lời này, nhưng khi Mạch Khê nói ra theo kỳ vọng của nàng, nàng vẫn choáng váng. Nàng lau nước mắt, dấm nhẹ vào ngực Mạch Khê, nhỏ giọng chỉ trích: “Mạch Khê, chàng cứ cứng chiều ta như vậy, ta sẽ quen thói kiêu căng mất.”

Đầu ngón tay Mạch Khê dịu dàng vuốt ve gương mặt Tam Sinh: “Tam Sinh của ta có thể kiêu căng mà.”

Tam Sinh ngậy người nhìn hắn. Đóa hoa mai xẹt qua chớp mũi, đột nhiên Tam Sinh phá tan khung cảnh lãng mạn, hỏi một câu lãng xẹt: “Vậy sao muốn ta làm chức Ti Mệnh?”

Mạch Khê trừng mắt nhìn nàng, bật cười: “Vẫn không quên chuyện này. Đúng là tính tình tảng đá mới lọt vào mắt ta.” Mạch Khê tự lẩm bẩm, sau đó mới nhẹ giọng hỏi Tam Sinh: “Tam Sinh, nàng có cho rằng sau này nàng là tất cả đối với ta không?”

Tam Sinh lắc đầu. Nàng vẫn luôn biết, Mạch Khê có nhiều khát vọng và lý tưởng. Không gì có thể trở thành tất cả đối với hắn. Đây là điều khiến Tam Sinh yêu Mạch Khê. Từ đầu nàng đã yêu thích dáng vẻ cao ngạo bước trên con đường Hoàng Tuyền.

Mạch Khê nói: “Nơi đây là Cửu Trùng Thiên, ta đảm nhiệm chức vụ Chiến thần, có vô số chuyện vướng bận, nhưng Tam Sinh nàng vì ta mà rời bỏ U Minh Địa phủ, bỏ qua tất cả, lên Thiên giới, ngoài ta ra, nàng không có gì cả.”

Tam Sinh lại ngậy người, lúc này mới nhớ mình gả cho Mạch Khê phải hi sinh nhiều thứ như vậy, nhất thời nàng cảm thấy mình thật vĩ đại, vỗ vai Mạch Khê nói: “Chàng phải đối xử tốt với ta nhiều hơn nữa đó.”

Mạch Khê không biết nên khóc hay nên cười, cầm tay nàng, nói tiếp: “Nhưng ta lại không thể buông tay. Tính tình nàng như vậy, không thể phụ thuộc vào ta để tồn tại. Ta tìm chức Ti Mệnh này cho nàng, thứ nhất là để giúp nàng sớm hòa nhập với chúng thần trên Thiên giới, hơn nữa có một vị trí ở Thiên giới, thứ hai... Nếu có một ngày nào đó ta không còn ở đây, ta cũng muốn Tam Sinh có thể sống thật tốt ở Thiên giới.”

Tam Sinh suy nghĩ cẩn thận từng lời của Mạch Khê, nói: “Chàng nói đúng, ta cũng phải tìm việc để sống qua ngày. Nhưng nếu có một ngày chàng không có ở đây, chắc chắn ta cũng sẽ theo chàng trở về nhà mẹ đẻ.”

Mạch Khê vuốt ve mái tóc nàng, cười ôn hòa: “Tóc lại dài ra rồi.”

“Ừa! Thật ư? Nước ở Thiên giới dưỡng tóc thật tốt! Chưa tới bao lâu, tóc ta đã dài hơn tóc của Ti Mệnh rồi.”

“Ừ.”

“Mạch Khê, chúng ta đi thăm Ti Mệnh đi.”

“Trước hết để ta xem tranh của nàng đã.”

“Á... Hay là chúng ta cứ đi thăm Ti Mệnh trước đi.”

“Xem tranh.”

“Mạch Khê, ta vì chàng mà bỏ rơi tất cả đó.”

“ ”

“Đi thôi, đi thăm Ti Mệnh.”

Gió nhẹ nổi qua, những bông mai đỏ lác lác trên cành. Nổi bật lên trong viện là nụ cười trên mặt đôi nam nữ ấy, giống như một bức tranh duy mỹ không màng danh lợi.

Chú thích:

[40]: Chết đuối, chìm mất. Bị chìm ở trong nước gọi là nịch.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tam-sinh-vong-xuyen-bat-tu>